

Ледяная принцесса

Камилла Лэкберг

Перевод: А. Степанова

Η παγωμένη πριγκίπιοοα

Camilla Lackberg

Метάφραση από τα σουηδικά: Γρηγόρης Κονδύλης

Адаптированный текст подготовила Федорова Елена.

Смотрите еще материалы на <http://real-greece.ru/proza/knigi.html>

3

* * *	* * *
<p>Ήταν παράξενο το συναίσθημα να μένει ζανά στο παλιό της κοριτσίστικο δωμάτιο. Και ειδικότερα μια που τα γούστα της είχαν αλλάξει με τα χρόνια, ενώ το δωμάτιο είχε παραμείνει το ίδιο. Το πολύ ροζ χρώμα και οι δαντέλες δεν ήταν ακριβώς του γούστου της πια.</p> <p>Η Τζούλια ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο στενό κοριτσίστικο κρεβάτι της και κοιτούσε με βλέμμα απλανές προς το ταβάνι, έχοντας τα χέρια της σταυρωμένα στο στομάχι. Όλα γύρω της διαλύονταν.</p> <p>Ολόκληρη η ζωή της κατέρρεε αφήνοντας γύρω της σωρούς από ερείπια. Ήταν σαν να είχε ζήσει όλη της τη ζωή σε λούνα παρκ με παραμορφωτικούς καθρέφτες που έκαναν τα πάντα για να μη δείχνουν αυτό που ήταν.</p> <p>Δεν ήξερε τι θα έκανε με τις σπουδές της. Είχε χάσει και το τελευταίο ψήγμα ενθουσιασμού μεμιάς, και τώρα το εξάμηνο συνεχίζόταν χωρίς αυτή.</p>	<p>Было странно снова жить в своей детской комнате. Особенно после того, как с годами ее вкусы поменялись, а комната все еще оставалась прежней, такой же, как раньше. Изобилие розового и бахрома больше не гармонировали с ее внутренним звучанием.</p> <p>Джулия лежала на спине в своей узкой девичьей кровати, сложив руки на животе, и глядела в потолок. Все разваливалось на глазах.</p> <p>Вся ее жизнь. Все вокруг нее обрушилось, превратившись в груду обломков. Ей казалось, что прежде она жила в комнате смеха со стенами, покрытыми зеркалами, которые показывают тебе совсем не то, что есть на самом деле, и искажают все до неузнаваемости.</p> <p>Она не знала, что будет с учебой. Все желание учиться у нее разом пропало, и семестр начался без нее.</p>

Όχι επειδή πίστευε ότι κάποιος θα πρόσεχε ότι απουσίαζε. Δυσκολευόταν ανέκαθεν να κάνει φίλους.

Η Τζούλια θα μπορούσε άνετα να κείτεται εδώ, στο ροζ δωμάτιό της, και να κοιτάζει το ταβάνι μέχρι να γεράσει και να ασπρίσει.

Η Μπίργιτ και ο Καρλ-Ερικ δεν θα τολμούσαν να κάνουν κάτι άλλο πέρα από το να την αφήσουν να ζει όπως θέλει. Θα μπορούσαν να τη ζουν αυτοί όσο υπήρχαν, αν η Τζούλια το ήθελε. Οι τύψεις της συνείδησής τους θα κρατούσαν το πορτοφόλι τους ανοιχτό για πάντα.

Ήταν σαν να κινούνταν μέσα σε νερό. Όλες οι κινήσεις της ήταν βαριές και δύσκολες και όλοι οι ήχοι έφταναν στ' αυτιά της σαν να περνούσαν από φίλτρο.

Στην αρχή δεν ήταν καθόλου έτσι τα πράγματα. Στην αρχή ήταν γεμάτη δικαιολογημένη οργή και ένα μίσος τόσο δυνατό που φόβιζε και την ίδια. Ακόμη μισούσε, αλλά γεμάτη παραίτηση πλέον αντί για ενέργεια.

Ήταν τόσο συνηθισμένη να απεχθάνεται τον εαυτό της που ένιωθε, σωματικά πλέον, πως το μίσος άλλαζε κατεύθυνση και αντί να κατευθύνεται προς τα έξω είχε στραφεί προς τα μέσα και άνοιγε μεγάλες τρύπες στο δικό της στήθος.

Οι παλιές συνήθειες δεν άλλαζαν εύκολα. Το να μισεί τον εαυτό της ήταν μια τέχνη την οποία είχε μάθει να ασκεί σε βαθμό τελειότητας.

Γύρισε στο πλάι. Στο γραφείο της υπήρχε μια φωτογραφία με την ίδια και την Άλεξ και υπενθύμισε στον εαυτό της να την πετάξει.

Μόλις θα μπορούσε να σηκωθεί ξανά, θα την έσκιζε σε χίλια κομμάτια και θα την πέταγε. Ο θαυμασμός που είδε στα μάτια της σ' εκείνη τη φωτογραφία την έκανε να μορφάσει.

Но вряд ли кто-то заметил ее отсутствие. Друзья — это нечто такое, что давалось ей особенно нелегко.

Что касалось самой Джулии, то она знала, что вполне может пролежать в своей розовой комнате, глядя в потолок, до тех пор, пока не поседеет и не состарится.

Биргит и Карл-Эрик не осмелятся сделать ничего, что может помешать ей остаться здесь. Она могла бы жить за их счет до конца своих дней, если бы захотела. Нечистая совесть заставила бы их держать кошелек открытым.

Она жила словно под водой. Все движения были затрудненными и неуверенными, и все звуки доносились до нее как сквозь колышущуюся толщу.

Сначала было по-другому. Она была полна праведного гнева и ненавидела так сильно, что сама пугалась этого. Ненависть по-прежнему осталась.

Она так привыкла презирать себя, что буквально физически чувствовала, как шевелится ее ненависть, которая, вместо того чтобы вырваться наружу, повернулась внутрь и выжгла здоровенную дыру у нее в груди.

Черного козла не отмоешь добела. Ненавидеть саму себя было искусством, в котором Джулия долго практиковалась и достигла совершенства.

Она повернулась на бок. На письменном столе стояла фотография — она и Алекс. И Джулия напомнила себе не забыть выбросить ее.

Как только она поднимется с кровати, то сразу порвёт фотографию на тысячу кусочков и вышвырнет. Восхищение, которое она видела в своих глазах на снимке, заставило ее поморщиться.

Η Άλεξ ήταν ολόδροση και όμορφη ως συνήθως, ενώ το ασχημόπαπο δίπλα της την κοιτούσε με λατρεία, έχοντας το στρογγυλό πρόσωπο στραμμένο πάνω της.

Στα μάτια της η Άλεξ δεν θα μπορούσε ποτέ να κάνει τίποτα λαθεμένο, και βαθιά μέσα της πάντα έτρεφε μια μυστική ελπίδα ότι μια μέρα θα έβγαινε από το κουκούλι της και θα έμοιαζε εξίσου όμορφη και σίγουρη με την Άλεξ.

Χαμογέλασε χλευαστικά για την ίδια της την αφέλεια. Τι χωρατό! Ήταν γεγονός ότι τα χωρατά γίνονταν πάντα σε βάρος της. Αναρωτήθηκε αν μιλούσαν γι' αυτή πίσω από την πλάτη της. Αν γελούσαν με την ανόητη, πολύ ανόητη, και κακάσχημη μικρή Τζούλια.

Ένα διακριτικό χτύπημα στην πόρτα έκανε την Τζούλια να μαζευτεί στο κρεβάτι σε εμβρυϊκή στάση. Ήξερε ποιος ήταν.

«Τζούλια, ανησυχούμε για σένα. Δεν θέλεις να κατέβεις και να καθίσεις μαζί μας για λίγο;»

Δεν απάντησε στην Μπίργιτ. Αντιθέτως, άρχισε να μελετά, απολύτως συγκεντρωμένη, μια τούφα από τα μαλλιά της.

«Καλή μου Τζούλια, σε παρακαλώ». Η Μπίργιτ κάθισε στην καρέκλα του γραφείου στραμμένη προς τη μεριά της Τζούλιας.

«Καταλαβαίνω ότι είσαι θυμωμένη και ίσως να μας μισείς κιόλας, αλλά, πίστεψέ με, δεν είχαμε σκοπό να σε πληγώσουμε».

Η Τζούλια ικανοποιούνταν να βλέπει την Μπίργιτ καταπονημένη και ανήσυχη. Φαινόταν σαν να είχε μείνει άγρυπνη πολλές νύχτες. Κάτι που μπορεί να ήταν αλήθεια.

Είχε αποκτήσει ρυτίδες που έμοιαζαν με πατήματα καρακάξας γύρω από τα μάτια, και η Τζούλια σκέφτηκε με κακεντρέχεια ότι το λίφτινγκ που είχε σκεφτεί να κάνει την επόμενη χρονιά σαν δώρο για τα εξηκοστά πέμπτα γενέθλιά της ίσως θα αναγκαζόταν να το κάνει πολύ νωρίτερα απ' όσο υπολόγιζε.

Алекс была гордая и красивая, как обычно, а гадкий утенок возле нее повернулся свою круглую ряшку и смотрел на нее с обожанием.

В ее глазах Алекс была безупречна. И в глубине души Джулли жила надежда, что в один прекрасный день она разобьет скорлупу, сбросит с себя осколки и вылезет оттуда такая же красивая и уверенная в себе, как Александра.

Она издевалась над своей наивностью. Какой стыд! Она все время стыдилась себя и, когда говорили за ее спиной, думала, что сзади смеются над глупой-глупой и страшной маленькой Джуллией.

Настойчивый стук в дверь заставил Джуллию оторваться от ее раздумий. Она знала, кто это.

— Джуллия, мы беспокоимся за тебя. Ты не хочешь спуститься к нам вниз ненадолго?

Она не ответила Биргит и молча, с крайней сосредоточенностью изучала прядь своих волос.

— Пожалуйста, пожалуйста, Джуллия!

— Биргит села на стул возле письменного стола и повернулась к Джуллии.

— Я знаю, что ты сердишься, что ты, наверное, даже ненавидишь нас, но, поверь мне, мы не желали тебе ничего плохого.

Джуллия с удовлетворением заметила, что Биргит выглядит потрепанной и изможденной, как будто она не спала несколько ночей, что на самом деле было не так.

Новые морщины прочертились вокруг глаз, и Джуллия со злорадством подумала, что подтяжку, которую Биргит наметила на свой шестьдесят пятый день рождения, ей придется сделать раньше, чем она рассчитывала.

Η Μπίργιτ μετακίνησε την καρέκλα λίγο πιο κοντά της και έβαλε το χέρι της στον ώμο της Τζουλιας. Εκείνη αποτίναξε μεμιάς αποπάνω της το χέρι, και η Μπίργιτ έκανε πίσω πληγωμένη.

«Αγάπη μου, σε αγαπάμε όλοι μας. Το ξέρεις».

Σκατά ήξερε. Προς τι όλο αυτό το θέατρο; Ήξεραν πάρα πολύ καλά τι ένιωθαν ο ένας για τον άλλο, και, όσο για την αγάπη, η Μπίργιτ δεν ήξερε καν πώς γραφόταν η λέξη. Το μόνο πρόσωπο που είχε αγαπήσει ήταν η Άλεξ. Πάντα η Άλεξ.

«Πρέπει να μιλήσουμε γι' αυτό, Τζουλια. Πρέπει να στηρίξουμε ο ένας τον άλλο τώρα».

Η φωνή της Μπίργιτ έτρεμε. Η Τζουλια αναρωτήθηκε πόσες φορές να είχε ευχηθεί μέσα της η Μπίργιτ ότι θα ήταν καλύτερα να ήταν εκείνη νεκρή, η Τζουλια δηλαδή, αντί για την Άλεξ.

Είδε την Μπίργιτ να εγκαταλείπει κάθε προσπάθεια και, με τρεμάμενο χέρι, να ξαναβάζει την καρέκλα στη θέση της. Πριν κλείσει την πόρτα, καθώς έβγαινε, η Μπίργιτ τής έριξε μια τελευταία ικετευτική ματιά.

Η Τζουλια της γύρισε επιδεικτικά την πλάτη και κάρφωσε το βλέμμα της στον τοίχο. Η πόρτα έκλεισε αθόρυβα πίσω από την Μπίργιτ.

* * *

Τα πρωινά δεν ήταν η αγαπημένη ώρα της μέρας για τον Πάτρικ, και τούτο το πρωινό ήταν ιδιαίτερα αφόρητο.

Πρώτα πρώτα, ήταν αναγκασμένος να σηκωθεί από το ζεστό κρεβάτι της Ερίκα και να την αφήσει εκεί για να πάει στη δουλειά.

Δεύτερον, αναγκάστηκε να φτυαρίζει χιόνι κάνα μισάωρο για να απελευθερώσει το αμάξι του.

Биргит подвинула стул ближе и положила руку на плечо Джулии. Та моментально сбросила руку, и Биргит с огорчением откинулась на спинку стула.

— Дорогая, мы тебя любим. Ты ведь это знаешь.

Она знает. Что значит эта шарада? Биргит видела любовь не один раз. Единственной, кого она любила, была Алекс, всегда Алекс.

— Мы должны поговорить об этом, Джулия. Нам сейчас надо поддерживать друг друга.

Голос Биргит задрожал. Джулия подумала, сколько раз Биргит желала, чтобы это она, Джулия, умерла, а не Алекс.

Она видела, что Биргит поднялась и трясущейся рукой поставила на место стул. Перед тем как закрыть за собой дверь, Биргит бросила на Джулию последний умоляющий взгляд.

Джулия демонстративно повернулась к ней спиной и уткнулась лицом в стену. Дверь тихо щелкнула за Биргит.

* * *

Утро никогда не было для Патрика любимым временем дня, а сегодняшнее особенно не задалось.

Во-первых, ему пришлось оторваться от Эрики и вылезать из теплой постели, чтобы идти на работу.

Во-вторых, он полчаса махал лопатой, расчищая дорожку для машины.

Και τρίτον, το κωλοαυτοκίνητο δεν έλεγε να πάρει μπροστά όταν κατάφερε τελικά να απομακρύνει όλο το χιόνι. Έπειτα από επανειλημμένες προσπάθειες αναγκάστηκε να τα παρατήσει, να ξαναμπεί στο σπίτι και να ρωτήσει την Ερίκα αν μπορούσε να δανειστεί το δικό της αυτοκίνητο. Φυσικά και μπορούσε για καλή του τύχη εκείνο ξεκίνησε με την πρώτη προσπάθεια.

Με μισή ώρα καθυστέρηση, μπήκε τρέχοντας στο γραφείο. Το φτυάρισμα του χιονιού τον είχε κάνει να ιδρώσει μέχρι το κόκαλο και τίναξε κάνα δυο φορές το πουκάμισό του σε μια προσπάθεια να αεριστεί. Η καφετιέρα ήταν μια απαραίτητη στάση πριν πιάσει δουλειά και μόνο όταν βρέθηκε πίσω από το γραφείο του με μια κούπα καφέ στο χέρι ένιωσε τον σφυγμό του να ηρεμεί κάπως.

Επέτρεψε στον εαυτό του να ονειροπολήσει για λίγο και να χαθεί στην αίσθηση ενός αστόχαστου, παράλογου έρωτα.

Η χτεσινή νύχτα ήταν εξίσου υπέροχη με την πρώτη, αλλά είχαν καταφέρει να περισώσουν κάποια ίχνη λογικής και να φροντίσουν να κοιμηθούν μερικές ώρες.

Θα ήταν υπερβολή αν έλεγε ότι είχε ξεκουραστεί, αλλά τουλάχιστον δεν ήταν σε κώμα όπως την προηγούμενη μέρα.

Το πρώτο που τον απασχόλησε ήταν οι σημειώσεις από τη συνομιλία του με τον Γιαν Λόρεντς την προηγούμενη μέρα. Δεν είχε καταφέρει να βγάλει τίποτα καινούργιες λεπτομέρειες με κάποιο ενδιαφέρον, αλλά τελικά είδε ότι δεν είχε σπαταλήσει εντελώς τον χρόνο του.

Διότι για την έρευνα ήταν, τουλάχιστον, εξίσου σημαντικό να πάρει μια ιδέα για τους ανθρώπους που ήταν, ή μπορούσαν ενδεχομένως να είναι, εμπλεκόμενοι.

«Οι έρευνες φόνων έχουν να κάνουν με ανθρώπους» έλεγε συχνά ένας από τους

И в-третьих, когда он разгреб снег и сел в машину, она не завелась. После многократных попыток он сдался и пошел к Эрике спросить, может ли он одолжить ее машину. Она сказала «хорошо», и, к счастью, ее машина завелась моментально.

Опоздав на полчаса, Патрик влетел в участок. Перекидывая снег, он вспотел. Рубашка прилипала к телу, и он оттягивал ее, чтобы хоть чуть-чуть охладиться. Но прежде чем приступить к работе, ему потребовалась небольшая остановка возле кофеварки. И только тогда, когда Патрик сел за свой письменный стол с чашкой в руке, он почувствовал, как его пульс замедляется.

Он позволил себе чуть-чуть помечтать, погрузившись в ощущение безумной, головокружительной влюбленности.

Прошлая ночь была такой же чудесной, как и первая, но им все-таки посчастливилось проявить малую толику благородства и выкроить время на то, чтобы поспать пару часов.

Патрик не мог сказать, что он выспался, но, по крайней мере, сегодня уже не пребывал в коме, как вчера.

В первую очередь он занялся заметками, которые сделал вчера во время и после встречи с Яном. Патрик не нашел никаких новых деталей, которые пробудили бы его интерес, но он все же не потратил время зря.

Для расследования не менее важно составить мнение о людях, которые были или могли быть замешаны. «

Раскрытие убийства — это раскрытие людей», — часто говорил один из его

καθηγητές του στην Αστυνομική Ακαδημία, και αυτή η φράση είχε κολλήσει στη μνήμη του Πάτρικ.

Πίστευε, επίσης, ότι ήταν καλός γνώστης των ανθρώπων και κατά τη διάρκεια των ανακρίσεων με μάρτυρες και υπόπτους πάντα προσπαθούσε να αποσυνδέει τη συλλογή ψυχρών δεδομένων για λίγο ώστε να είναι σε θέση να επικεντρώνεται στις εντυπώσεις που έδινε ο κάθε ανακρινόμενος που είχε μπροστά του.

Ο Γιαν δεν είχε κάνει ιδιαίτερα θετική εντύπωση στον Πάτρικ. Ανάξιος εμπιστοσύνης, γλυστερός σαν χέλι και τρυφηλός ήταν οι λέξεις που αναδύθηκαν από το μυαλό του όταν προσπάθησε να συγκεντρώσει τις εντυπώσεις του για την προσωπικότητα του Γιαν.

Ήταν εντελώς φανερό ότι έκρυψε περισσότερα απ' όσα έλεγε. Ο Πάτρικ έπιασε ξανά τη στοίβα των εγγράφων που είχαν σχέση με την οικογένεια Λόρεντς.

Δεν είχε εντοπίσει ακόμη κάποια συγκεκριμένη σχέση ανάμεσα σε αυτή την οικογένεια και στις δύο δολοφονίες. Εκτός, βέβαια, από τα τηλεφωνήματα του Άντερς στον Γιαν, αλλά εκεί δεν μπορούσε ούτε να διαψεύσει ούτε να επαληθεύσει την ιστορία του Γιαν περί ανώνυμων και κακόβουλων τηλεφωνημάτων που είχαν καταλήξει στον αυτόματο τηλεφωνητή των Λόρεντς.

Ο Πάτρικ πήρε τον φάκελο που αφορούσε τον θάνατο των γονιών του Γιαν. Υπήρχε κάτι στον τόνο της φωνής του Γιαν όταν αναφέρθηκε στο συμβάν που τον ενόχλησε. Κάτι κίβδηλο υπήρχε εκεί μέσα.

Του ήρθε μια ιδέα. Ο Πάτρικ σήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε έναν αριθμό που ήξερε απέξω κι ανακατωτά.
«Γεια σου, Βίκυ. Πώς πάει;»

Το άτομο στην άλλη άκρη της γραμμής τον διαβεβαίωσε ότι όλα πήγαιναν καλά. Μετά τις προκαταρκτικές φράσεις ευγένειας, ο Πάτρικ μπόρεσε να μπει στο θέμα.

«Βίκυ, αναρωτιέμαι αν θα μπορούσες να μου

преподавателей в школе полиции, и это крепко засело в голове Патрика.

Кроме того, он считал, что хорошо разбирается в людях, и, разговаривая со свидетелем или подозреваемым, всегда сначала старался отодвинуть голые факты на какое-то время и сосредоточиться на самом человеке.

Свои ощущения от Яна Патрик не мог назвать позитивными. Ненадежный, скользкий, одолеваемый страстями — эти определения всплывали у него в мозгу, когда он пытался подытожить свои впечатления.

Абсолютно ясно, что он скрывал больше, чем говорил. В очередной раз Патрик потянул к себе высокую стопку бумаг с документами о семье Лоренс.

По-прежнему он не видел никакой конкретной связи между ними и двумя убийствами. Что же касается звонков Андерса, то Патрик ничего не мог доказать и противопоставить объяснениям Яна.

Патрик раскрыл папку с делом о смерти супругов Нурин. Что-то в голосе Яна, когда тот рассказывал о трагедии, насторожило Патрика, было там что-то, что резануло ухо и прозвучало фальшиво.

Его осенила идея. Патрик поднял телефонную трубку и набрал номер, который помнил наизусть.
— Привет, Вики. Как твои дела?

Персона на другом конце линии заверила его, что все идет хорошо. После обмена вежливыми фразами Патрик наконец смог приступить к делу:

— Послушай, ты не могла бы оказать мне

κάνεις μια χάρη. Κάνω έρευνα για ένα αγόρι που πρέπει να μπήκε στα αρχεία της Πρόνοιας γύρω στο 1975. Ήταν δέκα χρόνων και τότε ονομαζόταν

Γιαν Νορίν. Πιστεύεις ότι υπάρχουν ακόμη εκεί τα χαρτιά του; Τι; Εντάξει, περιμένω».

Όσο η Βίκυ Λιντ, στο Γραφείο Πρόνοιας, έψαχνε τα αρχεία στον υπολογιστή της, ο Πάτρικ τυμπάνιζε ανυπόμονα τα δάχτυλά του πάνω στο γραφείο του. Έπειτα από λίγο την άκουσε ξανά στο ακουστικό.

«Έχεις τα στοιχεία εκεί; Είσαι κανόνι. Μπορείς να δεις ποιος είχε αναλάβει την υπόθεση; Η Σιβ Πέρσον;

Ωραία, την ξέρω τη Σιβ. Έχεις το τηλέφωνό της;»

Ο Πάτρικ έγραψε στα γρήγορα τον αριθμό σε ένα κίτρινο αυτοκόλλητο και κατέβασε το ακουστικό, αφού πρώτα υποσχέθηκε στη Βίκυ να την κεράσει μεσημεριανό κάποια μέρα.

Σχημάτισε το νούμερο που του είχε δώσει και αμέσως άκουσε μια ζωηρή φωνή στην άλλη άκρη. Αποδείχτηκε ότι η Σιβ θυμόταν πολύ καλά την υπόθεση με τον Γιαν Νορίν, και ο Πάτρικ μπορούσε, φυσικά, να την επισκεφτεί αμέσως αν ήθελε.

Ο Πάτρικ άρπαξε το τζάκετ του από τον καλόγερο με τέτοια ορμή που τον έριξε κάτω. Ο καλόγερος, κατά τη διαδρομή του, κατάφερε, με ατυχέστατα μέγιστη ακρίβεια, να παρασύρει έναν πίνακα από τον τοίχο και μια γλάστρα από τη βιβλιοθήκη, κάτι που δημιούργησε πραγματικό πανδαιμόνιο.

Ο Πάτρικ τα άφησε όλα όπως ήταν και, όταν βγήκε στον διάδρομο, είδε τα κεφάλια των συναδέλφων του να προβάλλουν απ' όλες τις πόρτες. Τους έκανε απλώς ένα νόημα με το χέρι και όρμησε έξω από το τμήμα, ενώ πολλά ζευγάρια μάτια τον κοίταζαν περίεργα.

Η Πρόνοια απείχε καμιά διακοσαριά μέτρα από το αστυνομικό τμήμα, και ο Πάτρικ

usługę? Я тут разыскиваю одного парнишку, который, должно быть, попал к вам в социалку около тысяча девятьсот шестьдесят седьмого года. Десять лет.

Его тогда звали Ян Нурин. Как ты считаешь, у вас что-нибудь осталось по этому делу? О'кей, трубку не вешаю, жду.

Патрик нетерпеливо барабанил пальцами по столу, пока Вики Линдт из социальной службы просматривала компьютерные файлы. Через какое-то время Патрик опять услышал в трубке ее голос:

— Тебе нужны сведения? Как из пушки. Ты знаешь, кто занимался этим делом? Сив Перссон.

— Здорово, я знаю Сив. У тебя есть ее телефон?

Патрик записал номер на стикере и положил трубку, после того как пообещал Вики пригласить ее как-нибудь пообедать.

Патрик набрал номер и тут же услышал бодрый голос. Выяснилось, что Сив очень хорошо помнит дело Яна Нурина и ничуть не возражает против того, чтобы Патрик сейчас подошел.

Патрик рванул куртку с вешалки, но перестарался и умудрился завалить всю вешалку. Для того чтобы ущерб вышел максимальным, перед тем как с грохотом свалиться на пол, вешалка с потрясающей точностью снесла со стены картину и цветочный горшок с книжной полки. От горшка шума было не меньше.

Оставив все это до лучших времен, он понесся по коридору, на ходу натягивая на себя куртку. На него удивленно пялились из каждой двери; Патрик кивал и бежал дальше, провожаемый любопытными взглядами.

Социальная служба находилась не более чем в паре сотен метров от полицейского

κατευθύνθηκε προς τα εκεί βαδίζοντας μέσα στο χιόνι, που είχε σκεπάσει και την κεντρική οδό με τα καταστήματα.

Στο τέλος της οδού έστριψε αριστερά στο Πανδοχείο Τανούμσχέντε και συνέχισε μερικά μέτρα ακόμα. Τα γραφεία της Πρόνοιας ήταν στο ίδιο κτίριο με το διοικητικό τμήμα του Δήμου, και ο Πάτρικ ανέβηκε από τα σκαλιά.

Μπήκε στο γραφείο της Σιβ, αφού πρώτα χαιρέτησε χαρούμενα τη ρεσεψιονίστ που ήταν παλιά του συμμαθήτρια από το γυμνάσιο.

Η Σιβ Πέρσον δεν μπήκε στον κόπο να σηκωθεί και να τον χαιρετήσει όταν μπήκε στο γραφείο της. Οι δρόμοι τους είχαν διασταυρωθεί πολλές φορές στα χρόνια που ο Πάτρικ δούλευε στην αστυνομία και υπήρχε ένας αλληλοσεβασμός για την επαγγελματικότητά τους, έστω κι αν δεν συμφωνούσαν πάντοτε για τον τρόπο με τον οποίο έπρεπε να χειριστούν μια υπόθεση.

Στα πολλά θετικά ήταν και το γεγονός ότι η Σιβ ήταν ένας από τους ευγενέστερους ανθρώπους που γνώριζε ο Πάτρικ, παρόλο που ως κοινωνική λειτουργός δεν έβλεπε μόνο τη θετική πλευρά των ανθρώπων. Ταυτόχρονα, τη θαύμαζε επειδή κατάφερνε ακόμη να διατηρεί τη βαθιά ριζωμένη θετική αντίληψή της για την ανθρώπινη φύση παρά τα όσα είχε δει τόσα χρόνια που δούλευε.

Αυτή η αντίληψη στον Πάτρικ είχε μάλλον ακολουθήσει την εντελώς αντίθετη κατεύθυνση.

«Γεια σου, Πάτρικ! Κατάφερες να περάσεις μέσα από το χάος του χιονιού, βλέπω».

Ο Πάτρικ αντέδρασε ενστικτωδώς στο γεγονός ότι η φωνή της ακουγόταν αφύσικα χαρούμενη.

«Ναι, αλλά ένα χιονοσκούτερ ίσως να βοηθούσε περισσότερο».

Εκείνη σήκωσε τα γυαλιά που κρέμονταν γύρω από τον λαιμό της και τα έβαλε στην άκρη της μύτης της.

участка. Патрику пришлось пробираться через глубокий снег, засыпавший дорогу к магазину.

В конце дороги возле танумхедского загса он повернул налево и еще немного прошел вперед. Контора располагалась в том же здании, что и Управление коммунальных служб. Патрик поднялся по лестнице наверх.

Он тепло поздоровался с секретаршей, в гимназии он учился с ней в одном классе, и вошел в кабинет Сив.

Сив Перссон поздоровалась с ним, сидя за своим столом. Их дороги пересекались много раз за годы работы Патрика в полиции, и они уважали друг друга как грамотных профессионалов, хотя и не всегда сходились во мнении насчет наилучшего подхода к тому или иному делу.

Кроме того, Патрик считал Сив прекрасным человеком и восхищался ею: обычно социальному работнику со временем становится трудно видеть в людях только хорошее, но Сив, несмотря на все коллизии, с которыми ей пришлось столкнуться за годы работы, ухитрилась сохранить свой непоколебимый позитивный взгляд на человеческую природу.

Патрик, со своей стороны, хотя и был неисправимым оптимистом, склонялся скорее к противоположной точке зрения.

— Привет, Патрик. Ты сумел пробраться сюда через все эти сугробы.

Патрик инстинктивно отметил, что ее голос прозвучал неестественно оживленно.

— Да, хотя, по-хорошему, мне бы очень пригодился снегоход.

Она подняла очки, висевшие у нее на шнурке на шее, и водрузила их на кончик носа.

Π Σιβ λάτρευε τα έντονα χρώματα, και αυτή τη μέρα τα κόκκινα γυαλιά της ταίριαζαν με τα ρούχα της.

Όλα τα χρόνια που τη γνώριζε είχε την ίδια κόμμωση. Μαλλί παξ που έφτανε μέχρι το σαγόνι και μια κοντή αφέλεια που ήταν κομμένη ακριβώς πάνω από τα φρύδια. Το χρώμα των μαλλιών της ήταν λαμπερό χαλκοκόκκινο, και τα έντονα χρώματα έκαναν τον Πάτρικ να νιώθει πιο ζωντανός και μόνο που την κοίταζε.

«Ήταν κάποια από τις παλιές μας υποθέσεις που ήθελες να κοιτάξεις, έτσι δεν είπες; Γιαν Νορίν».

Συνέχιζε να έχει την ίδια ένταση στη φωνή της. Είχε ήδη κατεβάσει τα αρχεία πριν πάει ο Πάτρικ, και ένας χοντρός φάκελος βρισκόταν τώρα στο γραφείο της.

«Ναι, έχουμε αρκετό υλικό γι' αυτό το αγόρι, όπως βλέπεις. Και οι δύο γονείς ήταν ναρκομανείς και αν δεν είχαν χαθεί στη φωτιά, αργά ή γρήγορα θα είχαμε αναγκαστεί να παρέμβουμε.

Είχαν αφήσει το παιδί στη μοίρα του και αυτό αναγκάστηκε να θρέψει σχεδόν μόνο του τον εαυτό του. Πήγαινε στο σχολείο με βρόμικα και σκισμένα ρούχα και τον κορόιδευναν οι συμμαθητές του επειδή μύριζε άσχημα.

Μάλλον ήταν αναγκασμένος να κοιμάται στον παλιό στάβλο και να πηγαίνει στο σχολείο με τα ρούχα που κοιμόταν».

Τον κοίταξε πάνω από τα γυαλιά της.

«Υποθέτω ότι δεν θα εκμεταλλευτείς την εμπιστοσύνη που σου δείχνω και θα φροντίσεις να μου φέρεις τα απαραίτητα έγγραφα για την παραλαβή των στοιχείων για τον Γιαν, έστω και μετά, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ απλώς έγνεψε. Ήξερε ότι η τήρηση των κανόνων ήταν σημαντικό θέμα, αλλά μερικές φορές οι έρευνες απαιτούσαν μια συγκεκριμένη αποδοτικότητα και σε τέτοιες

Сив любила яркие цвета, и сегодня ее очки в красной оправе гармонировали с красным платьем.

Сколько знал ее Патрик, она всегда носила однушку и ту же прическу: рыжие с медным отливом волосы сзади коротко пострижены до затылка, спереди челка до самых бровей. И оттого, что она вся была такая яркая, Патрик почувствовал себя бодрее, едва взглянув на нее.

— Ты сказал, что хочешь посмотреть одно из моих старых дел, про Яна Нурина?

По-прежнему заметно форсированная интонация. За то время, пока Патрик шел сюда, Сив уже нашла материал, и перед ней на столе лежала толстая папка.

— Да, как ты видишь, на этого малого у нас довольно большое досье. Его родители были наркоманами, и если бы они не погибли при несчастном случае, то нам рано или поздно пришлось бы вмешаться.

Мальчик был предоставлен самому себе, и о нем никто не заботился. Он ходил в школу в грязной, рваной одежде. Одноклассники насмехались над ним, потому что от него плохо пахло.

Обычно ему приходилось ночевать в старом сарае, и потом он шел в школу в той же одежде, в которой спал.

— Сив посмотрела на Патрика поверх оправы очков.

— Надеюсь, ты не собираешься злоупотребить моим доверием и не забудешь потом прислать мне письменный запрос на данные о Яне по всей форме?

Патрик только кивнул. Он знал, как важно следовать правилам. Но иногда в расследовании для большей эффективности требовалась срочность, и тогда

περιπτώσεις οι μύλοι της γραφειοκρατίας μπορούσαν να δουλέψουν εκ των υστέρων.

Η Σιβ και αυτός είχαν μια καλή και λειτουργική σχέση συνεργασίας εδώ και πολύ καιρό, και ήξερε ότι εκείνη όφειλε να κάνει αυτή την ερώτηση. Ο Πάτρικ συνέχισε:

«Γιατί δεν κάνατε κάτι νωρίτερα; Πώς το αφήσατε να πάει τόσο μακριά το πράγμα; Ο Γιαν πρέπει να τραβούσε τα πάθη του Ιησού από την ώρα που γεννήθηκε, και μέχρι τον θάνατο των γονιών του είχαν περάσει δέκα ολόκληρα χρόνια».

Η Σιβ αναστέναξε βαθιά.

«Ναι, καταλαβαίνω τι εννοείς. Πίστεψέ με, κι εγώ αυτό το σκέφτηκα πολλές φορές. Όταν ίμως άρχισα να δουλεύω εδώ, που ήταν ουσιαστικά κάνα μήνα πριν από την πυρκαγιά, ήταν άλλες εποχές και ίσχυαν άλλα πράγματα.

Έπρεπε να γίνουν πάρα πολλά για να παρέμβει το κράτος και να περιορίσει το δικαίωμα των γονιών να μεγαλώνουν τα παιδιά τους κατά το δοκούν.

Πολλοί, επίσης, ήταν τότε οπαδοί της ελεύθερης ανατροφής κι αυτό, δυστυχώς, το πλήρωσαν πολλά παιδιά σαν τον Γιαν.

Έπειτα, δεν υπήρξαν ποτέ ίχνη σωματικής κακοποίησης. Για να το πω χοντρά, το καλύτερο που θα μπορούσε να του είχε συμβεί ήταν να τον είχαν δείρει οι γονείς του και να έμπαινε σε νοσοκομείο. Διότι τότε θα αρχίζαμε τουλάχιστον να έχουμε στραμμένη την προσοχή μας στην κατάσταση αυτής της οικογένειας.

Αλλά οι γονείς του είτε τον κακοποιούσαν κατά τρόπο που να μην αφήνει σημάδια ή “απλώς” τον παραμελούσαν».

Η Σιβ σχημάτισε στον αέρα με τα δάχτυλά της τα εισαγωγικά του «απλώς».

Απρόθυμα, ο Πάτρικ ένιωσε να τον πλημμυρίζει ένα κύμα συμπάθειας για τον μικρό Γιαν. Πώς διάβολο μπορούσε να γίνει κανονικός άνθρωπος κάποιος που είχε

бюрократические формальности откладывались на потом.

У него с Сив установились с давних времен хорошо налаженные рабочие отношения, и Патрик знал, что она просто обязана задать этот вопрос.

— А почему вы не вмешались раньше? Как вышло, что все это продолжалось так долго? Ведь все знали, что с Яном плохо обращаются с самого рождения, а когда умерли его родители, ему было уже десять лет.

Сив глубоко вздохнула:

— Да, я понимаю, что ты имеешь в виду. И поверь мне, я задавала себе тот же вопрос много раз. Но я начала работать здесь не более чем за месяц до этого пожара. И не забывай: тогда были другие времена.

Редко когда государство могло вмешаться и лишить родителей права воспитывать своего ребенка так, как они хотели.

Существовало много поборников так называемого свободного воспитания, жертвами которого чаще всего становились такие дети, как Ян.

Кроме того, никто не замечал у него никаких следов физически плохого обращения: синяков, царапин, каких-либо травм. Может, это прозвучит грубо, но если бы Яна побили и он попал в больницу, в итоге его положение бы улучшилось — тогда мы, по крайней мере, стали бы приглядывать за ситуацией в его семье.

А без следов грубого обращения речь могла идти только о том, что за ним всего лишь плохо смотрят.

Произнося эту фразу, Сив особо подчеркнула слова «всего лишь». Против своей воли Патрик почувствовал некоторое сочувствие к маленькому Яну. Как, черт возьми, может стать нормальным человеком ребенок, который растет в

μεγαλώσει σε τέτοιες συνθήκες;

«Όμως, δεν έχεις ακούσει το χειρότερο ακόμη. Δεν είχαμε ποτέ αποδεικτικά στοιχεία γι' αυτό, αλλά αμέτρητες ενδείξεις έλεγαν ότι οι γονείς του εκμεταλλεύονταν τον Γιαν για να τους φέρνει ή λεφτά ή ναρκωτικά».

Ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Αυτό εδώ ήταν ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να φανταστεί κανείς.

«Όπως σου είπα, δεν μπορούσαμε να πούμε τίποτα με σιγουριά, αλλά σήμερα μπορούμε να δούμε, για παράδειγμα, ότι ο μικρός Γιαν είχε ακολουθήσει την πορεία που γνωρίζουμε πλέον ότι ακολουθούν παιδιά που τα εκμεταλλεύονται σεξουαλικά.

Μεταξύ άλλων, παρουσίαζε μεγάλα προβλήματα πειθαρχίας στο σχολείο. Τα άλλα παιδιά τον βασάνιζαν, όπως σου είπα και προηγουμένως, αλλά και τον φοβόντουσαν».

Π Σιβ άνοιξε τον φάκελο και ξεφύλλισε τα έγγραφα που ήταν μέσα, μέχρι που βρήκε αυτό που ζητούσε.

«Εδώ είναι. Στη δευτέρα τάξη είχε πάρει μαζί του στο σχολείο ένα μαχαίρι, με το οποίο απείλησε έναν από αυτούς που τον πείραζαν περισσότερο. Μάλιστα, τον χαράκωσε στο πρόσωπο, αλλά η διοίκηση του σχολείου αποσιώπησε την όλη υπόθεση και, απ' ό,τι μπορώ να δω, δεν τιμωρήθηκε καθόλου.

Ακολούθησαν πολλά τέτοια γεγονότα ακραίας επιθετικότητας από τον Γιαν προς τους συμμαθητές του, αλλά το επεισόδιο με το μαχαίρι ήταν το σοβαρότερο.

Είχαν γίνει, επίσης, παράπονα στους δασκάλους, σε ορισμένες περιπτώσεις, επειδή ο Γιαν είχε φερθεί άσχημα στα κορίτσια της τάξης του. Παρά το νεαρό της ηλικίας του, επιδείκνυε μια γνώση άκρως αναπτυγμένης σεξουαλικής συμπεριφοράς και παρενόχλησης.

Αλλά ούτε κι αυτά τα παράπονα οδήγησαν ποτέ σε λήψη μέτρων. Διότι τότε απλώς δεν ήξεραν πώς έπρεπε να χειριστούν ένα παιδί

подобной обстановке?

— Но ты еще не слышал самого худшего. Мы, конечно, не нашли никаких доказательств, но я почти уверена в том, что его родители позволяли желающим попользоваться Яном за деньги или наркоту.

У Патрика отвисла челюсть. Все оказалось много хуже и омерзительнее, чем он мог себе представить.

— Сегодня мы могли бы сказать, что у Яна имелись все те характерные признаки, которые проявляются у детей, подвергшихся сексуальному надругательству.

Помимо всего прочего, у него были большие проблемы с дисциплиной в школе. Я уже сказала, что другие дети глушились над ним, но они его также и боялись.

Сив открыла папку и перелистала несколько страниц, пока не нашла нужную.

— Так, вот здесь. Во втором классе он принес с собой в школу нож, которым угрожал самому злому насмешнику. Ян даже порезал ему лицо. Но школьная администрация предпочла замять это дело, и, насколько я понимаю, Ян остался безнаказанным.

Было еще несколько похожих случаев, когда Ян проявлял агрессивность в отношении своих одноклассников, но инцидент с ножом был наихудшим.

Также неоднократно отмечалось, что он недопустимо вел себя в отношении девочек. У такого маленького мальчика оказались гипертрофированные проявления сексуальности.

Но все это осталось без последствий, ни один из рапортов ни к чему не привел. Просто-напросто не знали, что делать, как

που είχε τέτοιες διαταραχές στις σχέσεις του με τα άτομα του περιβάλλοντος του.

Σήμερα, βέβαια, θα αντιδρούσαμε σε τέτοια κραυγαλέα συμπεριφορά, αλλά πρέπει να έχεις κατά νου ότι όλ' αυτά συνέβησαν στις αρχές της δεκαετίας του '70. Ήταν ένας εντελώς διαφορετικός κόσμος τότε».

Ο Πάτρικ ένιωθε σχεδόν έτοιμος να λιποθυμήσει από τη συμπόνια και την οργή. Πώς μπορούσε κανείς να μεταχειρίζεται ένα παιδί κατ' αυτό τον τρόπο;

«Μετά την πυρκαγιά τώρα. Είχε δώσει πάλι τέτοια δείγματα συμπεριφοράς;» ρώτησε ο Πάτρικ.

«Όχι, κι αυτό είναι το παράξενο. Μετά την πυρκαγιά, τοποθετήθηκε σχεδόν αμέσως στην οικογένεια Λόρεντς και έπειτα από αυτό δεν ξανακούσαμε ότι ο Γιαν είχε προβλήματα.

Επισκέφτηκα προσωπικά την οικογένεια κάνα δυνο φορές για να παρακολουθήσω την εξέλιξή του και είδα ότι ήταν ένα εντελώς διαφορετικό παιδί πια.

Καθόταν εκεί με το κοστούμι του και τα μαλλιά χωρίστρα και με κοιτούσε κατάματα, δίχως ν' ανοιγοκλείνει καν τα μάτια, ενώ απαντούσε ευγενικά σε όλες τις ερωτήσεις μου. Άλλα πρέπει να πω ότι ήταν πραγματικά τρομακτικό, διότι ένα άτομο δεν αλλάζει έτσι ξαφνικά από τη μια μέρα στην άλλη».

Ο Πάτρικ αντέδρασε. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τη Σιβ να μιλάει αρνητικά για κάποια από τις υποθέσεις της. Κατάλαβε ότι εδώ έπρεπε να ψάξει πολύ βαθύτερα. Υπήρχε κάτι που η Σιβ ήθελε να του πει, αλλά τον ανάγκαζε να κάνει αυτός την πρώτη ερώτηση προς αυτή την κατεύθυνση.

«Σε ό,τι αφορά τώρα την πυρκαγιά.»

Αφησε για λίγο τη φράση μισοτελειωμένη και είδε ότι η Σιβ ανακάθισε γεμάτη ένταση στην καρέκλα της. Αυτό σήμαινε ότι είχε αγγίξει το σωστό θέμα.

поступить с ребенком, который так относится к окружающим его людям.

Сегодня, конечно, все было бы по-другому, эти знаки не остались бы без внимания, и обязательно что-то изменилось бы. Но ты, должно быть, помнишь начало семидесятых — совсем другой мир.

Патрик почувствовал сострадание и злость, думая о том, как можно так обращаться с ребенком.

— А после пожара случалось что-нибудь подобное?

— Нет, и это очень примечательно. После пожара он довольно быстро оказался в доме семьи Лоренс, и с тех пор мы никогда не слышали, чтобы у Яна были какие-нибудь проблемы.

Я сама приезжала к Лоренсам пару раз, чтобы проверить, как он живет, и, должна сказать, встретила совершенно другого мальчика.

Он сидел там в своем костюме, с прилизанными волосами, смотрел мне, не мигая, в глаза и вежливо отвечал на все вопросы. Весьма и весьма странно. За одну ночь так измениться нельзя.

Патрик вздрогнул. Он впервые услышал, что Сив проявила негативное отношение к одному из своих подопечных. Он понял, что тут что-то есть и надо за это хвататься покрепче. Было похоже, что Сив хочет что-то сказать, но вопрос должен задать сам Патрик.

— А вот что касается пожара...

— Патрик сделал паузу. Фраза повисла в воздухе, и он отметил, что Сив попрямее села на стуле. Это означало, что он на правильном пути.

«Θέλω να πω ότι έχω ακούσει ορισμένες φήμες για την πυρκαγιά».

Κοίταξε με ερωτηματικό βλέμμα τη Σιβ.

«Εγώ δεν μπορώ να μιλήσω υπεύθυνα για τις φήμες. Τι άκουσες δηλαδή;»

«Οτι ήταν εμπρησμός. Μάλιστα, στην αναφορά μας γράφει ακριβώς “πιθανός εμπρησμός”, αλλά κανένας δεν βρήκε ποτέ ίχνη των δραστών.

Η πυρκαγιά άρχισε από το ισόγειο του σπιτιού. Το ζεύγος Νορίν κοιμόταν σε ένα δωμάτιο του επάνω ορόφου και δεν υπήρχε καμία περίπτωση να γλιτώσει. Είχες ακούσει ποτέ σου ποιος μπορεί να μισούσε τόσο πολύ τους Νορίν ώστε να κάνει κάτι τέτοιο;»
«Ναι».

Η απάντησή της ήταν μονολεκτική και τόσο χαμηλόφωνη που ο Πάτρικ δεν ήταν σίγουρος αν είχε ακούσει σωστά.

Εκείνη επανέλαβε με δυνατότερη φωνή: «Ναι, ξέρω ποιος μισούσε τόσο πολύ τους Νορίν ώστε να θέλει να τους κάψει ζωντανούς».

Ο Πάτρικ έμεινε σιωπηλός και την άφησε να συνεχίσει στον δικό της ρυθμό.

«Ακολούθησα την αστυνομία στο σπίτι τους. Η πυροσβεστική είχε φτάσει πρώτη εκεί, και ένας από τους πυροσβέστες είχε πάει στον στάβλο για να τον ελέγξει και να σιγουρευτεί ότι δεν είχε πεταχτεί κι εκεί κάνα αναμμένο κομμάτι από το σπίτι και δημιουργούσε κάποια νέα εστία.

Ο πυροσβέστης βρήκε τον Γιαν μέσα στον στάβλο. Όταν το αγόρι αρνήθηκε να βγει αποκεί, επικοινώνησαν με την Πρόνοια.

Ήμουν νέα κοινωνική λειτουργός και πρέπει να ομολογήσω —με τη γνώση που έχω πλέον αποκτήσει— ότι τότε ενθουσιάστηκα που έστειλαν εμένα.

Ο Γιαν καθόταν μέσα στον στάβλο, στο βάθος, με την πλάτη ακουμπισμένη στον τοίχο

— Я слышал разные разговоры...

Патрик посмотрел на нее вопросительно.

— Я не отвечаю за слухи. А что ты слышал?

— О том, что это был поджог. В материалах расследования так прямо и написано — очевидный поджог. Но никаких следов злоумышленника на месте не обнаружили.

Пожар начался на первом этаже дома, Нурины спали в комнате на втором этаже, и спастись у них не было ни одного шанса. Знаешь ли ты кого-нибудь, кто мог ненавидеть Нуринов до такой степени, чтобы это сделать?

— Да.

Сив ответила однозначно и так тихо, что Патрик не понял, ответила ли она вообще. Она повторила — на этот раз громче:

— Да, я знаю, кто ненавидел Нуринов настолько сильно, чтобы их поджечь.

Патрик сидел тихо, предоставив ей возможность продолжить самой.

— Я приехала к дому вместе с полицией. Как нам сообщили, один из пожарных ходил вокруг сгоревшего дома и осматривал постройки, в которые могла попасть случайная искра и вызвать еще один пожар.

В сарае пожарный нашел Яну и позвонил нам в социальную службу.

Я работала совсем недавно и задним числом могу признаться, что мне это все показалось очень увлекательным.

Ян сидел в сарае, в самой глубине, прижавшись спиной к стене. За ним

και τον πρόσεχε ένας πυροσβέστης, που φάνηκε πολύ ανακουφισμένος όταν μπήκαμε μέσα. Είπα στους αστυνομικούς να φύγουν και μπήκα μόνη μου μέσα για να —όπως πίστευα τότε— τον παρηγορήσω και να τον πάρω μακριά από εκεί.

Μέσα στο σκοτάδι όπου καθόταν κουνούψε συνεχώς τα χέρια του, αλλά δεν μπορούσα να δω τι έκανε. Όμως, όταν πήγα πιο κοντά, είδα ότι κάτι πασπάτευε στο γόνατό του. Ήταν ένα κουτί σπίρτα.

Με μια χαιρεκακία που δεν προσπαθούσε να κρύψει, τα ταξινομούσε επιμελώς στο κουτί τους. Τα μαύρα και καμένα στη μια πλευρά του κουτιού και τα αχρησιμοποίητα, τα κόκκινα, στην άλλη.

Η έκφραση στο πρόσωπό του μαρτυρούσε εμφανώς χαρά. Έλαμπε ολόκληρος, σαν να είχε μια λάμψη που έβγαινε από μέσα του, και αυτό ήταν ό,τι τρομακτικότερο έχω δει σε όλη μου τη ζωή, Πάτρικ.

Καμιά φορά, βλέπω ακόμη μπροστά μου εκείνο το πρόσωπο όταν πέφτω και ξαπλώνω τα βράδια.

Όταν τον πλησίασα, πήρα προεχτικά από τα χέρια του το κουτί με τα σπίρτα. Τότε εκείνο με κοίταξε και είπε: «Είναι νεκροί τώρα;»

Μόνο αυτό. «Είναι νεκροί τώρα;» Μετά, γέλασε κάπως νευρικά και με άφησε υπάκουα να τον βγάλω από τον παλιό στάβλο. Το τελευταίο που είδα όταν φύγαμε από εκεί ήταν μια κουβέρτα, ένας φακός και ένας σωρός από ρούχα σε μια γωνιά του στάβλου. Τότε κατάλαβα ότι ήμασταν συνένοχοι στον φόνο των γονιών του. Έπρεπε να είχαμε αντιδράσει πριν από πολλά χρόνια.

«Το έχεις πει σε κανέναν αυτό;»

«Όχι. Και τι να έλεγα δηλαδή; Ότι δολοφόνησε τους γονείς του επειδή έπαιζε με τα σπίρτα; Όχι, δεν είπα ποτέ μου τίποτα, μέχρι που ήρθες εσύ σήμερα και με ρώτησες. Αλλά πάντα υποψιαζόμουν ότι κάποια στιγμή θα είχε, ούτως ή άλλως, πάρε δώσε με την αστυνομία. Σε τι είναι αναμεμειγμένος;»

присматривал один из пожарных, и, когда мы туда приехали, он с большим облегчением передал его нам. Я отослала полицию и одна вошла к Яну, думая утешить его и забрать оттуда.

В сарае было темно, и я только видела, что его руки все время двигаются, он что-то перебирал у себя на коленях. Сначала я не разобрала, что он делал. Когда я подошла ближе, то увидела у него коробок спичек.

С явным удовольствием он сортировал спички: в одну кучку складывал сгоревшие, почерневшие, а в другую — неиспользованные, с красными головками.

На его лице застыло счастье. Этот мальчик, казалось, светился изнутри от наслаждения. Знаешь, Патрик, я в жизни не видела ничего более отвратительного.

Я не могу забыть его лицо — оно часто стоит у меня перед глазами, когда я вечером ложусь спать.

Я подошла к нему и аккуратно забрала коробок. Он посмотрел на меня и спросил: «Теперь они мертвые?»

Только это: «Теперь они мертвые?» А потом захихикал. Он легко позволил увести себя из сарая. Последнее, что я увидела, когда мы оттуда вышли, — одеяло, фонарь и немного одежды в углу. Тогда я поняла, что мы частично виновны в смерти его родителей. Нам надо было действовать намного раньше.

— Ты рассказывала кому-нибудь об этом?

— Нет, а что я могла сказать? Что он убил своих родителей, потому что играл со спичками? Нет, я никому не говорила до тех пор, пока ты не пришел и не спросил. Но я всегда подозревала, что так или иначе, рано или поздно полиция им заинтересуется. В чем он замешан?

«Δεν μπορώ να σου πω τίποτα τώρα, αλλά υπόσχομαι να σε ενημερώσω το συντομότερο δυνατόν. Σου είμαι αφάνταστα ευγνώμων για όσα μου είπες και θα πάω τώρα αμέσως να φροντίσω τα γραφειοκρατικά ώστε να μην έχετε κανένα πρόβλημα».

Της έγνωψε σε ένδειξη αποχαιρετισμού και εξαφανίστηκε.

Όταν ο Πάτρικ έφυγε, η Σιβ Πέρσον παρέμεινε καθιστή στο γραφείο της. Τα κόκκινα γυαλιά της κρέμονταν τώρα από το κορδόνι τους γύρω από τον λαιμό της, ενώ έτριβε τη βάση της μύτη της με τον αντίχειρα και τον δείκτη έχοντας τα μάτια της κλειστά.

Την ίδια στιγμή που ο Πάτρικ βγήκε ξανά έξω στους σωρούς του χιονιού χτύπησε το κινητό του. Τα δάχτυλά του είχαν ήδη προλάβει να αποκτήσουν μια ακαμψία σ' εκείνο το δριμύ κρύο και δυσκολεύτηκε να σηκώσει το μικρό καπάκι του κινητού του.

Ήλπιζε να είναι η Ερίκα, αλλά απογοητεύτηκε όταν είδε ότι τον καλούσαν από το τηλεφωνικό κέντρο του τμήματος.

«Πάτρικ Χέντστρεμ. Γεια σου, Άνικα. Όχι, είμαι ακριβώς έξω από την Πρόνοια, αλλά δώσε μου ένα δυο λεπτά. Εντάξει, έρχομαι αμέσως».

Έκλεισε το καπάκι. Η Άνικα τα είχε καταφέρει ξανά. Είχε βρει κάτι που δεν ταίριαζε στην αναφορά για τη ζωή της Άλεξ.

Το χιόνι έτριζε κάτω από τα πόδια του καθώς κατευθυνόταν, σχεδόν τροχάδην, προς το αστυνομικό τμήμα. Το εκχιονιστικό είχε καταφέρει να περάσει από εκεί όσο αυτός ήταν στη Σιβ, και δεν βασανίστηκε τόσο πολύ να επιστρέψει όσο είχε βασανιστεί πριν. Οι γενναίοι που είχαν βγει με αυτό τον καιρό ήταν ελάχιστοι, και ο δρόμος με τα καταστήματα ήταν έρημος, εκτός από ελάχιστα άτομα που κινούνταν βιαστικά με τους γιακάδες σηκωμένους και τους σκούφους τραβηγμένους όσο πιο κάτω γινόταν για να προστατευτούν από το ψύχος.

— Я сейчас ничего не могу сказать, но обещаю, что проинформирую, как только смогу. Я очень благодарен тебе за откровенность и обязательно пришлю письменный запрос, чтобы у тебя не было никаких проблем.

Патрик пошел к двери. Когда он оглянулся, Сив Перссон продолжала сидеть за столом. Очки в красной оправе висели на шнурке у нее на шее, она закрыла глаза и разминала переносицу большим и указательным пальцами. Патрик махнул ей рукой и вышел.

Не успел Патрик ступить на занесенный снегом тротуар, как у него зазвонил мобильный телефон. Пальцы уже успели окоченеть от пронизывающего холода, и он с трудом открыл маленькую крышку на своем мобильнике.

Он надеялся, что звонит Эрика, но с разочарованием увидел, что на дисплее помигивает номер участка.

— Патрик Хедстрём. Привет, Анника. Нет, я на улице. Да, подожди, я сейчас приду.

Он убрал телефон. У Анники получилось. Она нашла расхождения в данных у Алекс.

Под ногами у Патрика захрустел снег, когда он вприпрыжку поскакал к участку. За то время, пока он сидел у Сив, успела проехать снегоуборочная машина, и на обратном пути ему не пришлось пробираться через сугробы. Дорога перед магазином выглядела непривычно пустынной: немногие отважились выйти на улицу в такой мороз, подняв воротники и надвинув поглубже шапки.

Μόλις διάβηκε την πόρτα του τμήματος, τίναξε το χιόνι που είχε κολλήσει στα παπούτσια του. Σημείωσε νοερά ότι το χιόνι, σε συνδυασμό με το χαμηλό σκαρπίνι, έκανε τις κάλτσες να μουσκεύουν αφόρητα. Αυτό θα μπορούσε, βεβαίως, να το είχε σκεφτεί εκ των προτέρων.

Πήγε απευθείας στο δωμάτιο της Άνικα. Εκείνη προφανώς τον περίμενε, και από την έκφραση ικανοποίησης στο πρόσωπό της ο Πάτρικ συμπέρανε ότι αυτό που είχε ανακαλύψει ήταν ένα πραγματικά καλό στοιχείο.

«Έχεις βάλει όλα τα ρούχα για πλύσιμο, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ δεν κατάλαβε μεμιάς την ερώτηση, αλλά υπέθεσε από το πειραχτικό της χαμόγελο ότι επρόκειτο για αστείο σε βάρος του. Μόλις το μυαλό του συνδέθηκε με την πραγματικότητα, στο αμέσως επόμενο δευτερόλεπτο, κοίταξε τα ρούχα του.

Διάβολε, δεν είχε αλλάξει ρούχα από προχτές, όταν πήγε στο σπίτι της Ερίκα. Θυμήθηκε το πρωινό φτυάρισμα του χιονιού, τον ιδρώτα και αναρωτήθηκε αν απλώς μύριζε άσχημα ή αν τελικά έζεχνε.

Κάτι μουρμούρισε δήθεν σαν απάντηση στο σχόλιο της Άνικα και προσπάθησε να την κοιτάξει όσο πιο άγρια μπορούσε. Εκείνη αυτό το βρήκε ακόμα πιο αστείο.

«Ναι, ναι, πολύ αστείο. Έλα στο θέμα τώρα. Ξεκίνα να μιλάς, βρε κοπέλα μου!»

Χτύπησε δήθεν οργισμένος τη γροθιά του στο γραφείο της. Ένα βάζο με λουλούδια αντέδρασε αμέσως πέφτοντας και γεμίζοντας το γραφείο της με νερά.

«Ωχ, συγγνώμη. Δεν το εννοούσα. Πόσο αδέξιος είμαι.»

Έψαξε να βρει κάτι να το σκουπίσει, αλλά η Άνικα ήταν, όπως πάντα, ένα βήμα πριν από αυτόν και εμφάνισε σαν ταχυδακτυλουργός ένα ρολό χαρτί κουζίνας από το πουθενά, πίσω

Патрик потоптался в дверях участка, чтобы сбить снег. Он сделал ценнное наблюдение: от глубокого снега в сочетании с полуботинками носки промокают насеквоздь. Он это очень хорошо чувствовал и пообещал себе учесть на будущее.

Патрик прямо направился в кабинет Анники. Она явно его ждала и, насколько можно судить по довольноому выражению ее лица, нашла что-то действительно, по-настоящему важное.

— Что случилось? Все сдал в стирку?

Патрик сначала не понял, о чем она спрашивает, но ее ехидная улыбочка говорила о том, что эта шутка на его счет. Не прошло и доли секунды, как Патрик посмотрел на свою одежду.

Вот черт! Он не переодевался со вчерашнего дня, когда приехал домой к Эрике. Он вспомнил, как, потея, утром расчищал снег, и задал себе вопрос: от него воняет или от него очень сильно воняет?

Пробурчав что-то неразборчивое в ответ на комментарий Анники, он выпучил глаза и попытался посмотреть на нее так грозно, как только мог. Это развеселило ее еще больше.

— Да-да, очень смешно. Давай к делу. Ну-ка, женщина, выкладывай все начистоту!

И он с притворным гневом стукнул кулаком по ее письменному столу. Ваза с цветами немедленно упала набок, и по всей столешнице разлилась вода.

— Ой, извини, я не хотел. Какой я неуклюжий.

Он поискал глазами, чем бы вытереть со стола, но Анника, как обычно, опередила его, достав откуда-то из-за стола бумажное полотенце.

από το γραφείο όπου καθόταν.

Άρχισε να καθαρίζει ήρεμα, ενώ ταυτόχρονα έδωσε στον Πάτρικ την πασίγνωστη πλέον εντολή της.

«Κάτω!»

Αυτός υπάκουει αμέσως και το θεώρησε άδικο που δεν του έδωσε έστω μια καραμελίτσα ως ανταμοιβή για την υπακοή του.

«Θ' αρχίσουμε λοιπόν;»

Η Άνικα δεν περίμενε την απάντηση του Πάτρικ και άρχισε αμέσως να διαβάζει από την οθόνη της.

«Για να δούμε τι έχουμε. Άρχισα από τη στιγμή του θανάτου της και ακολούθησα την ιστορία της προς τα πίσω. Όλα φαίνονται να συμφωνούν για την εποχή που ήταν στο Γέτεμποργ.

Άνοιξε την γκαλερί με τη φίλη της το 1989. Πριν από αυτό, πήγε πέντε χρόνια σε πανεπιστήμιο στη Γαλλία με βασικό αντικείμενο σπουδών την Ιστορία Τέχνης.

Παρέλαβα σήμερα με φαξ όλους τους βαθμούς της και αποδεικνύεται ότι παρακολούθησε επιμελώς και με καλά αποτελέσματα όλα τα μαθήματα. Γυμνάσιο πήγε στο Γέτεμποργ, στη σχολή Βιτφέλτσκα. Πήρα κι από εκεί τους βαθμούς της. Δεν ήταν καμιά άριστη μαθήτρια, αλλά ούτε κακή, και βρισκόταν πάντα κάπου στη μέση από βαθμούς».

Η Άνικα έκανε μια παύση και κοίταξε τον Πάτρικ, που καθόταν σκυφτός και προσπαθούσε να διαβάσει πριν από την ίδια στην οθόνη της. Έστρεψε την οθόνη λίγο πιο μακριά του για να μην της κλέψει την ανακάλυψή της πριν από την ώρα της.

«Πριν από αυτό είχε πάει εσωτερική σε σχολείο στην Ελβετία. Πήγε σε ένα διεθνές σχολείο, στο EECole de Chevalier, το οποίο είναι πανάκριβο του κερατά».

Она начала тщательно промокать письменный стол и, на секунду оторвавшись от этого занятия, выдала Патрику знакомую команду:

«Сидеть!»

Он беспрекословно повиновался и подумал, что это очень несправедливо, потому что ему, как послушной собачке, не дали в награду ничего вкусненького.

— Ну что, начнем?

Анника не стала дожидаться ответа Патрика и посмотрела на экран компьютера.

— Так, посмотрим. Я начала с момента ее смерти и двинулась назад. Все совпадало по времени, когда она жила в Гётеборге.

Она открыла галерею вместе со своей подругой в тысяча девятьсот восемьдесят девятом году. До этого провела пять лет в университете во Франции. История искусства как главный предмет.

Я получила ее оценки по факсу сегодня. Она не пропускала занятия и хорошо училась. В Гётеборге она посещала Видфельскую гимназию, ее оценки оттуда у меня тоже есть. Она не была блестящей ученицей, но и не плелась в хвосте — все время держалась твердым сердечком.

Анника сделала паузу и посмотрела на Патрика, который тянулся через стол и пытался заглянуть в экран компьютера. Она развернула экран, чтобы он не мог подглядывать и читать раньше времени.

— Еще раньше — школа-интернат в Швейцарии. Она училась в международной школе «Леколь де Шевалье», которая просто свински дорогая.

Η Ανικα τόνισε τις τελευταίες λέξεις.

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες που πήρα όταν τους τηλεφώνησα, πρέπει να κοστίζει, χονδρικά πάντα, γύρω στις εκατό χιλιάδες το εξάμηνο για να πας εκεί, και σε αυτή την τιμή περιλαμβάνεται το δωμάτιο, το φαγητό, τα ρούχα και τα βιβλία.

Έλεγξα και αποδείχτηκε ότι οι τιμές ήταν εξίσου υψηλές την εποχή που πήγαινε εκεί η Αλεξάνδρα».

Ο Πάτρικ ρούφηξε τα λόγια της συλλογισμένος και μετά άρχισε να σκέφτεται φωναχτά:

«Το ερώτημα είναι, λοιπόν, πώς η οικογένεια Καρλγκρέν είχε την οικονομική ευχέρεια να στείλει εκεί την Άλεξ, έτσι; Π Μπίργιτ, απ' όσα έχω καταλάβει, ήταν νοικοκυρά σε όλη της τη ζωή, και ο Καρλ-Ερικ δεν μπορεί να κέρδιζε τόσα πολλά ώστε να έχει τη δυνατότητα για τέτοια έξοδα. Μήπως έλεγξες.»

Η Ανικα τον διέκοψε.

«Ναι, ρώτησα ποιος έκανε τις πληρωμές για την Αλεξάνδρα, αλλά δεν δίνουν τέτοιες πληροφορίες. Το μόνο που θα τους ανάγκαζε να το κάνουν θα ήταν μια εντολή από την ελβετική αστυνομία, αλλά με αυτή τη γραφειοκρατία θα μας έπαιρνε τουλάχιστον μισό χρόνο για να το μάθουμε.

Έτσι, ξεκίνησα από την άλλη πλευρά και άρχισα να ελέγχω την οικονομική κατάσταση των Καρλγκρέν όλ' αυτά τα χρόνια.

Ίσως να είχαν κληρονομήσει κάνα συγγενή, πού να ξέρω κι εγώ; Περιμένω απάντηση από την τράπεζα, αλλά θα πάρει δύο μέρες πριν μας στείλουν τις πληροφορίες. Άλλα» νέα τεχνητή παύση «τελικά δεν είναι αυτό το πιο ενδιαφέρον.

Σύμφωνα με τα στοιχεία της οικογένειας Καρλγκρέν, η Άλεξ πήγε εσωτερική στην Ελβετία το εαρινό εξάμηνο του 1977. Σύμφωνα όμως με το αρχείο της σχολής δεν

Ανηκα особо подчеркнула последние слова.

— Согласно данным, которые я получила, когда звонила им, это удовольствие обходится приблизительно в сто тысяч за семестр. Сюда входит проживание, еда, одежда и книги.

И, как я узнала, цены практически не изменились с тех пор, когда там училась Александра Вийкнер.

Эти слова вызвали подсознательную реакцию у Патрика, и он вслух произнес свою мысль:

— Таким образом, возникает вопрос: откуда у семьи Карлгрен появилась возможность послать туда Александру? Биргит, насколько я знаю, всю жизнь была домохозяйкой, а Карл-Эрик зарабатывал явно недостаточно, чтобы столько платить. А ты не пробовала...

Анника не дала ему продолжить:

— Да, я попыталась выяснить, кто платил за Александру, но они не дают такой информации. Единственное, что может заставить их это сделать, — это запрос из швейцарской полиции, но, с учетом всей бюрократии, у нас уйдет по меньшей мере полгода, чтобы получить эти данные.

Я решила начать с другого конца и просмотрела доходы семьи Карлгрен год за годом.

Может быть, они получили от кого-нибудь наследство, подумала я. Я запросила банк, и они дадут нам ответ через два дня, но, — театральная пауза, — это не самое интересное.

Согласно тому, что сообщили Карлгрены, Александра начала учиться в школе-интернате весной тысяча девятьсот семьдесят седьмого года, а по данным

γράφτηκε εκεί πριν από την άνοιξη του 1978».

Η Ανικα πήρε ένα θριαμβευτικό ύφος, έγειρε στην καρέκλα της και σταύρωσε τα χέρια.

«Είσαι σίγουρη;»

Ο Πάτρικ δεν μπορούσε με τίποτα να συγκρατήσει τον ενθουσιασμό του.

«Το έλεγξα και μία και δύο και τρεις φορές. Ανάμεσα στην άνοιξη του 1977 και την άνοιξη του 1978 λείπει ένας χρόνος από τη ζωή της Άλεξ.

Δεν ξέρουμε πού ήταν. Μετακόμισαν από εδώ τον Μάρτιο του 1977 και μετά δεν υπάρχει τίποτα, ούτε το παραμικρό ίχνος, μέχρι να αρχίσει η Άλεξ στο ελβετικό σχολείο έναν χρόνο αργότερα.

Ταυτόχρονα, οι γονείς της εμφανίζονται στο Γέτεμποργ. Αγοράζουν εκεί ένα σπίτι, και ο Καρλ-Ερικ αρχίζει τη νέα δουλειά του ως διευθυντής σε μια μεσαία επιχείρηση στον τομέα του χονδρικού εμπορίου».

«Δηλαδή, δεν ξέρουμε ούτε πού ήταν οι γονείς της τη συγκεκριμένη χρονική περίοδο, έτσι δεν είναι;»

«Οχι, όχι ακόμη. Αλλά συνεχίζω το ψάξιμο, το μόνο που ξέρουμε είναι ότι δεν υπάρχει κανένα στοιχείο που να δείχνει ότι ήταν στη Σουηδία όλη εκείνη τη χρονιά».

Ο Πάτρικ μετρούσε στα δάχτυλά του.

«Η Άλεξ είναι γεννημένη το 1965, δηλαδή το 1977 ήταν —για να δω— δώδεκα χρονών».

Η Ανικα κοίταξε ξανά την οθόνη.

«Είναι γεννημένη στις 3 Ιανουαρίου, οπότε έτσι είναι, ήταν δώδεκα χρονών όταν μετακόμισαν».

Ο Πάτρικ έγνεψε συλλογισμένος. Αυτά που

школы, она там появилась весной семьдесят восьмого.

С видом триумфатора Анника откинулась на стуле и скрестила руки.

— Ты уверена?

Патрика распирало от любопытства.

— Да, я проверила и перепроверила, а потом все это перепроверила еще раз. Год между весной тысяча девятьсот семьдесят седьмого и весной семьдесят восьмого пропал из жизни Алекс.

Мы не имеем ни малейшего понятия, где она была. Они уехали отсюда в марте семьдесят седьмого, а потом — провал, до того как Александра начала учиться в Швейцарии через год.

Тогда же в Гётеборге всплывают ее родители. Они покупают дом, и Карл-Эрик начинает новую работу на не очень большом, но и не маленьком предприятии в отделе оптовых закупок.

— Значит, мы не имеем ни малейшего понятия о том, где они были в этот период?

— Нет, ни малейшего, но я продолжаю искать. Единственное, в чем мы можем быть уверены, — нет никаких свидетельств, указывающих на то, что этот год они провели в Швеции.

Патрик начал считать на пальцах.

— Алекс родилась в тысяча девятьсот шестьдесят пятом году, так что ей было... дай подумать... двенадцать лет в семьдесят седьмом.

Анника опять посмотрела на экран.

— Она родилась третьего января, так что все правильно. Ей было двенадцать лет, когда они уехали.

Патрик задумчиво кивнул. Анника

είχε καταφέρει να ξεθάψει η Άνικα ήταν πολύτιμες πληροφορίες, αλλά ταυτόχρονα δημιουργούσαν νέα ερωτηματικά. Πού ακριβώς βρισκόταν η οικογένεια Καρλγκρέν μεταξύ 1977 και 1978;

Μια ολόκληρη οικογένεια δεν εξαφανίζεται έτσι απλά. Τα ίχνη υπήρχαν κάπου εκεί και απέμενε να τα βρουν. Ταυτόχρονα, έπρεπε να υπάρχει και κάτι άλλο. Οι πληροφορίες ότι η Άλεξ είχε γεννήσει παλιότερα δεν τον άφηγαν να ησυχάσει.

«Είσαι σίγουρη ότι δεν βρήκες κανένα άλλο κενό στο ιστορικό της; Δεν υπάρχει περίπτωση, άραγε, να έγραφε κάποιος άλλος τα διαγωνίσματά της στο πανεπιστήμιο;

Τη δεν θα μπορούσε η συνέταιρός της στην γκαλερί να δούλευε μόνη της για κάμποσο καιρό;

Όχι ότι δεν εμπιστεύομαι αυτά που βρήκες, αλλά θα μπορούσες να ξανακάνεις έναν έλεγχο στα στοιχεία σου;

Και να ελέγξεις τα νοσοκομεία για να βρεις αν κάποια Αλεξάνδρα Καρλγκρέν ή Βίκνερ γέννησε παιδί σε κάποιο από αυτά.

Μπορείς να αρχίσεις με τα νοσοκομεία του Γέτεμποργ και, αν δεν βρεις τίποτα εκεί, μετά ψάξε στην επαρχία. Πρέπει να υπάρχει κάποιο στοιχείο γι' αυτό κάπου. Ένα παιδί δεν γίνεται καπνός τόσο εύκολα».

«Δεν θα μπορούσε να είχε γεννήσει το παιδί στο εξωτερικό; Τον καιρό που ήταν εσωτερική στο σχολείο, για παράδειγμα; Ή στη Γαλλία;»

«Ναι, βέβαια. Πώς και δεν το σκέφτηκα αυτό; Κοίταξε αν υπάρχει δυνατότητα να βρεις κάποιο στοιχείο από τα διεθνή κανάλια. Ψάξε, επίσης, μήπως βρεις κάποιον τρόπο να ανακαλύψεις πού πήγαν τότε οι Καρλγκρέν. Διαβατήρια, βίζες, πρεσβείες. Κάπου θα πρέπει να υπάρχουν στοιχεία για το πού μπορεί να πήγαν».

Το στιλό της Άνικα είχε πάρει φωτιά.

раскопала очень важную информацию, но сейчас это лишь порождало новые вопросы. Где пропадала семья Карлгрен между 1977-м и 1978-м?

Целая семья не могла просто так исчезнуть. Должен оставаться след, его надо только найти. Может быть, вместе с этим удастся найти и кое-что еще. Сведения о том, что у Алекс раньше был ребенок, до сих пор не оправдали ожиданий Патрика.

— А нет ли на самом деле еще каких-нибудь провалов в ее биографии? Не мог ли кто-нибудь, к примеру, посещать занятия в университете под ее именем?

Или не могла ли ее партнерша по галерее управлять ею одна, в то время как Александра отсутствовала?

Не то что я не доверяю тому, что ты выяснила, но не могла бы ты еще раз перепроверить данные?

И надо запросить сведения из больниц: не рожала ли некая Александра Карлгрен или Вийкнер где-нибудь ребенка.

Начни с больниц в Гётеборге, а если там ничего не найдется, то надо посмотреть по всей стране, но начиная с Гётеборга в качестве исходного пункта. Должны где-нибудь быть какие-то данные. Дети не берутся из воздуха.

— А не могла она родить ребенка за границей в то время, когда училась в международной школе, например, или во Франции?

— Да, конечно, почему я об этом не подумал. Насчет этого надо обратиться по международным каналам. Посмотри тоже, может быть, найдешь какой-нибудь след Карлгренов. Паспорт, визы, посольства — где-то есть данные, куда они тогда уехали.

Анника сделала пометку для памяти.

«Δεν μου λες, οι άλλοι βρήκαν τίποτα σοβαρό μέχρι στιγμής;»

«Ο Ερνστ έλεγχε το άλλοθι του Μπενγκτ Λάρσον και αποδείχτηκε ότι ισχύει, οπότε αυτόν τον διαγράφουμε. Ο Μάρτιν μίλησε νε τον Χένρικ Βίκνερ στο τηλέφωνο και δεν βρήκε τίποτα νεότερο για τη σχέση μεταξύ του Άντερς και της Άλεξ.

Σκέφτηκε να ρωτήσει και τους αλκοολικούς φίλους του Άντερς μήπως τους είχε πει κάτι γι' αυτό.

Και ο Γιέστα. 0 Γιέστα κάθεται στο γραφείο του, λυπάται τον εαυτό του και προσπαθεί να συγκεντρώσει ενέργεια για να πάει στο Γέτεμποργ να ανακρίνει τους Καρλγκρέν.

Το νωρίτερο τη Δευτέρα τον βλέπω να ξεκινάει, κι αν θες πάμε στοίχημα».

Ο Πάτρικ αναστέναξε. Αν ήταν να λύσουν αυτή την υπόθεση, το καλύτερο θα ήταν να μη στηρίζεται και πολύ στους συναδέλφους του, αλλά να κάνει όλο το τρέξιμο μόνος του.

«Σκέφτηκες να πας και να ρωτήσεις εσύ τους Καρλγκρέν ευθέως; Ίσως να μην υπάρχει τίποτα ύποπτο σε όλ' αυτά. Ίσως να υπάρχει μια λογική εξήγηση» είπε η Άνικα.

«Αυτοί μας έδωσαν τα στοιχεία για την Άλεξ. Για κάποιον λόγο προσπάθησαν να κρύψουν ό,τι έκαναν μεταξύ 1977 και 1978. Θα μιλήσω μαζί τους, αλλά πρώτα θέλω να έχω κάποια παραπανίσια στοιχεία. Δεν θα τους δώσω την ευκαιρία να ξεγλιστρήσουν τόσο εύκολα».

Η Άνικα έγειρε πίσω στην καρέκλα της και χαμογέλασε πονηρά.

«Και πότε με το καλό θ' ακούσουμε τις καμπάνες του γάμου να ηχούν;»

Ο Πάτρικ κατάλαβε ότι η Άνικα δεν είχε την πρόθεση ν' αφήσει το κόκαλο που είχε πιάσει

— Да, кстати, а кому-нибудь из наших удалось раздобыть что-нибудь интересное?

— Эрнст поинтересовался алиби Бенгта Ларссона, с ним все в порядке, так что его мы можем исключить. Мартин поговорил по телефону с Хенриком Вийкнером и не узнал ничего нового о связи между Андерсом и Алекс.

Он думает продолжить и поговорить с корешами Андерса. Возможно, он кому-то из них что-то говорил.

А Ёста... сидит на своей заднице, горюет, жалеет себя и копит силы для поездки в Гётеборг и разговора с Карлгренами.

По моей прикидке, в понедельник он, может быть, двинется.

Патрик вздохнул. Если они хотят раскрыть это дело, то самое лучшее не рассчитывать на коллег, а делать все самому.

— А ты не думал спросить Карлгренов напрямую? Может быть, на самом деле ничего подозрительного тут нет? Может быть, есть какое-нибудь совершенно естественное объяснение? — спросила Анника.

— Они же сами оставили данные об Александре. По какой-то причине они попытались скрыть, что делали между тысяча девятьсот семьдесят седьмым и семьдесят восмым годом. Я обязательно поговорю с ними, но сначала хочу получить немного больше. У них не должно остаться ни одного шанса отвертеться от ответа.

Анника откинулась на спинку стула и хитро улыбнулась:

— Ну и когда мы услышим звон свадебных колокольчиков?

Патрик понял, что такую вкусную косточку она из зубов не выпустит. Анника уже

στα δόντια της τόσο εύκολα. Έπρεπε να το πάρει απόφαση ότι θα αποτελούσε το θέμα διασκέδασης του τμήματος για κάμποσο καιρό.

«Μπα, μάλλον είναι πάρα πολύ νωρίς ακόμη γι' αυτό. Ισως θα πρέπει να μείνουμε μαζί καμιά βδομάδα τουλάχιστον πριν κλείσουμε εκκλησία».

«Ααα, είστε μαζί λοιπόν».

«Οχι, ή μάλλον, ε. Ναι, ίσως και να είμαστε.

Δεν ξέρω, καλά τα πάμε μέχρι στιγμής, αλλά όλα είναι ακόμη καινούργια και για τους δυο μας, και ίσως εκείνη να φύγει πάλι για τη Στοκχόλμη σύντομα.

Ξέρεις, δεν. Δεν ξέρω τι να πω. Μπορείς να μείνεις σε αυτά προσώρας».

Ο Πάτρικ στριβόταν σαν σκουλήκι στην καρέκλα.

«Εντάξει λοιπόν. Αλλά θέλω συνεχή ενημέρωση για το τι γίνεται, μ' ακούς;» Η Άνικα είχε σηκώσει προειδοποιητικά τον δείκτη της.

Εκείνος έγνεψε στωικά.

«Εντάξει, εντάξει. Ο, τι γίνεται θα το μαθαίνεις. Είσαι ικανοποιημένη τώρα;»

«Ναι, είναι αρκετά αυτά προς το παρόν».

Εκείνη σηκώθηκε, έκανε τον γύρο του τραπέζιού, και, πριν ο Πάτρικ καταλάβει τι είχε γίνει, βρέθηκε αιχμάλωτος σε μια αρκουδίσια αγκαλιά, κολλημένος πάνω στο τεράστιο στήθος της Άνικα.

«Χαίρομαι πολύ για σένα. Πρόσεξέ το αυτό τώρα, Πάτρικ, υποσχέσου».

Τον έσφιξε άλλη μια φορά, κάτι που έκανε τα παϊδιά του να διαμαρτυρηθούν. Επειδή δεν είχε άλλον αέρα στα πνευμόνια του, δεν μπόρεσε να της απαντήσει, αλλά εκείνη θεώρησε τη σιωπή του ως κατάφαση και τον

определила его в женихи и в кандидаты номер один на скорый брак.

— Ну, наверное, рано, слишком рано об этом говорить. Нам, по крайней мере, надо пожить вместе хоть неделю, перед тем как идти в церковь.

— Та-ак, значит, вы живете вместе?

Патрик понял, что он сам выкопал себе яму и успешно свалился туда с широко открытыми глазами.

— Нет, или да, да нет, это, наверное, мы... э-э... Я не знаю. Нам хорошо вместе, но все пока вилами на воде писано. Может быть, она скоро уедет обратно в Стокгольм.

Эх, я не знаю. Так что будь довольна этим.

Патрик крутился на стуле, как червяк на крючке.

— Ну тогда о'кей. Но учти, мне нужна исчерпывающая информация о том, что происходит. Слышишь меня? — И Анника грозно подняла указательный палец.

Он послушно кивнул:

— Да-да, ты обязательно все узнаешь. Я обещаю. Довольна?

— Да, остальное оставим на потом.

Она поднялась, обогнула стол, и, прежде чем Патрик понял, что происходит, он оказался в медвежьих объятиях, утонув в обширном бюсте Анники.

— Я так рада за тебя. Не испорти ничего, Патрик, обещай.

Она еще сильнее обняла его, и Патрик почувствовал, как его ребра протестующе затрещали. Он едва дышал и потому не мог выдавить из себя ни одного слова. Анника сочла молчание Патрика за ответ и

άφησε, όχι όμως πριν συμπληρώσει όλη αυτή την τελετή με ένα τσίμπημα στο μάγουλο.

«Πήγαινε τώρα στο σπίτι ν' αλλάξεις ρούχα, μ' ακούς; Ζέχγεις!»

αι με την παρατήρηση αυτή, βρέθηκε ξανά στον διάδρομο δίχως να το καταλάβει, με το μάγουλο και τα πλευρά του να πονούν. Έπιασε προσεχτικά το στέρνο του.

Την εκτιμούσε πολύ την Άνικα, αλλά ευχόταν να καταλάβαινε κι εκείνη καμιά φορά ότι έπρεπε να είναι πιο προσεχτική με έναν κακό-μοιρο τριανταπεντάρη του οποίου η φυσική κατάσταση είχε πάρει την κατιούσα με μεγάλη ταχύτητα.

* * *

Το Μπαντχόλμεν ήταν έρημο και εγκαταλειμμένο. Τα καλοκαίρια έβριθε από χαρούμενους κολυμβητές και παιδικές φωνές, αλλά τώρα σφύριζε ο άνεμος πάνω από το χιόνι που είχε πέσει σαν χοντρό πάπλωμα κατά τη διάρκεια της νύχτας.

Π Ερίκα δρασκέλιζε προσεχτικά στο χιόνι πάνω στους βράχους. Είχε νιώσει μια αδήριτη ανάγκη για λίγο καθαρό αέρα και από εδώ μπορούσε να ατενίζει ανενόχλητη τα νησιά και τους φαινομενικά ατέλειωτους λευκούς πάγους.

Από κάπου μακριά ακούγονταν μηχανές αυτοκινήτων, αλλά κατά τ' άλλα επικρατούσε μια ευλογημένη ησυχία, και η Ερίκα μπορούσε σχεδόν ν' ακούει τον εαυτό της να σκέφτεται.

Ο πύργος για βουτιές υψωνόταν ψηλός δίπλα της. Όχι εξίσου ψηλός όσο τον θεωρούσε όταν ήταν παιδί —τότε τον έβλεπε να φτάνει μέχρι τον ουρανό—, αλλά αρκετά ψηλός για να μην τολμήσει ποτέ της να πηδήσει από την πάνω εξέδρα μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα. Θα μπορούσε να στέκεται εδώ για πάντα.

отпустила его, но тут же ущипнула за щеку, потрясла и сказала:

Иди домой и переоденься, слышишь? От тебя воняет.

И, получив в напутствие этот комментарий, Патрик вышел в коридор с горящей щекой и помятыми ребрами, осторожно ощупывая бока.

Он был в восторге от Анники, но иногда очень хотел, чтобы она обращалась чуть аккуратнее с несчастным изможденным тридцатипятилеткой в упадке сил.

* * *

Бадхольмен выглядел заброшенным и безлюдным. Летом здесь всегда полным-полно радостных купальщиков и счастливых детей, но сейчас лишь ветер крутил поземкой выпавший ночью снег, который, как толстое одеяло, укрыл землю.

Эрика осторожно ступала по обледеневшим камням. Она почувствовала, что ей просто необходимо глотнуть свежего воздуха, а отсюда, с Бадхольмена, открывался прекрасный вид на острова и простиравшееся вдаль море, скованное льдом.

Изредка доносился звук проезжающих автомобилей, но в остальном кругом было умиротворяюще тихо, и Эрика почти слышала собственные мысли.

Рядом с ней поднималась вышка для прыжков в воду. Конечно, не такая высокая, какой она казалась Эрике в детстве, совсем не до самого неба, как она тогда думала, но все же достаточно высокая, чтобы Эрика ни разу не отважилась прыгнуть с верхней платформы вышки теплым летним днем. Она могла стоять здесь вечно.

Τυλιγμένη καλά με μια γούνα, ένιωθε απέξω το κρύο που προσπαθούσε μάταια να διαπεράσει τα ρούχα της. Μέσα της ένιωθε τον πάγο να λιώνει. Δεν είχε αντίληφθεί ποτέ πόσο μόνη ήταν μέχρι να χαθεί η μοναξιά.

Αλλά τι θα συνέβαινε με την ίδια και τον Πάτρικ αν αναγκαζόταν να μετακομίσει ξανά στη Στοκχόλμη; Θα ήταν πολλά τα χιλιόμετρα ανάμεσά τους, και αισθανόταν πολύ μεγάλη για μια σχέση εξ αποστάσεως.

Αν αναγκαζόταν να προχωρήσει στην πώληση του σπιτιού, θα υπήρχε άραγε η δυνατότητα να παραμείνει στη Φιελμπάκα;

Δεν ήθελε να μετακομίσει στον Πάτρικ πριν δοκιμαστεί η αντοχή της σχέσης τους για αρκετό καιρό ακόμη, και τότε η μόνη δυνατότητα που είχε ήταν να βρει κάπου άλλον να μείνει στη Φιελμπάκα.

Το πρόβλημα ήταν ότι το να ζήσει σε άλλο σπίτι ήταν κάτι που δεν το έβρισκε ελκυστικό. Ο κύριος λόγος ήταν πως, αν πουλούσαν το σπίτι, εκείνη θα προτιμούσε να κόψει οποιαδήποτε σχέση με τη Φιελμπάκα και όχι να έρχεται εδώ και να βλέπει ξένους να μπαίνονται στο πατρικό της.

Το να νοίκιαζε εκεί ένα διαμέρισμα ήταν κάτι που δεν ήθελε καν να το σκέφτεται, διότι θα ένιωθε πολύ παράξενα.

Η χαρά της άρχισε να εξαφανίζεται με τον ίδιο ρυθμό που οι αρνητικές σκέψεις στοιβάζονταν η μία πάνω στην άλλη μέσα της.

Σίγουρα θα μπορούσε να λυθεί το πρόβλημα, αλλά όφειλε να παραδεχτεί πως, έστω κι αν δεν ήταν ακόμη γριά, τα πολλά χρόνια μοναξιάς, με μοναδική έγνοια τη φροντίδα του εαυτού της, είχαν αφήσει τα ίχνη τους και δεν της επέτρεπαν να νιώθει ιδιαίτερα ευέλικτη πια.

Έπειτα από ώριμη σκέψη, είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι ήταν πρόθυμη να αφήσει τη ζωή της στη Στοκχόλμη, αλλά μόνο αν

Ονα άφηνε την πόλη μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας, η οποία θα την αποστέλλει στην Ελλάδα. Η οδός ήταν μακριά, αλλά η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη.

Η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη, αλλά η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη. Η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη, αλλά η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη.

Είχε ένα μεγάλο πρόβλημα: Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας;

Ονα άφηνε την πόλη μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας, η οποία θα την αποστέλλει στην Ελλάδα. Η οδός ήταν μακριά, αλλά η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη.

Η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη, αλλά η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη. Η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη, αλλά η οδός της ζωής της ήταν μεγαλύτερη.

Είχε ένα μεγάλο πρόβλημα: Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας;

Είχε ένα μεγάλο πρόβλημα: Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας;

Είχε ένα μεγάλο πρόβλημα: Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας;

Είχε ένα μεγάλο πρόβλημα: Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας; Τι θα έγινε με την ζωή της μετά την παραγγελία της στον Καπετάνιο της Αστυνομίας;

μπορούσε να την ανταλλάξει με το οικείο περιβάλλον του πατρικού της. Διαφορετικά, οι αλλαγές στο σύμπαν της θα ήταν πολύ μεγάλες και αυτό δεν το άντεχε, ερωτευμένη ή μη.

Ίσως να την είχε κάνει απρόθυμη για μεγάλες αλλαγές και ο θάνατος των γονιών της. Αυτή η αλλαγή ήταν αρκετή για πολλά χρόνια μπροστά και το μόνο που ήθελε τώρα ήταν να βυθιστεί σε μια σίγουρη, ασφαλή και προβλέψιμη ζωή.

Παλιότερα, φοβόταν να δεσμεύσει τον εαυτό της σε μια σχέση. Τώρα το μόνο που επιθυμούσε ήταν να εντάξει και τον Πάτρικ μέσα σε αυτή την ασφαλή και προβλέψιμη ζωή.

Ήθελε να μπορεί να σχεδιάσει τη ζωή της με βάση όλα τα συνήθη επίπεδα: συμβίωση, αρραβώνας, γάμος, παιδιά και μετά πάμπολλες συνηθισμένες μέρες, η μια πάνω στην άλλη, μέχρι να κοιταχτούν μια μέρα και να ανακαλύψουν ότι έχουν γεράσει αντάμα. Δεν ήταν πολλά αυτά που ζητούσε.

Για πρώτη φορά ένιωσε μια σουβλιά θλίψης στη σκέψη της Άλεξ. Ήταν σαν να συνειδητοποιούσε για πρώτη φορά ότι η ζωή της Άλεξ είχε τελειώσει αμετάκλητα.

Ακόμα κι αν δεν είχαν διασταυρωθεί οι δρόμοι τους εδώ και πολλά χρόνια, η Ερίκα τη σκεφτόταν πού και πού και ήξερε ότι η ζωή της Άλεξ συνεχίζόταν παράλληλα με τη δική της.

Τώρα ήταν μόνο αυτή που είχε ένα μέλλον, μόνο αυτή που θα μπορούσε να ζήσει τις λύπες και τις χαρές που της έφερνε η ζωή.

Κάθε φορά που σκεφτόταν την Άλεξ τώρα, και για όλη την υπόλοιπη ζωή της, η εικόνα που θα εμφανιζόταν μπροστά της θα ήταν εκείνη με το χλωμό πτώμα στην μπανιέρα.

Το αίμα στα πλακάκια και τα μαλλιά που έμοιαζαν με παγωμένη άλω. Ίσως αυτός να ήταν ο λόγος που είχε επιλέξει να γράψει ένα βιβλίο για κείνη.

последней трещинки родительском доме. Иначе в ее вселенной получится слишком много перемен, и — влюблена она или не влюблена, — с этим она не справится.

Может быть, смерть родителей также повлияла на то, что она все больше боялась резко менять свою жизнь. Уже нынешних перемен ей хватит надолго, на многие годы, а ей хотелось надежной, спокойной и предсказуемой жизни.

Раньше она не стремилась связывать свою жизнь с чужой, но сейчас хотела одного — чтобы Патрик стал неотъемлемой частью этой надежности и безопасности.

Ей хотелось планировать свою жизнь наперед до мельчайших деталей: жить вместе, обручиться, свадьба, дети и потом долгая череда будней до тех пор, пока однажды они не посмотрят друг на друга и не поймут, что состарились вместе. Не столь уж многого она желала.

В первый раз она почувствовала боль от смерти Алекс. Эрика в первый раз осознала, что жизнь Александры безвозвратно закончена.

И хотя их дороги не пересекались много лет, она иногда думала о ней и знала, что где-то там параллельно ее жизни живет Алекс.

А теперь будущее осталось только у нее — будущее, которое надо прожить со всеми горестями и радостями, принесенными временем.

Каждый раз, когда она думала теперь об Алекс и себе, у нее перед глазами появлялась одна и та же картина: бледное лицо Алекс в ванне.

Кровь на кафеле и замерзшие волосы, нимбом застывшие вокруг головы. Может быть, поэтому Эрика начала писать книгу о ней.

Ήταν ένας τρόπος να ξαναζήσει εκείνα τα χρόνια που ήταν μαζί και ταυτόχρονα να αρχίσει να γνωρίζει αυτό που η Άλεξ έγινε μετά τον χωρισμό τους.

Αυτό που την ανησυχούσε τις τελευταίες μέρες ήταν ότι το υλικό τής φαινόταν κάπως επίπεδο. Ήταν σαν να κοιτούσε μια τρισδιάστατη εικόνα από τη μία μόνο πλευρά. Οι άλλες πλευρές, οι οποίες ήταν εξίσου σημαντικές για να καταλάβει με τι έμοιαζε η φιγούρα αυτή, δεν ήταν ορατές ακόμη.

Αυτό στο οποίο είχε καταλήξει ήταν ότι έπρεπε να αρχίσει να κοιτάζει περισσότερο τους ανθρώπους γύρω της. Αρχικά οι σκέψεις της κατακάθισαν σε αυτά που είχε νιώσει και διαισθανθεί σαν παιδί, αλλά δεν αποσαφηνίστηκαν ποτέ.

Κάτι είχε συμβεί έναν χρόνο πριν μετακομίσει η Άλεξ, και κανείς δεν είχε ενδιαφερθεί ποτέ του να πει και στην Ερίκα τι ήταν αυτό. Οι ψίθυροι σταματούσαν αμέσως μόλις πλησίαζε, και παρέμενε προστατευμένη από κάτι που τώρα ένιωθε απεγνωσμένα ότι έπρεπε να το μάθει πια.

Το μοναδικό πρόβλημα ήταν ότι δεν ήξερε από πού ν' αρχίσει. Το μόνο που θυμόταν από τις προσπάθειες που είχε κάνει να κρυφακούσει τις ψιθυριστές συνομιλίες μεταξύ των μεγάλων ήταν ότι είχε ακούσει πολλές φορές να αναφέρεται η λέξη «σχολείο».

Αυτό δεν της έλεγε και πολλά, αλλά ήταν το μόνο που είχε. Η Ερίκα ήξερε ότι ο καθηγητής που είχαν αυτή και η Άλεξ στις μεσαίες τάξεις έμενε ακόμη στη Φιελμπάκα. Ήσως αυτός να αποτελούσε μια καλή αρχή τελικά.

Ο άνεμος είχε δυναμώσει και, παρά τα χοντρά ρούχα, το κρύο είχε αρχίσει να την περονιάζει. Η Ερίκα σκέφτηκε ότι ήταν ώρα να φύγει από εκεί. Έριξε μια τελευταία ματιά στη Φιελμπάκα, που φώλιαζε στην προστατευμένη θέση της με το βουνό που δέσποζε πίσω της.

Это было все равно что еще раз прожить часть жизни, когда они были вместе, и узнать при этом, какой стала Александра уже после того, как они расстались.

Последние дни Эрику беспокоило, что все выходило как-то плоско, — как если смотреть на трехмерную фигуру лишь с одной стороны. Но если она хотела описать фигуру полностью, то другие стороны были важны ничуть не меньше. Как это сделать, Эрика еще не знала.

Пока она додумалась до того, что ей необходимо взглянуть более внимательно на второстепенных персонажей, на людей вокруг, не сосредоточиваться только на главных действующих лицах, а показать все окружение Алекс. Как только Эрике пришла в голову эта мысль, она ощутила непонятную легкость, какой у нее никогда раньше не было.

Что-то произошло в тот год, когда Алекс уехала. И никто никогда не мог ей объяснить, что это было. Шушуканья и перешептывания затихали, как только Эрика оказывалась поблизости, но сейчас она просто должна, она обязана разузнать, что случилось.

Проблема заключалась только в том, что она не знала, с какого конца ей начать. Она вспомнила, что однажды, когда она украдкой пыталась подслушать разговор взрослых, ей удалось уловить слово «школа», произнесенное несколько раз.

Конечно, этого явно недостаточно, но ничего другого ей не оставалось. Эрика знала, что их учитель в средних классах все еще живет во Фьељбаке, и разговор с ним мог стать вполне подходящим началом, ничуть не хуже какого-нибудь другого.

Ветер усилился. Несмотря на теплую одежду, Эрика почувствовала холод. Пора идти. Эрика посмотрела на Фьељбаку, уютно лежавшую у подножия горы, которая возвышалась сзади.

Αυτό που τα καλοκαίρια συνήθιζε να λούζεται μέσα σε χρυσοκίτρινες ανταύγειες ήταν τώρα γκρίζο και γυμνό, αλλά πίστευε πως ήταν ομορφότερο έτσι.

Το καλοκαίρι θύμιζε περισσότερο μια μυρμηγκοφωλιά όπου επικρατούσε μόνιμη δραστηριότητα. Τώρα είχε πέσει μια βουβή γαλήνη πάνω από τη μικρή κοινωνία, και η Ερίκα μπορούσε σχεδόν να τη φανταστεί κοιμισμένη. Ταυτόχρονα, ήξερε ότι η γαλήνη ήταν απατηλή. Κάτω από την επιφάνεια υπήρχε η ίδια ακριβώς άσχημη ανθρώπινη πλευρά που υπήρχε, άλλωστε, και οπουδήποτε αλλού ζούσαν άνθρωποι.

Είχε δει ένα μεγάλο μέρος αυτής της πλευράς στη Στοκχόλμη, αλλά πίστευε πως το κακό εδώ ίσως να ήταν ακόμα πιο επικίνδυνο.

Μίσος, φθόνος, απληστία και εκδίκηση, όλα κάτω από ένα και μοναδικό μεγάλο καπάκι που δημιουργούνταν από τη φράση:

«Τι θα πει ο κόσμος;».

Καθετί κακό, μικροπρεπές και μοχθηρό επιτρεπόταν να ζυμώνεται άνετα κάτω από μια επιφάνεια που έδειχνε πάντα τακτοποιημένη και λουστραρισμένη.

Τώρα που η Ερίκα στεκόταν στα βράχια του Μπαντχόλμεν και ατένιζε τη χιονισμένη μικρή κοινωνία αναρωτιόταν σιωπηλά ποια μυστικά έκρυβε.

Ανατρίχιασε, έχωσε τα χέρια της βαθιά στις τσέπες και κα-τευθύνθηκε προς το κέντρο της πόλης.

* * *

Η ζωή γινόταν όλο και πιο απειλητική χρόνο με τον χρόνο. Ο Αξελ Βένερστρεμ ανακάλυπτε συνεχώς νέους κινδύνους. Λυτό είχε αρχίσει όταν συνειδητοποίησε ξαφνικά την ύπαρξη όλων των βακίλων και των βακτηρίων που τον γυρόφερναν κατά δισεκατομμύρια και τρισεκατομμύρια.

Все, что летом заливал желто-золотой свет, сейчас казалось серым и черным, но Эрика считала, что так красивее.

Летом Фьельбака напоминала скорее муравейник с его непреходящей суетой, а сейчас маленький поселок пребывал в тишине и покое. Эрика легко могла себе представить, что Фьельбака спит, но в то же время она знала, что этот покой обманчив. Под внешней умиротворенностью скрывались все злые стороны человеческой природы — впрочем, как и везде, где только жили люди.

То же самое было и в Стокгольме, но Эрике казалось, что здесь, во Фьельбаке, это страшнее.

Ненависть, зависть, алчность, мстительность — все это кипело в одном котле, плотно прижатом крышкой с надписью:
«А что скажут люди?»

Все болезненное, мелочное и злое творилось в тишине, невидимо, скрываясь под покровом благопристойности.

Теперь Эрика стояла на вершине Бадхольмена и, рассматривая засыпанный снегом маленький поселок, спрашивала себя, какие тайны заключены в этом спокойном мирке.

Эрика содрогнулась, засунула руки глубоко в карманы и пошла вниз.

* * *

Год от года жизнь становилась все более и более ненавистной. Все время он переживал новые страхи. Это началось, когда он неожиданно осознал, сколько триллионов и миллиардов бацилл и бактерий кишат вокруг него.

Ακόμα και το απλό άγγιγμα γινόταν προβληματικό, και, όταν αναγκαζόταν να το κάνει, έβλεπε στρατιές από βακτήρια που ορμούσαν καταπάνω του και απειλούσαν να επιφέρουν μυριάδες γνωστές και άγνωστες ασθένειες οι οποίες σίγουρα θα τον οδηγούσαν σε έναν αργό και βασανιστικό θάνατο.

Μετά, έγινε και το περιβάλλον απειλητικό. Οι μεγάλες επιφάνειες είχαν τους κινδύνους τους, οι μικρές τους δικούς τους. Μόλις έπεφτε πάνω σε ένα πλήθος κόσμου, ο ιδρώτας άρχιζε να τρέχει από όλους τους πόρους του κορμιού του και η αναπνοή του γινόταν γρήγορη και ρηχή.

Η λύση ήταν απλή. Το μόνο περιβάλλον το οποίο μπορούσε, τουλάχιστον μερικώς, να ελέγχει ήταν το ίδιο του το σπίτι και σύντομα κατάλαβε ότι όντως μπορούσε να ζει τη ζωή του δίχως να ξεμυτίζει από την πόρτα του.

Ρ τελευταία φορά που είχε βγει έξω ήταν πριν από οχτώ χρόνια· κατέπνιγε, μάλιστα, κάθε ενδεχόμενη λαχτάρα μιας εξόδου στον έξω κόσμο τόσο αποτελεσματικά ώστε να μην ξέρει πια αν αυτός ο κόσμος υπήρχε ή δεν υπήρχε.

Ήταν ικανοποιημένος με τη ζωή του και δεν έβρισκε κανέναν λόγο ν' αλλάξει κάτι.

Ο Αξέλ Βένερστρεμ περνούσε τις μέρες του ακολουθώντας μια ρουτίνα την οποία είχε μάθει πολύ καλά πλέον.

Κάθε μέρα ακολουθούσε το ίδιο πρόγραμμα, και τούτη η μέρα δεν ήταν διαφορετική. Σηκώθηκε στις εφτά το πρωί, έφαγε πρωινό και μετά καθάρισε όλη την κουζίνα με ισχυρά απορρυπαντικά για να εξολοθρεύσει όλα τα πιθανά βακτήρια που μπορεί να είχαν σκορπίσει γύρω τα υλικά του προγεύματος όταν τα έβγαλε από το ψυγείο.

Έπειτα, αφιέρωσε τις επόμενες ώρες για να ξεσκονίσει, να σκουπίσει και να τακτοποιήσει το υπόλοιπο σπίτι. Μόλις κατά τη μία το μεσημέρι μπόρεσε να κάνει ένα διάλειμμα και

Ον σταράλια νичего не касаться, ничего не трогать, ничего не двигать, и, когда ему все же приходилось это делать, он представлял, как ему угрожают армии бактерий, набрасывающихся на него и несущих с собой мириады известных и неизвестных болезней, которые наверняка приведут к долгой и мучительной смерти.

После того как он это понял, ему угрожало все: большие поверхности скрывали свои ужасы, маленькие — свои. Когда его окружали люди, то пот начинал выступать изо всех пор на теле и дыхание становилось быстрым и неровным.

Решение оказалось простым: единственным местом, которое он хотя бы частично мог контролировать, был его собственный дом, и он быстро сообразил, что может жить, не выходя за дверь.

Последний раз он выбирался наружу восемь лет назад. Если изредка у него и возникало случайно желание выйти из дома в мир, то он научился подавлять его так эффективно, что, в общем-то, уже и не помнил точно, существует ли он, этот мир.

Он был вполне доволен своей жизнью и не видел никакой нужды менять что-либо.

Аксель Веннерстрём проводил свои дни, следуя хорошо наработанным привычкам.

Каждый день он реализовывал одну и ту же схему, и этот день не был исключением. Он встал в семь часов, позавтракал и потом вымыл всю кухню мощными моющими средствами, чтобы уничтожить все возможные бактерии, которые могли быть на еде, которую он съел на завтрак. Они могли расположиться после того, как он достал ее из холодильника.

Последующие часы он пылесосил, протирал и приводил в порядок остальную часть дома. Не раньше чем в первом часу он позволил себе сделать паузу и присел с

να καθίσει με την εφημερίδα του στη βεράντα.

Λόγω μιας ειδικής συμφωνίας που είχε κάνει με τον Σίγκνιε, τον ταχυδρόμο, παραλάμβανε κάθε πρωί την εφημερίδα σε μια πλαστική σακούλα ώστε να μπορεί τουλάχιστον να απωθεί την εικόνα όλων των ρυπαρών ανθρώπινων χεριών που την είχαν πιάσει πριν καταλήξει στο κουτί της αλληλογραφίας του.

Ένα χτύπημα στην πόρτα έκανε την αδρεναλίνη του να εκτοξευτεί στα ύψη. Δεν περίμενε κανέναν τέτοια ώρα. Αυτοί που του έφερναν τα τρόφιμα έρχονταν τις Παρασκευές και νωρίς το πρωί. Ήταν και οι μοναδικές επισκέψεις που είχε.

Διένυσε με δυσκολία, εκατοστό το εκατοστό, την απόσταση μέχρι την πόρτα.

Τα χτυπήματα επαναλαμβάνονταν επίμονα. Άπλωσε ένα τρεμάμενο χέρι στην πάνω κλειδαριά και την ξεκλείδωσε. Ευχήθηκε να είχε ένα ματάκι, από αυτά που είχαν συνήθως οι πόρτες των διαμερισμάτων, αλλά το παλιό του σπίτι δεν είχε ούτε ένα παραθυράκι στην πόρτα, απ' όπου θα μπορούσε να ελέγχει οποιονδήποτε εισβολέα.

Ξεκλείδωσε και την κάτω κλειδαριά και, με μεγάλο καρδιοχτύπι, άνοιξε την πόρτα, αναγκασμένος να καταπνίξει μια παρόρμηση να κλείσει τα μάτια για να μην αντικρίσει οτιδήποτε τρομακτικό και ανώνυμο περίμενε εκεί έξω.

«Ο Αξέλ; Ο Αξέλ Βένερστρεμ;»

Ο Αξέλ χαλάρωσε. Οι γυναίκες ήταν λιγότερο απειλητικές από τους άντρες. Όμως, καλού κακού, άφησε την αλυσίδα ασφαλείας στη θέση της.

«Ναι, εγώ είμαι.

Προσπάθησε ν' ακουστεί όσο πιο αφιλόξενος μπορούσε. Το μόνο που ήθελε ήταν να φύγει αυτή η γυναίκα, όποια κι αν ήταν, και να τον αφήσει στην ησυχία του.

газетой на веранде. По специальному соглашению с почтальоном

Сигне каждое утро она приносила ему газету, запечатанную в пластиковый пакет, благодаря чему он, по крайней мере, был избавлен от кошмара грязных рук множества людей, хватавшихся за его газету до того, как она оказывалась у него в почтовом ящике.

Раздался стук в дверь. Он почувствовал, как его кровь наполняется адреналином. Он никого не ждал в такое время. Посыльные из магазина приносили еду по пятницам, рано утром. В принципе они и были его единственными посетителями.

Настороженно он начал приближаться к двери.

Настойчивый стук повторился. Он протянул дрожащую руку к верхнему замку и отпер его. Ему очень бы хотелось иметь глазок, который обычно бывает в квартирах, но в его старом доме не было даже окна возле двери, так что он не мог видеть, кто угрожает ему.

Он уже отпер нижний замок и с сильно колотящимся сердцем открыл дверь, с большим трудом подавив в себе желание оставить запертой снаружи неизвестную кошмарную угрозу, которая ожидала его там.

— Аксель? Аксель Веннерстрём?

Он чуть-чуть расслабился: женщины представляли для него несколько меньшую угрозу, чем мужчины. Ради безопасности он держал дверь на цепочке.

— Да, это я.

Он постарался, чтобы это прозвучало настолько недоброжелательно, насколько только можно. Он хотел только одного — чтобы она, кем бы она ни была, ушла и оставила его в покое.

«Γεια σου, Άξελ. Δεν ξέρω αν με θυμάσαι, αλλά με είχες μαθήτρια στο σχολείο. Ερίκα Φαλκ;»

Εκείνος αναζήτησε το όνομα στη μνήμη του. Είχαν περάσει τόσα χρόνια και τόσα παιδιά. Πεικόνα άρχισε σιγά σιγά να εμφανίζεται σαν ένα μικρό κερί που τρεμόπαιζε. Εμ, βέβαια, η κόρη του Τούρε.

«

Αναρωτιέμαι αν μπορώ να μιλήσω λίγο μαζί σου».

Του έριξε ένα παρακλητικό βλέμμα μέσα από το άνοιγμα της πόρτας. Ο Άξελ αναστέναξε βαριά, έβγαλε την αλυσίδα και την άφησε να μπει.

Προσπάθησε να μη σκέφτεται πόσους άγνωστους μικροοργανισμούς κουβαλούσε μαζί της στο πεντακάθαρο σπίτι του.

Της έδειξε μια μικρή παπούτσοθήκη για να της δώσει να καταλάβει ότι έπρεπε να βγάλει τα παπούτσια της. Εκείνη υπάκουσε ευγενικά και κρέμασε, επίσης, και το πανωφόρι της.

Για ν' αποφύγει να βάλει και στο υπόλοιπο σπίτι τη βρομιά της, την οδήγησε στα καλαμόπλεχτα έπιπλα στη βεράντα. Εκείνη κάθισε στον καναπέ, ενώ αυτός σημείωσε νοερά να πλύνει τα μαξιλάρια του καναπέ αμέσως μόλις θα έφευγε αυτή η γυναίκα.

«Χρόνια και ζαμάνια».

«Πρέπει σίγουρα να έχουν περάσει είκοσι πέντε χρόνια από τότε που ήσουν στην τάξη μου, αν τα έχω υπολογίσει σωστά».

«Ναι, σωστά είναι. Περνούν γρήγορα τα χρόνια».

Ο Άξελ θεωρούσε την ψιλοκουβέντα ενοχλητική, αλλά συνέχισε απρόθυμα. Ευχήθηκε ν' άρχιζε να του μιλάει για τον σκοπό της επίσκεψής της. Έπειτα αυτή θα έφευγε και εκείνος θα είχε πάλι το σπίτι του ήσυχο και για τον εαυτό του.

Δεν μπορούσε με τίποτα να μαντέψει τι τον

— Здравствуй, Аксель. Не знаю, помнишь ли ты меня, но я у тебя училась в школе. Эрика Фальк.

Он покопался в памяти. Так много лет и так много детей. Мало-помалу у него начала вырисовываться картинка: маленькая светловолосая девочка, которую он знал. Да, точно, дочь Туре.

— Не могли бы мы немного поговорить?

Она вопросительно смотрела на него в щель между дверью и косяком. Аксель глубоко вздохнул, сбросил дверную цепочку и пригласил ее внутрь.

Он постарался не думать о том, какую прорву неизвестных организмов она принесла с собой в его стерильный дом.

Он показал на полку с обувью, чтобы она не забыла снять ботинки. Она любезно согласилась и даже сбросила куртку.

Для того чтобы ее грязь не разнеслась по всему дому, он проводил ее на веранду, где стояла плетеная мебель. Она села на диван, и он напомнил себе не забыть постирать подушки, как только она уйдет.

— Много времени прошло.

— Да, если я правильно подсчитал, прошло двадцать пять лет с тех пор, как ты ходила в мой класс.

— Да, совершенно верно. Годы пролетают быстро.

Акселя раздражал этот ничего не значащий разговор, но он заставлял себя сдерживаться. Он хотел, чтобы она как можно скорее добралась до причины, которая ее сюда привела, закончила побыстрее и оставила его в покое.

Ему было совершенно непонятно, что ей

ήθελε. Είχαν έρθει και παρέλθει εκατοντάδες μαθητές με τα χρόνια· μέχρι σήμερα είχε αποφύγει να συναντήσει κάποιον από αυτούς κατ' ιδίαν. Τώρα όμως η Ερίκα Φαλκ καθόταν μπροστά του, ενώ αυτός καθόταν σε αναμμένα κάρβουνα στην καλαμόπλευτη πολυθρόνα απέναντι της, με την ελπίδα πως σύντομα θα την ξεφορτωνόταν.

Τα μάτια του έψαχναν συνεχώς το μαξιλάρι αποκάτω της και μπορούσε κυριολεκτικά να δει όλα τα βακτήρια που είχε φέρει μαζί της να σέρνονται, να βαδίζουν και να απλώνονται από τον καναπέ στο πάτωμα.

Δεν θα αρκούσε μάλλον μόνο ένα πλύσιμο των μαξιλαριών θα έπρεπε να καθαρίσει και να απολυμάνει όλο το σπίτι μόλις εκείνη θα έφευγε.

«Θ’ αναρωτιέσαι σίγουρα γιατί είμαι εδώ».

Εκείνος απλώς έγνεψε προς απάντηση.

«Πρέπει να έχεις ακούσει ότι η Αλεξάνδρα Βίκνερ δολοφονήθηκε».

Το είχε ακούσει και ήταν κάτι που έκανε πολλά πράγματα, τα οποία για να τα απωθήσει είχε αφιερώσει ένα πολύ μεγάλο μέρος της ζωής του, να βγουν στην επιφάνεια.

Τώρα ήθελε ακόμα περισσότερο να φύγει από το σπίτι του η Ερίκα Φαλκ, ήθελε να τη δει να σηκώνεται και να βγαίνει από την πόρτα. Άλλα εκείνη καθόταν ακόμη εκεί, κι ο Άξελ πάλεψε να καταπνίξει μια παιδιάστικη παρόρμηση να βάλει τα χέρια στα αυτιά του και ν’ αρχίσει να τραγουδάει με το στόμα κλειστό για να μην ακούσει τα λόγια που θα ακολουθούσαν.

«Έχω κάποιους δικούς μου λόγους για να ερευνήσω ορισμένα πράγματα σχετικά με την Άλεξ και τον θάνατό της και θα ήθελα να σου κάνω μερικές ερωτήσεις, αν γίνεται».

Ο Άξελ έκλεισε τα μάτια. Το ήξερε ότι αυτή η μέρα θα έφτανε κάποια στιγμή.

«Υποθέτω πως ναι, γίνεται».

могло от него понадобиться. Столько учеников сменилось за эти годы. До сих пор он был избавлен от посещений кого-либо из них, но теперь перед ним сидела Эрика Фальк, а он ерзal, как на гвоздях, в плетеном кресле напротив и горячо желал, чтобы она исчезла.

Его глаза все время останавливались на подушке под ней, и он буквально видел, как все бактерии, которые она притащила с собой, украдкой сползают с нее на софу, а потом расползаются по полу.

Выстирать подушку будет совершенно недостаточно — ему придется вымыть и дезинфицировать весь дом, когда она уйдет.

— Тебе наверняка интересно, почему я здесь.

Он кивнул в ответ.

— Ты, должно быть, слышал, что Александра Вийкнер была убита.

Он об этом слышал, и это подняло на поверхность вещь, которую большую часть своей жизни он прятал.

Сейчас он желал еще больше, чтобы Эрика Фальк поднялась и вышла за дверь, но она осталась сидеть. И у него возникло детское желание закрыть уши руками и громко загудеть, чтобы заглушить и не слышать слова, которые она собиралась сказать.

— У меня есть свои причины интересоваться Александрой и ее смертью, и я бы хотела задать тебе несколько вопросов, если можно.

Аксель закрыл глаза. Он знал, что рано или поздно этот день придет.

— Да, пожалуйста, спрашивай.

Δεν ενδιαφέρθηκε να τη ρωτήσει ποιοι ήταν οι λόγοι που την έκαναν να έρθει και να ρωτήσει για την Άλεξ. Ας τους κρατούσε για τον εαυτό της, αν αυτό ήθελε. Δεν τον ενδιέφεραν. Ας έκανε τις ερωτήσεις, αλλά τίποτα δεν τον υποχρέωνε να απαντήσει.

Ταυτόχρονα, ένιωσε, προς μεγάλη του έκπληξη, μια έντονη επιθυμία να τα πει όλα στην ξανθιά γυναίκα που βρισκόταν μπροστά του. Να ξεφορτωθεί όλ' αυτά που κουβαλούσε επί είκοσι πέντε συναπτά έτη και να τα φορτώσει σε κάποιον άλλο, οποιονδήποτε.

Του είχαν φαρμακώσει τη ζωή. Αναπτύχθηκαν σαν φύτρα μέσα στη συνείδησή του και μετά, αργά και σταθερά, απλώθηκαν σαν φαρμάκι σε όλο του το κορμί και σε όλο το μυαλό του.

Σε κάποιες φοτεινότερες στιγμές της ζωής του, ήξερε ότι αυτά ήταν η αιτία για την ανάγκη της απόλυτης καθαριότητας και την όλο και αυξανόμενη φοβία του απέναντι σε όλα εκείνα που θα μπορούσαν να απειλήσουν την ικανότητά του να ελέγχει τον περίγυρό του.

Η Ερίκα Φαλκ μπορούσε να ρωτήσει ό,τι ήθελε, αλλά ο ίδιος θα έκανε τα πάντα για να καταπνίξει την επιθυμία του να της απαντήσει. Ήξερε πως, αν άφηνε τον εαυτό του ελεύθερο, θα έσπαγαν πολλά φράγματα που απειλούσαν να γκρεμίσουν το προστατευτικό περίβλημα που είχε χτίσει επιμελώς. Δεν έπρεπε να συμβεί αυτό.

«Θυμάσαι την Άλεξάνδρα από το σχολείο;»

Εκείνος χαμογέλασε πικρά μέσα του. Τα περισσότερα παιδιά που είχε στο σχολείο είχαν αφήσει κάποιες ισχνές, σκιώδεις αναμνήσεις, αλλά η Άλεξάνδρα σήμερα ήταν τόσο καθαρή στο μυαλό του όσο και πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Άλλα αυτό δεν μπορούσε να το πει.

«Ναι, τη θυμάμαι την Άλεξάνδρα. Άλλά σαν Άλεξάνδρα Καρλγκρέν όχι σαν Βίκνερ, φυσικά.»

«Ναι, φυσικά. Πώς τη θυμάσαι από το σχολείο;»

«Σιωπηλή, λίγο αποτραβηγμένη, αρκετά

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήταν σε θέση να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήταν σε θέση να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήταν σε θέση να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

Ον ούτε άρχισε να παραπέμπει στην έρευνα, αλλά ο ίδιος ήθελε να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήταν σε θέση να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήταν σε θέση να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας. Οι περισσότερες γυναίκες στην πόλη ήταν στην ίδια θέση. Η Ερίκα Φαλκ ήταν η μόνη γυναίκα που ήταν σε θέση να γνωρίζει τις απόψεις της Ερίκας.

— Ты помнишь Александру по школе?

Он горько улыбнулся про себя. Большинство детей, которых он учил в школе, оставили слабые, расплывчатые воспоминания, но Александру он видел сейчас так же ясно, как и двадцать пять лет назад. Хотя не мог об этом сказать.

— Да, я помню Александру. Конечно, как Александру Карлгрен, а не Вийкнер.

— Да, я понимаю. Какой она тебе запомнилась по школе?

— Тихая, немного замкнутая, настоящая

μικρομέγαλη».

Παρατήρησε ότι η Ερίκα ήταν λίγο απογοητευμένη με το λακωνικό ύφος του, αλλά προσπάθησε συνειδητά να μιλάει όσο πιο λίγο μπορούσε, λες και τα λόγια θα έπαιρναν το πάνω χέρι και θα άρχιζαν να ρέουν από μόνα τους αν γίνονταν πολλά.

«Ηταν καλή σαν μαθήτρια;»

«Ούτε το 'να ούτε τ' άλλο, θα έλεγα. Απ' ό, τι θυμάμαι, δεν ανήκε στους φιλόδοξους μαθητές, αλλά ήταν ευφυής με έναν ήρεμο τρόπο και ανήκε περίπου στους μέτριους».

Η Ερίκα δίστασε για μια στιγμή, και ο Άξελ αντιλήφθηκε ότι τώρα θα άρχιζαν να πλησιάζουν στις ερωτήσεις για τις οποίες η Ερίκα ήθελε απαντήσεις.

Οι μέχρι στιγμής ερωτήσεις έγιναν απλώς για προθέρμανση.

«Μετακόμισαν στη μέση του εξαμήνου. Θυμάσαι πώς το δικαιολόγησαν αυτό οι γονείς της Άλεξ;»

Ο Άξελ προσποιήθηκε ότι σκεφτόταν, ένωσε τα δάχτυλά του σε σχήμα πυραμίδας και ακούμπησε πάνω τους το σαγόνι του σε μια προσπάθεια να αποδείξει ότι σκεφτόταν πραγματικά.

Πρόσεξε ότι η Ερίκα είχε γείρει λίγο πιο μπροστά στον καναπέ, δείχνοντας την ανυπομονησία της ν' ακούσει την απάντησή του. Θα αναγκαζόταν να την απογοητεύσει. Το μόνο που δεν μπορούσε να της προσφέρει ήταν η αλήθεια.

«Νομίζω ότι ο πατέρας της βρήκε δουλειά αλλού. Για να είμαι ειλικρινής, δεν θυμάμαι και τόσο καλά, αλλά έχω κάποια αόριστη ανάμνηση ότι για κάτι τέτοιο επρόκειτο».

Η Ερίκα δεν μπορούσε να κρύψει την απογοήτευσή της. Ο Άξελ ένιωσε ξανά την ανάγκη ν' ανοίξει το στέρνο του και να αποκαλύψει όσα έκρυβε εκεί μέσα όλ' αυτά τα χρόνια. Να καθαρίσει τη συνείδησή του

маленькая старушка.

Он видел, что Эрика разочарована его немногословием, но сознательно говорил настолько мало, насколько возможно. Он боялся, что если слов будет много, то они начнут переливаться через край и потекут сами собой.

— Она хорошо училась в школе?

— Ни да ни нет. Она не относилась к самым честолюбивым ученикам, как я помню, но была умной, хотя и не стремилась это демонстрировать, и держалась в сердечках.

Эрика секунду помедлила, и Аксель подумал, что сейчас последуют вопросы, на которые она действительно хотела получить ответ.

Предыдущие были для нее всего лишь разминкой.

— Они ведь уехали в середине семестра. Ты не припоминаешь, что была за причина у родителей Алекс?

Он притворился, что размышляет, сложил кончики пальцев, положил на них подбородок, изображая задумчивость.

Он заметил, как Эрика Фальк немного подвинулась вперед на диване и выдала тем самым, с каким нетерпением ждет ответа. Он должен будет разочаровать ее. Единственное, что он не мог, — так это сказать правду.

— Ну, насколько я знаю, ее отец получил работу в другом месте. Говоря откровенно, я не очень-то хорошо помню, в общем, что-то в этом роде.

Эрика не смогла скрыть своего разочарования. По-прежнему он испытывал искушение расправить плечи и сбросить с себя все, что он скрывал столько лет, очистить совесть, выплеснуть

αφήνοντας να ξεχυθεί όλη η αφτιασίδωτη αλήθεια. Όμως, πήρε μια βαθιά ανάσα καταπιέζοντας αυτό που απειλούσε να βγει προς τα έξω.

Εκείνη συνέχισε πεισματικά:

«Απ' ό, τι έχω καταλάβει, αυτό ήρθε κάπως απότομα, έτσι δεν είναι; Είχες ακούσει κάτι γι' αυτό νωρίτερα, είχε αναφέρει κάτι η Άλεξ περί μετακόμισης;».

«Μπα, δεν πιστεύω ότι ήταν τόσο περίεργο. Βεβαίως, έγινε —όπως λες κι εσύ — λίγο βιαστικά, αν θυμάμαι καλά, αλλά κάτι τέτοια πράγματα γίνονται βιαστικά, και ίσως ο πατέρας της να είχε κάποια πρόταση στην οποία έπρεπε να ανταποκριθεί σύντομα, πού να ξέρω κι εγώ;»

Ανοιξε τα χέρια του, θέλοντας να δείξει ότι όσα ήξερε η Ερίκα ήξερε κι αυτός και είδε ότι η αυλακιά ανάμεσα στα φρύδια της έγινε βαθύτερη. Δεν ήταν αυτή η απάντηση που ήθελε. Αλλά έπρεπε να αρκεστεί σε αυτή.

«Ναι, υπάρχει όμως και κάτι άλλο. Θυμάμαι κάπως αόριστα ότι εκείνο τον καιρό γινόταν πολλή κουβέντα για κάτι σε σχέση με την Άλεξ. Θυμάμαι, επίσης, ότι άκουγα τους μεγάλους να συζητούν κάτι για το σχολείο. Ξέρεις ίσως τι μπορεί να ήταν; Είναι πολύ αόριστες οι αναμνήσεις μου, όπως είπα, αλλά ήταν κάτι που δεν λεγόταν δυνατά μπροστά στα παιδιά».

Ο Αξελ ένιωσε πως μεμιάς πάγωσαν όλα τα μέλη του σώματός του. Ήλπιζε αυτή η ταραχή να μην ήταν τόσο εμφανής όσο την είχε νιώσει.

Ήξερε, βέβαια, ότι είχαν ακουστεί φήμες, πάντα ακούγονταν φήμες. Τίποτα δεν έμενε κρυφό, αλλά πίστευε τελικά ότι η ζημιά είχε περιοριστεί. Είχε βοηθήσει και ο ίδιος στον περιορισμό της. Αυτό τον έτρωγε ακόμη μέσα του. Η Ερίκα περίμενε μια απάντηση.

«Όχι, δεν μπορώ να σκεφτώ τι θα μπορούσε να ήταν. Αλλά ο κόσμος πάντα μιλάει, ξέρεις πώς

неприглядную правду. Но он сделал глубокий вдох и загнал обратно то, что поднялось в нем и просилось на волю.

Она настойчиво продолжала:

— Но, как я понимаю, все это произошло несколько неожиданно и даже странно. Ты не слышал чего-нибудь об этом? Может быть, Алекс упоминала, почему они должны уехать?

— Нет, мне это совсем не кажется странным. Конечно, как ты правильно заметила, они уехали довольно поспешно, но, вероятно, это из-за того, что ее отцу надо было срочно соглашаться и начинать работать в другом месте.

Он развел руками, показывая жестом, что и он, и Эрика могут сколь угодно долго строить предположения на этот счет. Морщинка между ее бровями стала заметнее. Она ждала другого, но ей пришлось удовольствоваться этим ответом.

— Да, но была еще одна вещь. Вроде бы тогда говорили о чем-то в связи с Алекс. Я также смутно припоминаю, как взрослые говорили что-то про школу. Ты не знаешь, что это могло быть? У меня только, как я сказала, очень слабые воспоминания, но было что-то такое, что взрослые скрывали от нас, детей.

Акселю показалось, что его на долю секунды хватил паралич. Он надеялся, что его страх незамечен со стороны так же ясно, как он его чувствовал.

Он, конечно, знал о слухах. Так бывает всегда, ничего нельзя сохранить в тайне. Но он все же считал, что слухи удалось остановить. Он сам сделал все возможное, чтобы они не распространились. Все это по-прежнему у него внутри. Эрика ожидала ответа.

— Нет, не могу даже и предположить, что это могло быть. Люди всегда слишком

είναι αυτά. Και πολλά από αυτά που λέγονται είναι συχνά ανούσια. Δεν θα τους έδινα και μεγάλη σημασία αν ήμουν στη θέση σου».

Η απογοήτευση απεικονιζόταν σε όλο της το πρόσωπο. Δεν είχε μάθει τίποτε από αυτά που είχε έρθει για να μάθει, αυτό το καταλάβαινε καλά ο Αξελ. Αλλά δεν είχε επιλογή.

Όλη η κατάσταση ήταν σαν μια χύτρα ταχύτητας. Αν άνοιγε έστω και ελάχιστα το καπάκι, θα τινάζονταν όλα στον αέρα. Ταυτόχρονα, κάτι επέμενε ακόμη να βγει στην επιφάνεια. Ένιωθε σαν να είχε καταλάβει κάποιος το κορμί του, να άνοιγε το στόμα του και να έκανε τη γλώσσα του να σχηματίζει λέξεις· λέξεις που δεν έπρεπε να ειπωθούν.

Προς μεγάλη του ανακούφιση είδε την Ερίκα να σηκώνεται, και έτσι αποσοβήθηκε η δύσκολη στιγμή. Φόρεσε το πανωφόρι και τις μπότες της και άπλωσε το χέρι της για να τον χαιρετήσει. Εκείνος κοίταξε το χέρι της και ξεροκατάπιε κάνα δυο φορές πριν το πιάσει.

Αναγκάστηκε πάλι να καταπνίξει μια επιθυμία μορφασμού. Η επαφή με το δέρμα ενός άλλου ανθρώπου τον αηδίαζε απερίγραπτα. Εκείνη πέρασε επιτέλους το κατώφλι της πόρτας, αλλά στράφηκε ξανά προς το μέρος του μόλις ετοιμαζόταν να την κλείσει.

«Α, παρεμπιπτόντως, μήπως είχε ο Νίλς Λόρεντς κάποια σχέση με την Άλεξ, ή με το σχολείο έστω, την οποία εσύ μπορεί να γνωρίζεις;»

Ο Αξελ δίστασε, αλλά μετά πήρε μια απόφαση. θα το μάθαινε έτσι κι αλλιώς — αν όχι από τον ίδιο, τότε από κάποιον άλλο.

«Δεν το θυμάσαι; Ήταν αναπληρωτής καθηγητής στις τελευταίες τάξεις του δημοτικού για ένα εξάμηνο».

Μετά έκλεισε την πόρτα, κλείδωσε τις διπλές κλειδαριές, έβαλε την αλυσίδα ασφαλείας, ακούμπησε τη ράχη του στην πόρτα και έκλεισε τα μάτια. Έβγαλε στα γρήγορα τα είδη

много говорят, они так устроены. Совершенно не обязательно, что за этим действительно что-то скрывается. На твоем месте я не стал бы придавать этому значение.

Досада ясно отразилась на ее лице. Как он понял, она не получила того, за чем пришла, но у него не было выбора.

Он сам себе напоминал паровой котел: стоит хоть чуть-чуть приоткрыть крышку, как все вырвется наружу. И одновременно что-то подталкивало его говорить, словно кто-то другой управлял его телом, и он чувствовал, как рот открывается помимо его воли и язык начинает говорить слова — слова, которые не должны быть сказаны.

К его облегчению, Эрика поднялась, и это желание прошло. Она надела куртку и ботинки и протянула ему руку. Он посмотрел на руку и пару раз глотнул, прежде чем дотронуться до нее.

Ему пришлось бороться с тошнотой, потому что контакт с кожей другого человека был ему неописуемо омерзителен. Она наконец вышла за дверь, но повернулась как раз в тот момент, когда он собрался закрыть ее.

— Да, кстати, а Нильс Лоренс имел какое-нибудь отношение к Алекс или к школе в то время? Ты не знаешь?

Аксель помедлил, но потом решился: так или иначе, она об этом все равно узнает — если не от него, так от кого-нибудь другого.

— А ты разве не помнишь — он вел дополнительные занятия один семестр.

И затем он закрыл дверь, запер на оба замка, защелкнул цепочку, прислонился к двери спиной и закрыл глаза. Потом взял моющие средства и уничтожил все следы

καθαρισμού και καθάρισε όλα τα ίχνη της ανεπιθύμητης επισκέπτριας.
Μόνο όταν τελείωσε ένιωσε ξανά τον κόσμο του ασφαλή.

* * *

Το βράδυ είχε αρχίσει άσχημα. Ο Λούκας ήταν κακοδιάθετος από την ώρα που μπήκε στο σπίτι, κι εκείνη προσπαθούσε να βρίσκεται ένα βήμα μπροστά ώστε να μην του δίνει περαιτέρω αφορμή για εκνευρισμό. Ήξερε πια ότι όταν ερχόταν στο σπίτι κακοδιάθετος το μόνο που έκανε ήταν να αναζητά κάποια αφορμή για να ξεσπάσει.

Πρόσεξε περισσότερο κατά την προετοιμασία του δείπνου, έφτιαξε το αγαπημένο του φαγητό και έστρωσε το τραπέζι φροντίζοντας να δώσει όλο της τον εαυτό.

Φρόντισε, επίσης, να κρατήσει τα παιδιά μακριά, βάζοντας στο βίντεο, που βρισκόταν στο δωμάτιο της Έμμας, την τανία. Ο βασιλιάς των λιονταριών, ενώ είχε ήδη ταΐσει τον Άντριαν με το μπιμπέρο και τον είχε κοιψίσει.

Έβαλε το αγαπημένο CD του Λούκας με τον Τσετ Μπέικερ και, τέλος, ντύθηκε λίγο πιο όμορφα απ' ό,τι συνήθως αφιερώνοντας λίγη περισσότερη ώρα στα μαλλιά και το μέικ απ' της.

Σύντομα όμως αντιλήφθηκε πως ό,τι κι αν έκανε αυτό το βράδυ δεν είχε καμία σημασία. Ο Λούκας πρέπει να είχε μια πολύ δύσκολη μέρα στη δουλειά και όλη η οργή που είχε αναπτυχθεί μέσα του έπρεπε να βρει διέξοδο.

Η Άννα είδε τη γυαλάδα στο βλέμμα του· ήταν πλέον σαν να έκοβε βόλτες και να περίμενε μια βόμβα να εκραγεί.

Το πρώτο χτύπημα ήρθε εντελώς απροειδοποίητα. Ένα χαστούκι από τα δεξιά που έκανε το αυτί της να σφυρίζει. Κρατώντας

нежеланного гостя. Он мыл и тер до тех пор, пока его мир опять не стал безопасным.

* * *

Вечер начался не очень хорошо. Лукас пришел домой в плохом настроении, и она все время пыталась предугадывать его желания, чтобы не вызвать у него еще большего раздражения. Она знала, что когда он приходит домой не в духе, то всегда ищет повод сорвать на ней свою злость.

Она уделила особое внимание ужину, приготовила его любимые блюда, накрыла на стол, положила приборы.

Дети были у себя. Эмме она поставила на видео «Короля-Льва» в ее комнате, Адриана покормила из соски и уложила спать.

Анна поставила в CD-проигрыватель любимый диск Лукаса с Четом Бейкером. Потом она оделась понаряднее и уделила особое внимание прическе и макияжу.

Но она быстро поняла, что никакие ухищрения в этот вечер не будут играть никакой роли. У Лукаса определенно не сложился день на работе, и накопившаяся в нем ярость стремилась вырваться наружу.

Анна видела отблеск в его глазах, и это было то же самое, что держать в руках гранату с выдернутой чекой и знать, что через несколько секунд она взорвется.

Первый удар был совершенно неожиданный — крюк справа в голову, от которого у нее зазвенело в ушах. Она

το μάγουλό της, σήκωσε το βλέμμα της προς τον Λούκας, λες και ακόμη ήλπιζε ότι κάτι μέσα του θα μαλάκωνε βλέποντας τα σημάδια που της είχε κάνει.

Αυτό όμως ξύπνησε στον Λούκας την όρεξη να της κάνει περισσότερο κακό. Ήταν αυτό ακριβώς που της είχε πάρει τον περισσότερο καιρό να το καταλάβει και να το αποδεχτεί: ότι ο Λούκας το απολάμβανε πραγματικά να της κάνει κακό.

Για πολλά χρόνια πίστευε τις διαβεβαιώσεις του ότι το να τη χτυπάει τον πονούσε εξίσου πολύ, αλλά τώρα πια σταμάτησε να το πιστεύει. Είχε δει το κτήνος μέσα του και παλιότερα και πλέον της ήταν απολύτως γνώριμο.

Έσκυψε ενστικτωδώς για να φυλαχτεί από τα χτυπήματα που ήξερε πως θα ακολουθούσαν. Όταν άρχισαν να πέφτουν βροχή πάνω της, εκείνη προσπάθησε να επικεντρωθεί σε ένα σημείο μέσα της, ένα μέρος όπου ο Λούκας δεν μπορούσε να φτάσει. Ήταν κάτι στο οποίο βελτιωνόταν όλο και περισσότερο και, παρόλο που συνειδητοποιούσε απολύτως τον πόνο, μπορούσε να αποστασιοποιείται από αυτόν την περισσότερη ώρα. Ήταν σαν να αιωρούνταν ψηλά στο ταβάνι και να έβλεπε τον εαυτό της κάτω, σκυμμένο και κουλουριασμένο στο πάτωμα, με τον Λούκας να βγάζει την απωθημένη οργή του πάνω της.

Ένας ήχος την έκανε να επιστρέψει απότομα στην πραγματικότητα και να πέσει ξανά μέσα στο ίδιο της το σώμα. Η Έμμα στεκόταν στην πόρτα, με το δάχτυλο στο στόμα και με το αγαπημένο της κουβερτάκι στην αγκαλιά.

Η Άννα είχε καταφέρει να την κάνει να σταματήσει το πιπίλισμα του δαχτύλου της εδώ κι έναν χρόνο, αλλά τώρα την έβλεπε να το πιπιλάει όσο πιο δυνατά μπορούσε για να παρηγορηθεί. Ο Λούκας δεν την είχε δει επειδή είχε στραμμένη την πλάτη του στο δωμάτιο της Έμμας, αλλά γύρισε αμέσως όταν είδε το βλέμμα της Άννας στραμμένο σε κάτι πίσω του.

Με ένα ταχύτατο βήμα, πριν προλάβει η Άννα να τον εμποδίσει, κατευθύνθηκε προς την κόρη

схватилась за лицо и посмотрела на Лукаса, как будто все еще надеялась, что внутри его что-то дрогнет и он не изукрасит ее вновь синяками.

Вместо этого у него появилось желание сделать ей еще больнее. Ей понадобилось очень и очень много времени, чтобы понять и принять как данность то, что ему просто нравилось избивать ее.

Много лет она верила его объяснениям, что побои доставляют ему такую же боль, как и ей, но сейчас больше на это не надеялась. Она уже разглядела в нем зверя, и то, что она видела сейчас, было ей хорошо знакомо.

Она инстинктивно съежилась, чтобы защититься от последующих ударов, и, когда они посыпались на нее, попробовала сконцентрироваться на одной точке внутри себя — месте, куда Лукас не мог дотянуться. Хотя Анна чувствовала боль, с каждым разом все лучше и лучше могла абстрагироваться от нее. Она словно парила под потолком и смотрела оттуда сверху вниз, как она лежит, скорчившись на полу, и Лукас пинками вымешивает на ней свою злобу.

Какой-то звук заставил ее быстро вернуться к реальности и опять опуститься в свое тело. В дверях стояла Эмма с плюшевым медвежонком в охапку, посасывая большой палец.

Анна отучила ее от этого больше года назад, но сейчас от растерянности он опять был во рту как давнее средство утешения. Лукас еще не видел Эмму, он стоял к ней спиной, но повернулся, заметив, что Анна смотрит на что-то позади.

Прежде чем Анна успела остановить его, одним молниеносным прыжком он

του, τη σήκωσε ψηλά με βία και την ταρακούνησε τόσο άγρια που η Άννα μπόρεσε ν' ακούσει τα δόντια της να χτυπάνε μεταξύ τους.

Η Άννα άρχισε να σηκώνεται από το πάτωμα, αλλά ένιωθε ότι όλα γίνονταν με απίστευτη ταχύτητα. Ήξερε ότι αυτή η σκηνή θα έμενε για πάντα μέσα της και ότι θα επαναλαμβανόταν στη μνήμη της διαρκώς — ο Λούκας να ταρακουνάει την Έμμα, η οποία κοιτούσε με γουρλωμένα και απορημένα μάτια τον αγαπημένο της μπαμπά, που είχε μεταμορφωθεί ξαφνικά σε έναν τρομακτικό άγνωστο.

Η Άννα μπήκε μπροστά στον Λούκας για να προστατεύσει την Έμμα, αλλά πριν προλάβει να φτάσει εκεί είδε κατατρομαγμένη πώς ο Λούκας κοπάνησε το μικρό κορμάκι στον τοίχο. Η Άννα άκουσε έναν απαίσιο ήχο σαν κάτι να σπάει και ήξερε τώρα ότι η ζωή της μόλις είχε αλλάξει παντελώς.

Τα μάτια του Λούκας ήταν καλυμμένα από μια γυαλιστερή μεμβράνη. Έδειχνε σχεδόν απορημένος καθώς κοίταζε το παιδί που ήταν στα χέρια του πριν το απιθώσει προσεχτικά και τρυφερά στο πάτωμα. Μετά, τη σήκωσε ξανά στα χέρια του, σαν να ήταν μωρό αυτή τη φορά, και στράφηκε στην Άννα με μάτια που γυάλιζαν και θύμιζαν ρομπότ.

«Πρέπει να πάει στο νοσοκομείο. Έπεσε από τη σκάλα και χτύπησε. Πρέπει να τους το εξηγήσουμε αυτό. Έπεσε από τη σκάλα».

Μιλούσε ακατάληπτα και πήγε προς την εξώπορτα δίχως να γυρίσει να κοιτάζει αν η Άννα τον ακολουθούσε. Η Άννα βρισκόταν σε κατάσταση σοκ και απλώς τον ακολουθούσε άβουλα. Ήταν σαν να κινούνταν μέσα σε ένα όνειρο από το οποίο θα ξυπνούσε ανά πάσα στιγμή.

Ο Λούκας δεν είχε σταματήσει να επαναλαμβάνει:

«Έπεσε από τη σκάλα. Πρέπει να μας πιστέψουν αν τους πούμε το ίδιο πράγμα, Άννα. Διότι θα τους πούμε το ίδιο πράγμα, Άννα, ότι έπεσε από τη

подскочил к дочери, жестко схватил ее и встряхнул так сильно, что Анна услышала, как зубы Эммы стукнулись друг о друга.

Анна начала подниматься с пола, но все почему-то получалось как при замедленной съемке. Она знала, что эта сцена будет проигрываться внутри ее всю ее жизнь: Лукас трясет Эмму, которая смотрит большими непонимающими глазами на своего любимого папу, внезапно превратившегося в чужого страшного дядю.

Анна бросилась к Лукасу, чтобы защитить Эмму, но не успела. Она с ужасом увидела, как Лукас швырнул маленькое детское тельце о стену. Послышался неприятный ломкий звук, и Анна поняла, что ее жизнь безвозвратно переменилась.

Глаза Лукаса были покрыты блестящей пеленой, и он непонимающе смотрел на девочку в своих руках, потом осторожно и нежно поставил Эмму на пол и опять поднял ее на руки. На этот раз он держал ее, как грудного ребенка, и смотрел на Анну стеклянными, ничего не выражаящими глазами.

— Ее надо отвезти в больницу. Она упала с лестницы и ударилась. Мы должны объяснить им это. Она упала с лестницы.

Он говорил отрывисто, механически, как робот, и шел к двери, не оглядываясь, идет ли Анна следом. Совершенно потрясенная, почти не осознавая, что она делает, Анна пошла за ним. Ей показалось, что она видит все это в кошмарном сне и никак не может проснуться.

Лукас повторял раз за разом:

— Она упала с лестницы. Они должны нам поверить. Мы только должны говорить одно и то же, Анна. Мы ведь скажем одно и то же, да, Анна? Она

σκάλα, έτσι δεν είναι;»

Ο Λούκας συνέχισε να παραμιλάει, αλλά η Άννα κατάφερε απλώς να γνέψει. Ήθελε να αρπάξει την Έμμα, η οποία έκλαιγε τώρα υστερικά από πόνο και σύγχυση, από την αγκαλιά του Λούκας, αλλά δεν τολμούσε. Την τελευταία στιγμή, όταν βρίσκονταν ήδη στο κλιμακοστάσιο, βγήκε από την ομίχλη της και θυμήθηκε πως ο Αντριανός ήταν μόνος στο διαμέρισμα. Έτρεξε γρήγορα μέσα, τον πήρε στην αγκαλιά της και άρχισε να τον κουνάει προστατευτικά σε όλο τον δρόμο προς τα επείγοντα περιστατικά, ενώ ο κόμπος στο στομάχι της γινόταν όλο και μεγαλύτερος.

* * *

«Θέλεις να έρθεις να φάμε μεσημεριανό?»

«Ευχαρίστως. Πότε να έρθω?»

«Μπορώ να ετοιμάσω κάτι σε μία ώρα περίπου, είναι εντάξει;»

«Ναι, τέλεια είναι. Οπότε προλαβαίνω να τακτοποιήσω μερικές δουλειές εδώ. Θα σε δώσε μία ώρα λοιπόν.»

Ακολούθησε μια μικρή σιωπή, και ύστερα ο Πάτρικ είπε διστακτικά: «Φιλάκια, γεια σου».

Η Ερίκα ένιωσε να κοκκινίζει ελαφρώς από χαρά γι' αυτό το πρώτο μικρό, αλλά σημαντικό, βήμα προς τα εμπρός στις φάσεις της σχέσης τους. Απάντησε με την ίδια φράση και μετά έκλεισαν.

Όσο ετοίμαζε το μεσημεριανό, ντρεπόταν λίγο γι' αυτό που είχε σχεδιάσει. Ταυτόχρονα ένιωθε ότι δεν θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Έτσι, λοιπόν, όταν χτύπησε το κουδούνι, μία ώρα αργότερα, πήρε μια βαθιά ανάσα και πήγε ν' ανοίξει.

Ήταν ο Πάτρικ, που δέχτηκε ένα παθιασμένο καλωσόρισμα, το οποίο η Ερίκα αναγκάστηκε να διακόψει όταν χτύπησε το χρονόμετρο της κουζίνας ειδοποιώντας ότι το σπαγγέτι ήταν έτοιμο.

упала с лестницы, правильно?

Лукас бормотал и бормотал. Анна могла только кивать, ей хотелось выхватить из рук Лукаса Эмму, которая плакала от боли и испуга, но она не осмелилась. В последнюю секунду, когда они уже стояли на крыльце, она вышла из stupora и подумала об Адриане, который один оставался в квартире. Она бросилась за ним и всю дорогу в больницу, оберегая, прижимала его к себе. Ком в горле становился все больше и больше.

* * *

— Ты не хочешь приехать сюда и пообедать со мной?

— Конечно, с удовольствием. Во сколько?

— Мне кое-что надо сделать, так что примерно через час. Тебе подходит?

— Да, все здорово. Я еще успею немного поработать. Увидимся через час. — Небольшая пауза. Патрик помедлил и сказал: — Чмок-чмок. Пока.

Эрика почувствовала, как она покраснела от счастья, потому что это был маленький, но очень значительный шаг вперед в их отношениях. Она ответила ему точно так же и положила трубку.

Пока Эрика готовила обед, ей было немного стыдно за то, что она запланировала. В то же время она знала, что не могла поступить по-другому. И когда через час раздался звонок в дверь, Эрика сделала глубокий вдох и пошла открывать.

Это был Патрик, и он получил страстное приветствие, которое Эрике пришлось прервать, потому что на кухне зажужжал таймер, сообщая о готовности спагетти.

«Τι έχουμε για φαγητό;»
Ο Πάτρικ χτύπησε το στομάχι του για να δείξει
ότι σκεφτόταν να το τιμήσει.

«Σπαγγέτι μπολονέζε».»

«Μμμ, υπέροχο. Είσαι η γυναίκα που
ονειρεύεται κάθε άντρας, το ξέρεις;»

Ο Πάτρικ πήγε πίσω της, την αγκάλιασε και
άρχισε να την τρίβει στον σβέρκο με τη μύτη
του.

«Είσαι ερωτική, ευφυής, υπέροχη στο κρεβάτι,
αλλά πάνω απ' όλα, και πιο πάνω κι απ' αυτό,
είσαι υπέροχη στην κουζίνα. Τι παραπάνω
μπορεί να ζητήσει ένας άντρας;»

Χτύπησε το κουδούνι της πόρτας. Ο Πάτρικ
κοίταξε απορημένος την Ερίκα, η οποία
χαμήλωσε το βλέμμα και πήγε ν' ανοίξει, αφού
πρώτα σκούπισε τα χέρια της στην πετσέτα της
κουζίνας.

Απέξω στεκόταν ο Νταν. Έδειχνε
καταπονημένος και πολύ ταλαιπωρημένος.
Όλο του το κορμί είχε μαραζώσει και τα μάτια
του ήταν νεκρά.

Η Ερίκα σοκαρίστηκε όταν τον είδε, αλλά
συνήλθε αμέσως και προσπάθησε να μη
δείχνει τι σκεφτόταν. Όταν ο Νταν μπήκε στην
κουζίνα, ο Πάτρικ κοίταξε απορημένος την
Ερίκα. Εκείνη καθάρισε τον λαιμό της και
έκανε τις απαραίτητες συστάσεις.

«Πάτρικ Χέντστρεμ, Νταν Κάρλσον. Ο Νταν
έχει κάτι να σου πει. Αλλά ας καθίσουμε
πρώτα».

Πήγε πρώτη στην τραπεζαρία παίρνοντας μαζί
της την κατσαρόλα με τον κιμά. Κάθισαν να
φάνε σε μια ατμόσφαιρα όλο ένταση. Η Ερίκα
ένιωθε ένα βάρος στην καρδιά, αλλά ήξερε ότι
αυτό εδώ ήταν απαραίτητο.

Είχε τηλεφωνήσει στον Νταν το πρωί και τον
είχε πείσει να μιλήσει στην αστυνομία για

— Что будет на обед?

— И Патрик похлопал себя по животу,
показывая, куда он этот обед намерен
отправить.

— Спагетти-болоньезе.

— У-у, как вкусно. Ты знаешь, что ты мечта
каждого мужчины?

— Патрик прижался к ее спине, обнял ее и
ласково поглаживал ее шею.

— Ты сексуальная, умная, совершенно
потрясающая в постели, но что самое-самое
важное — ты отлично готовишь. Чего еще
можно желать...

Раздался звонок в дверь. Патрик
вопросительно посмотрел на Эрику,
которая опустила глаза, вытерла руки
кухонным полотенцем и пошла открыть
дверь.

На крыльце стоял Дан. Он выглядел убитым
и изможденным, весь какой-то
сгорбленный, с остекленевшими, пустыми
глазами.

Эрика была шокирована видом Дана, но изо
всех сил постаралась не показать этого.
Когда Дан вошел в кухню, Патрик
удивленно посмотрел на Эрику. Она
кашлянула и представила их друг другу:

— Патрик Хедстрём. Дан Карлссон. — И,
помолчав, добавила: — У Дана есть кое-
что, что он хочет тебе рассказать, но
сначала давайте сядем.

— И она пошла в столовую, держа в руках
кастрюлю с мясным соусом.
Они сели, чтобы поесть, но обстановка
оставалась напряженной. У Эрики было
тяжело на сердце, но она знала, что этот
разговор необходим.

Она позвонила Дану утром и долго
убеждала его рассказать полиции об

τη σχέση του με την Άλεξ και του πρότεινε, μάλιστα, να γίνει στο σπίτι της, ευελπιστώντας πως έτσι αυτή η δύσκολη απόφαση θα γινόταν κάπως ευκολότερη.

Αγνόησε το βλέμμα του Πάτρικ και πήρε τον λόγο:

«Πάτρικ, ο Νταν είναι εδώ σήμερα επειδή έχει κάτι να σου πει, μια που είσαι αστυνομικός».

Έγνεψε στον Νταν ν' αρχίσει. Ο Νταν κοίταξε το πιάτο του, το περιεχόμενο του οποίου δεν είχε αγγίξει καθόλου. Αφού πέρασε ακόμα μια στιγμή ενοχλητικής σιωπής, ο Νταν άρχισε να μιλάει.

«Εγώ είμαι ο άντρας που συναντούσε η Άλεξ. Ο άντρας που είναι ο πατέρας του παιδιού που περίμενε».

Όταν έπεισε το πιρούνι του Πάτρικ στο πιάτο του, ακούστηκε ένα κροτάλισμα. Π Ερίκα τον έπιασε από το μπράτσο και του εξήγησε:

«Ο Νταν είναι ένας από τους πιο παλιούς και καλύτερους μου φίλους, Πάτρικ. Χτες κατάλαβα ότι ο Νταν ήταν ο άντρας που συναντούσε στη Φιελμπάκα η Άλεξ. Σας κάλεσα και τους δύο για μεσημεριανό επειδή σκέφτηκα ότι θα ήταν ευκολότερο να μιλήσουμε σε αυτό εδώ το περιβάλλον παρά στο αστυνομικό τμήμα».

Είδε ότι ο Πάτρικ δεν εκτιμούσε ιδιαίτερα το γεγονός ότι είχε παρέμβει κατ' αυτό τον τρόπο, αλλά αυτό θα το έλυνε αργότερα.

Ο Νταν ήταν καλός φίλος, κι εκείνη σκέφτηκε να κάνει τα πάντα για να μην επιδεινώσει την κατάστασή του. Όταν μίλησε μαζί του στο τηλέφωνο, της είχε πει ότι η Πενίλα είχε πάρει τα παιδιά και είχε πάει στην αδερφή της στο Μουνκεντάλ.

Χρειαζόταν χρόνο να σκεφτεί, του είχε πει. Δεν ήξερε τι θα έκανε και πώς θα εξελίσσονταν τα πράγματα. Δεν μπορούσε να του υποσχεθεί τίποτα. Ο Νταν είδε όλη τη ζωή να καταρρέει γύρω του.

отношениях с Алекс. Она сделала особое ударение на том, что он может сделать это у нее дома, надеясь, что так ему будет легче решиться.

Эрика проигнорировала вопросительный взгляд Патрика и сказала:

— Патрик, Дан сегодня здесь, потому что он должен поговорить с тобой как с полицейским.

Она кивнула Дану, как бы поощряя его начать. Дан опустил глаза и смотрел в свою тарелку, к еде он не притронулся. После нескольких секунд напряженного молчания он начал говорить:

— Я тот мужчина, с которым встречалась Алекс. Это от меня она ждала ребенка.

Раздался звон: Патрик уронил вилку на свою тарелку. Эрика положила ладонь на его руку и объяснила:

— Дан — мой старый и самый лучший друг, Патрик. Так получилось, что я вчера узнала о том, что он — тот самый мужчина, с которым Александра встречалась здесь, во Фильбаке. И я пригласила вас обоих на обед, потому что подумала, что будет легче поговорить об этом здесь, а не в полицейском участке.

По выражению лица Патрика Эрика поняла, что он совсем не одобряет ее вмешательства в следствие таким образом. Но ничего, она разберется с этим позже.

Дан был ее хорошим другом, и она хотела сделать все возможное, чтобы его положение не стало еще хуже. Как оказалось, Пернилла забрала детей и уехала к своей сестре в Мункедаль.

Она сказала Дану, что ей надо подумать и она не знает, что будет дальше, и ничего не может обещать. Дан видел, что вся его жизнь рушится.

Κατά κάποιον τρόπο, θα ήταν πραγματική λύτρωση αν πήγαινε μόνος του στην αστυνομία και μιλούσε για τη σχέση που είχε.

Οι τελευταίες εβδομάδες ήταν πολύ δύσκολες. Όσο καιρό ήταν αναγκασμένος να θρηνεί μυστικά τον χαμό της Άλεξ, δεν έπαιυε, επίσης, να τινάζεται από τη θέση του σε κάθε τηλεφώνημα ή σε κάθε χτύπημα της πόρτας, σίγουρος πως ήταν η αστυνομία που είχε ανακαλύψει ποιος ήταν ο άντρας του οποίο συναντούσε η Άλεξ.

Τώρα που το είχε μάθει η Πενίλα, δεν φοβόταν πια να το ομολογήσει και στην αστυνομία. Χειρότερα απ' ό,τι ήταν δεν μπορούσε να γίνει. Δεν τον ένοιαζε τι θα γινόταν με τον ίδιο, να χάσει την οικογένειά του δεν ήθελε.

«Ο Νταν δεν έχει καμία σχέση με τον φόνο, Πάτρικ. Είναι έτοιμος να έρθει και να σας πει όσα θέλετε να μάθετε γι' αυτόν και την Άλεξ, αλλά ορκίζεται ότι δεν την έβλαψε με κανέναν τρόπο, κι εγώ τον πιστεύω.

Προσπάθησε να μην το μάθει κανένας άλλος εκτός από την αστυνομία, όσο μπορείς βέβαια. Ξέρεις τι κουτσομπολίο γίνεται εδώ, και η οικογένεια του Νταν έχει ήδη υποφέρει αρκετά. Το ίδιο και ο Νταν, άλλωστε. Έκανε ένα λάθος και, πίστεψέ με, θα πληρώσει ένα πολύ μεγάλο τίμημα γι' αυτό».

Ο Πάτρικ δεν φαινόταν ακόμη ιδιαίτερα ικανοποιημένος, αλλά έγνευε αφήνοντας να εννοηθεί ότι καταλάβαινε όσα του έλεγε η Ερίκα.

«Θα ήθελα να μιλήσω με τον Νταν κατ' ιδίαν, Ερίκα».

Εκείνη δεν διαμαρτυρήθηκε, αλλά σηκώθηκε υπάκουα και πήγε στην κουζίνα για να πλύνει τα κατσαρολικά. Έξω από την κουζίνα άκουγε τον τόνο από τις φωνές μια να ψηλώνει και μια να χαμηλώνει. Τη μελαγχολική, βαθιά φωνή του Νταν και την κάπως πιο ανάλαφρη φωνή του Πάτρικ.

Πού και πού, η συζήτηση φαινόταν ν' ανάβει, αλλά όταν ήρθαν έπειτα από ένα γεμάτο

Как ни посмотри, но признание полиции принесет какое-то облегчение.

Последние недели дались очень тяжело, он был вынужден скрывать свои переживания о смерти Алекс и в то же время вздрагивал от каждого телефонного звонка и стука в дверь, ожидая увидеть полицейского, который придет по его душу, потому что он встречался с Александрой.

Теперь, когда Пернилла все знала, он больше не боялся признаться полиции. Ничто уже не могло сделать его жизнь хуже, чем сейчас. Его не волновало, что будет с ним самим. Он не хотел потерять свою семью.

— Дан не имеет никакого отношения к убийству, Патрик. Он придет и расскажет все, что вы хотите знать о нем и Алекс, но он клянется, что никогда ничего плохого ей не делал, и я ему верю.

Но, пожалуйста, если можно, постараитесь сделать так, чтобы все это не вышло за пределы полицейского участка. Ты знаешь, сколько об этом говорят, а семье Дана уже досталось, и самому Дану, в свою очередь, тоже. Он сделал ошибку, и, поверь мне, он дорого заплатил за нее.

Патрик по-прежнему выглядел не слишком довольным, но кивнул в знак того, что внимательно выслушал Эрику.

— Я бы хотел поговорить с Даном с глазу на глаз, Эрика.

Она не стала протестовать, послушно встала, пошла на кухню и занялась готовкой. До нее доносились голоса из столовой: мрачный низкий голос Дана и голос повыше — Патрика.

Разговор шел довольно оживленный, и спустя примерно полчаса в кухню с заметно

μισάωρο στην κουζίνα, ο Νταν έδειχνε ανακουφισμένος, ενώ ο Πάτρικ έδειχνε ακόμη βλοσυρός. Πριν φύγει ο Νταν, αγκάλιασε την Ερίκα και έσφιξε το χέρι του Πάτρικ.

«Θα σε ειδοποιήσω αν έχουμε άλλες ερωτήσεις» είπε ο Πάτρικ. «Πιθανώς, επίσης, να χρειαστεί να περάσεις από το τμήμα για να υπογράψεις μια γραπτή δήλωση».

Ο Νταν κούνησε απλώς βουβά το κεφάλι του και αποχώρησε γνέφοντας για μια τελευταία φορά και στους δύο τους.

Το βλέμμα στα μάτια του Πάτρικ δεν προοιώνιζε τίποτα καλό.

«Μην το ξανακάνεις ποτέ αυτό, Ερίκα. Ερευνούμε έναν φόνο και πρέπει να τα κάνουμε όλα με τον σωστό τρόπο».

Ζάρωνε όλο του το μέτωπο όταν ήταν θυμωμένος, και η Ερίκα προσπάθησε να καταπνίξει την επιθυμία να του εξαφανίσει τις ρυτίδες με τα φιλιά της.

«Ξέρω, Πάτρικ. Άλλα είχατε τον πατέρα του παιδιού πρώτο και καλύτερο στη λίστα με τους υπόπτους, και ήξερα ότι, αν ερχόταν στο τμήμα, θα τον χώνατε σε ένα δωμάτιο ανακρίσεων και πιθανώς να χρησιμοποιούσατε σκληρές μεθόδους. Ο Νταν δεν είναι σε θέση να περάσει κάτι τέτοιο τώρα.

Η γυναίκα του πήρε τα παιδιά και τον παράτησε και δεν ξέρει αν θα επιστρέψουν ποτέ κοντά του. Επίσης, έχασε έναν άνθρωπο ο οποίος, όπως και να το κάνεις, σήμαινε κάτι γι' αυτόν. Την Άλεξ. Και δεν μπόρεσε να μοιραστεί το πένθος του με κάποιον, να μιλήσει με κάποιον.

Γι' αυτό σκέφτηκα ότι μπορούσαμε, εν πάσῃ περιπτώσει, να αρχίσουμε με μια κουβέντα εδώ, σε ένα ουδέτερο περιβάλλον και δίχως άλλους αστυνομικούς τριγύρω.

Ξέρω ότι πρέπει να τον ανακρίνετε ξανά και ξανά, αλλά το χειρότερο πέρασε τώρα. Ζητώ συγγνώμη αν σου έκρυψα πράγματα, Πάτρικ. Πιστεύεις ότι μπορείς να με

облегченным видом вошел Дан. Патрик по-прежнему выглядел довольно мрачно. Дан обнял Эрику на прощание и пожал Патрику руку.

— Я позвоню, если у нас будут еще вопросы, — сказал Патрик. — Может выйти так, что тебе понадобится прийти в участок и дать письменные показания.

Дан молча кивнул им обоим и ушел.

Огонек в глазах Патрика не сулил ничего хорошего.

— Никогда так не делай, никогда так больше не делай, Эрика. Мы расследуем убийство и обязаны делать все как положено.

Он наморщил лоб, как всегда делал, когда злился, и Эрике захотелось расцеловать Патрика, чтобы эти морщинки исчезли.

— Я знаю, Патрик, но отец ребенка Алекс стоял у вас на первом месте в списке подозреваемых, и я уверена, что, если бы Дан пришел в участок, вы бы его засадили в комнату для допросов и начали прессовать. Это последнее, что сейчас нужно Дану.

Его жена забрала детей и оставила его, и Дан не знает, вернется ли она обратно. Кроме того, он потерял человека, который, как ни посмотри, много значил для него, — Александру. И он не мог никому показать свое горе и ни с кем им поделиться.

Поэтому я подумала, что вам лучше бы начать с разговора здесь, на нейтральной стороне, без других полицейских.

Я понимаю, что вы должны допросить его потом, но теперь, по крайней мере, худшее позади. Я прошу прощения за то, что темнила и действовала за твоей спиной.

<p>συγχωρέσεις;»</p> <p>Σούφρωσε όσο πιο προκλητικά μπορούσε το στόμα της και κινήθηκε ανάλαφρα προς το μέρος του. Πήρε τα χέρια του και τα έβαλε στη μέση της και μετά ανασηκώθηκε στα ακροδάχτυλα των ποδιών της για να φτάσει το στόμα του. Έσπρωξε μέσα διερευνητικά την άκρη της γλώσσας της και σε μερικά δευτερόλεπτα τον ένιωσε να ανταποκρίνεται. Εκείνος, λίγο μετά, την απομάκρυνε απαλά και την κοίταξε κατάματα με ηρεμία.</p> <p>«Συγχωρεμένη γι' αυτή τη φορά, αλλά μην το ξανακάνεις, μ' ακούς; Και τώρα λέω να ζεστάνουμε το υπόλοιπο του μεσημεριανού στα μικροκύματα για να καθησυχάσουμε το διαμαρτυρόμενο στομάχι μου».</p> <p>Η Ερίκα έγνεψε και κατευθύνθηκαν σφιχταγκαλιασμένοι στην τραπέζαριά, όπου το περισσότερο φαγητό είχε παραμείνει σχεδόν άθικτο στα πιάτα.</p> <p>Όταν ο Πάτρικ αναγκάστηκε να φύγει για το τμήμα και πήγε να βγει από την πόρτα, η Ερίκα θυμήθηκε τι είχε επίσης σκεφτεί να του αποκαλύψει.</p> <p>«Ξέρεις, σου είχα πει ότι θυμόμουν αχνά πως κάτι ψιθυρίζονταν που είχε σχέση με την Άλεξ λίγο πριν μετακομίσουν και ότι σχετιζόταν μάλλον με το σχολείο. Προσπάθησα να το ελέγξω, αλλά δεν έβγαλα και πολλά.</p> <p>Αντιθέτως, κάποιος μου υπενθύμισε ότι υπήρχε όντως άλλη μία σχέση ανάμεσα στην Άλεξ και τον Νιλς Λόρεντς εκτός από το γεγονός ότι ο Καρλ-Ερικ, ο πατέρας της, δούλευε στην κονσερβοποιία.</p> <p>Μάθε, λοιπόν, ότι ο Νιλς είχε δουλέψει σαν αναπληρωτής καθηγητής στις μεσαίες τάξεις για ένα εξάμηνο. Εγώ δεν τον είχα ποτέ καθηγητή, αλλά ξέρω ότι είχε την τάξη της Άλεξ. Δεν ξέρω τι σημασία μπορεί να έχει αυτό, αλλά σκέφτηκα να σου το πω».</p> <p>«Ααα, ώστε η Άλεξ είχε τον Νιλς καθηγητή». Ο Πάτρικ στάθηκε συλλογισμένος στα σκαλιά της μπροστινής βεράντας.</p>	<p>Патрик, ты сможешь меня простить?</p> <p>Эрика изо всех сил постаралась очаровательно надуть губки и прижалась к нему. Она взяла его руки и положила на свою талию. И потом поцеловала его. Она провоцирующее раздвинула его губы кончиком языка, ей не понадобилось долго ожидать его ответной реакции. Через несколько секунд Патрик немного отстранил Эрику и посмотрел ей в глаза долгим взглядом.</p> <p>— На этот раз ты прощена, но больше не делай ничего подобного. Слышишь? А сейчас, я думаю, мы разогреем остатки обеда в микроволновке и наконец утихомирим завывание в моем животе.</p> <p>Эрика кивнула, и они, обнявшись, пошли в столовую, где на тарелках остался почти нетронутый обед.</p> <p>Когда Патрик уже собрался возвращаться в участок и стоял в дверях, Эрика вспомнила о том, что хотела ему рассказать.</p> <p>— Помнишь, я говорила тебе, что незадолго до отъезда Алекс в поселке судачили о чем-то, и это имело какое-то отношение к школе? Я пыталась вспомнить или разузнать что-нибудь, но без особых успехов.</p> <p>И все же я нашла, что могло связывать Александру и Нильса помимо того, что Карл-Эрик работал на консервной фабрике.</p> <p>Нильс учительствовал в школе один семестр. Я никогда не была на его уроках, но знаю, что он преподавал в классе у Алекс. Я не знаю, имеет ли это какое-нибудь значение, но подумала, что на всякий случай тебе лучше об этом знать.</p> <p>— Та-ак. Нильс был учителем Алекс. — Патрик в задумчивости замер на ступеньке.</p>
---	--

«Μπορεί να μην έχει σημασία, όπως λες, αλλά σε αυτή τη φάση όλες οι σχέσεις ανάμεσα στον Νίλς Λόρεντς και την Άλεξ είναι ενδιαφέρουσες. Δεν έχουμε και πολλά άλλα στοιχεία». Την κοίταξε σοβαρά.

«Ο Νταν είπε κάτι που δεν μου βγαίνει από το μυαλό. Είπε ότι η Άλεξ, τον τελευταίο καιρό, έλεγε συνεχώς πως ήθελε να κάνει ένα ξεκαθάρισμα με το παρελθόν της. Ότι θα πρέπει κανείς να τολμάει να αντιμετωπίζει τα δύσκολα για να μπορεί να προχωρήσει. Αναρωτιέμαι αν έχει κάποια σχέση με αυτό που λες, Ερίκα».

Ο Πάτρικ έμεινε για λίγο βουβός, αλλά μετά επέστρεψε με ένα σκίρτημα στο παρόν και είπε: «Δεν μπορώ να αποκλείσω τον Νταν ως ύποπτο, ελπίζω να το καταλαβαίνεις αυτό».

«Ναι, ναι, το καταλαβαίνω, Πάτρικ. Αλλά να είσαι λίγο προσεχτικός, σε παρακαλώ πολύ. Θα έρθεις απόψε;»

«Ναι, απλώς πρέπει να περάσω από το σπίτι για να πάρω μερικές αλλαξιές ρούχα και τα σχετικά. Αλλά θα έρθω γύρω στις εφτά».

Χαιρετήθηκαν με ένα φιλί. Ο Πάτρικ κατευθύνθηκε προς το αυτοκίνητό του. Η Ερίκα στεκόταν στη σκάλα και τον κοιτούσε, μέχρι που το αυτοκίνητο χάθηκε από το οπτικό της πεδίο.

Ο Πάτρικ δεν γύρισε αμέσως στο σπίτι όταν τέλειωσε τη δουλειά. Το τελευταίο που έκανε όταν έφυγε από το τμήμα, και δίχως να ξέρει ακριβώς γιατί, ήταν να πάρει μαζί του τα κλειδιά από το διαμέρισμα του Άντερς. Είχε αποφασίσει να σταματήσει για λίγο εκεί και να ρίξει μια ματιά τριγύρω με την ησυχία του.

Αυτό που χρειαζόταν ήταν κάτι, οτιδήποτε, που θα μπορούσε να δώσει μια ώθηση και στις δύο υποθέσεις. Ένιωθε ότι όπου κι αν στρεφόταν έπεφτε σε αδιέξοδα και ότι δεν θα κατάφερναν ποτέ να βρουν τον δολοφόνο ή τους δολοφόνους — όποιο κι αν ίσχυε, εν

— Как ты сказала, может быть, это и не имеет никакого значения, но сейчас любая точка соприкосновения Нильса Лоренса и Александры представляет интерес. У нас не такой большой выбор, откуда мы могли бы двигаться дальше.

— Он очень серьезно посмотрел на Эрику.

— Дан мне сказал довольно любопытную вещь. Он рассказал, что Алекс последнее время много говорила о том, что надо расплачиваться за свои прошлые грехи, что человек должен набраться мужества и, как бы это ни было трудно, сбросить груз прошлого для того, чтобы жить дальше. Может, здесь есть какая-то связь с тем, что ты мне рассказала, Эрика?

— Патрик помолчал и сказал, возвращаясь к недавнему разговору: — Я не могу исключить Дана из списка подозреваемых. Надеюсь, ты это понимаешь.

— Да, Патрик, я понимаю. Но пожалуйста, если можно, немножко побережнее с ним. Ты приедешь сегодня вечером?

— Да, только заеду домой, переоденусь, возьму что-нибудь из вещей и так далее. Но я приеду около семи.

Они поцеловались на прощание. Патрик пошел к своей машине, Эрика стояла на крыльце и смотрела вслед, пока машина не скрылась из виду.

Патрик не поехал сразу в участок. Перед тем как уйти на обед, он взял с собой ключи от квартиры Андерса, не очень представляя, зачем ему это надо. Он решил заехать туда и осмотреться в спокойной обстановке.

Больше всего он сейчас нуждался в том, чтобы в деле хоть что-нибудь приоткрылось. Он чувствовал, что зашел в тупик и если не выберется из него, то никогда не сможет найти убийцу или убийц — кем бы они ни были.

πάση περιπτώσει.

Ο κρυφός εραστής της Άλεξ ήταν, όπως το είχε ακριβώς πει η Ερίκα, ο πρώτος στη λίστα των υπόπτων, αν και τώρα ο Πάτρικ δεν ήταν πια τόσο σίγουρος. Όχι ότι ήταν έτοιμος να διαγράψει εντελώς τον Νταν από τη λίστα των υπόπτων, αλλά όφειλε να ομολογήσει πως αυτή η γραμμή πλεύσης δεν είχε και τόσο ενδιαφέρον πια.

Η ατμόσφαιρα στο διαμέρισμα του Άντερς ήταν απόκοσμη. Μέσα του ο Πάτρικ είχε ακόμη την εικόνα του Άντερς που κουνιόταν αργά πέρα δώθε από τη θηλιά του, παρόλο που τον είχαν κατεβάσει όταν τον είδε ο Πάτρικ.

Δεν ήξερε τι έφαχνε, αλλά, καλού κακού, φόρεσε ένα ζευγάρι γάντια για να μην καταστρέψει τα τυχόν ίχνη. Στάθηκε ακριβώς κάτω από τον γάντζο της οροφής και προσπάθησε να καταλάβει πώς ακριβώς κρεμάστηκε ο Άντερς εκεί πάνω. Διότι δεν μπορούσε να βγάλει άκρη για το τι ακριβώς είχε γίνει.

Το ταβάνι ήταν ψηλά και η θηλιά είχε δεθεί ακριβώς κάτω από τον γάντζο. Απαιτούταν τρομερή δύναμη για να σηκώσει κανείς το πτώμα του Άντερς τόσο ψηλά. Ήταν, βέβαια, αδύνατος, αλλά λόγω του ύψους του πρέπει να ήταν αρκετά βαρύς.

Σημείωσε νοερά να ελέγξει το βάρος του Άντερς όταν θα ερχόταν η έκθεση της νεκροψίας. Η μοναδική εξήγηση που μπορούσε να δεχτεί ήταν πως μόνο περισσότερα από ένα άτομα θα κατάφερναν να σηκώσουν τόσο ψηλά το πτώμα.

Αλλά πώς γινόταν να μην υπάρχουν καθόλου σημάδια στο σώμα του Άντερς; Ακόμα κι αν τον είχαν ναρκώσει κατά κάποιον τρόπο, το σήκωμα θα είχε αφήσει κάποιο αποτύπωμα πάνω στο σώμα. Δεν έβγαινε άκρη.

Συνέχισε την περιήγηση στο διαμέρισμα κοιτάζοντας εδώ κι εκεί χωρίς κανέναν ιδιαίτερο σκοπό. Δεν υπήρχαν και πολλά πράγματα να ερευνήσει, μια που δεν υπήρχαν

Тайный любовник Алекс — в точности как сказала Эрика — считался первым кандидатом на роль подозреваемого в убийстве. А сейчас Патрик совсем не был в этом уверен. Он не мог полностью исключить Дана, но этот след уже не казался ему таким горячим.

Ощущение от квартиры Андерса было призрачное и страшноватое. Перед глазами Патрика все еще стояла картина: Андерс, медленно покачивающийся туда-сюда под потолком. Хотя, когда Патрик его увидел, веревку уже перерезали и он лежал на полу.

Патрик не знал, что он надеется найти, но надел перчатки, чтобы не испортить возможные следы. Он встал под крюком на потолке, к которому была привязана петля, и попытался понять, как Андерса туда повесили. У него ничего не получалось.

Потолок довольно высокий, а петля висела почти под самым крюком. Кроме того, требовалась необыкновенная сила, чтобы поднять так высоко тело Андерса. Конечно, он был очень худой, но, учитывая его рост, должно быть, весил немало.

Патрик отметил про себя не забыть уточнить вес Андерса, когда придет протокол вскрытия. Единственное логичное объяснение напрашивалось само собой — здесь действовали несколько человек.

Но как могло получиться, что на теле Андерса не осталось никаких следов? Даже если его каким-то образом привели в бессознательное состояние, должны все же остаться какие-то следы, когда тело поднимали. Что-то тут не сходилось.

Патрик прошелся по квартире, осматривая ее без особого плана. Мебель практически отсутствовала, если не считать комода в комнате и кухонного стола и двух стульев

πολλά έπιπλα στο καθιστικό, εκτός από το στρώμα και ένα τραπέζι κουζίνας με δύο καρέκλες.

Ο Πάτρικ πρόσεξε ότι οι μόνοι χώροι αποθήκευσης ήταν τα συρτάρια της κουζίνας, τα οποία έψαξε συστηματικά το ένα μετά το άλλο. Τα είχαν ήδη ερευνήσει μία φορά πριν, αλλά ο Πάτρικ ήθελε να βεβαιωθεί ότι δεν είχαν παραβλέψει τίποτα.

Στο τέταρτο συρτάρι που έψαξε υπήρχε ένα σημειωματάριο. Το έβγαλε και το άφησε στο τραπέζι της κουζίνας για μια πιο σχολαστική έρευνα. Σήκωσε ψηλά το σημειωματάριο σε γωνία προς το παράθυρο, για να μπορέσει να δει, με τη βοήθεια του φωτός της ημέρας, αν υπήρχαν αποτυπώματα γραφής από την προηγούμενη σελίδα στο χαρτί.

Είδε, όντως, ότι αυτό που είχε γραφτεί στην προηγούμενη σελίδα είχε αφήσει αποτυπώματα στην επόμενη και χρησιμοποίησε ένα παλιό δοκιμασμένο τέχνασμα για να προσπαθήσει να βγάλει κάτι από το κείμενο.

Με ένα μολύβι που βρήκε στο ίδιο συρτάρι που ήταν το σημειωματάριο μουτζούρωσε ανάλαφρα τη σελίδα. Κατάφερε να εμφανίσει μόνο σπαράγματα κειμένου, που όμως δεν ήταν αρκετά για να καταλάβει περί τίνος επρόκειτο.

Ο Πάτρικ άφησε ένα σιγανό σφύριγμα. Ήταν ενδιαφέρον, πολύ ενδιαφέρον μάλιστα, αυτό που έκανε τα γρανάζια ν' αρχίσουν να γυρίζουν στριγκλίζοντας. Απίθωσε προσεχτικά το σημειωματάριο σε μία από τις πλαστικές σακούλες για αποδεικτικά στοιχεία που είχε πάρει μαζί του από το αυτοκίνητο.

Ο Πάτρικ συνέχισε να ψάχνει τα συρτάρια. Τα περισσότερα που υπήρχαν εκεί ήταν καθαρά σκουπίδια, αλλά στο τελευταίο συρτάρι που έψαξε βρήκε κάτι ενδιαφέρον.

Κοίταξε το κομμάτι δέρματος που κρατούσε ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ένα ακριβώς ίδιο είχε βρει στο σπίτι της Άλεξ όταν είχαν πάει εκεί με την Ερίκα. Βρισκόταν πάνω στο κομοδίνο της και έφερε την ίδια ακριβώς επιγραφή που είχε εντυπωθεί με κάψιμο στο

на кухне, так что особенно осматривать было нечего.

Патрик счел единственно заслуживающим внимания ящики кухонного стола и начал тщательно проверять их один за другим. Их, конечно, уже обследовали, но Патрик хотел убедиться, что ничего не пропустили.

В четвертом ящике он обратил внимание на большой блокнот, вынул его и положил на кухонный стол, чтобы посмотреть поближе. Он повернул блокнот под углом к окну, чтобы при ярком дневном свете посмотреть, не осталось ли там каких-нибудь следов. Патрик заметил, что написанное на предыдущей, вырванной странице оставило в блокноте довольно ясные следы. Чтобы разобрать текст, он использовал старый проверенный прием:

взял карандаш, который нашел в том же ящике кухонного стола, и, едва касаясь страницы, застриховал ее. Проявились только обрывки текста, но ихказалось достаточно, чтобы Патрик мог понять, о чем идет речь.

Он тихо присвистнул. Это было интересно, очень интересно и заставило шестеренки в его голове быстро завертеться. Он аккуратно положил блокнот в пластиковый пакет, который принес с собой.

Патрик продолжил обыскивать ящики. По большей части там лежала всякая ерунда, но в самом последнем ящике он наткнулся на кое-что интересное.

Патрик посмотрел на кожаный ярлычок, который держал в руке, — точную копию того, который он видел в доме у Александры, когда приходил туда с Эрикой. Ярлычок лежал на ее ночном столике, и он прочитал на нем точно такую же

δέρμα. Η επιγραφή ήταν: «Ο.Τ.Σ. 1976».

Όταν το γύρισε από την ανάποδη είδε ότι — ακριβώς όπως και στο κομμάτι δέρματος της Άλεξ — υπήρχαν μερικές πολυκαιρισμένες κηλίδες αίματος. Το ότι υπήρχε κάποια σχέση ανάμεσα στον Άντερς και την Άλεξ, την οποία δεν είχαν βρει ακόμη, δεν ήταν καινούργιο. Αυτό όμως που τον προβλημάτιζε ήταν ότι κάτι τον έτρωγε μέσα του όταν κοίταξε αυτό το κομμάτι δέρματος.

Κάτι στο υποσυνείδητό του απαιτούσε προσοχή. Κάτι προσπαθούσε να του πει ότι εκείνο το μικρό κομμάτι ήταν σημαντικό κατά κάποιον τρόπο.

Ήταν ολοφάνερο ότι κάτι του ξέφευγε εκεί, αλλά δεν μπορούσε να το εντοπίσει. Αυτό που γνώριζε, αντιθέτως, ήταν ότι εκείνο το κομμάτι δέρματος αποκάλυπτε πως η σχέση Άντερς-Άλεξ ήταν πολύ παλιά. Τουλάχιστον από το 1976. Έναν χρόνο πριν η Άλεξ και η οικογένεια της μετακομίσουν από τη Φιελμπάκα και εξαφανιστούν δίχως ίχνη για έναν ολόκληρο χρόνο.

Έναν χρόνο πριν ο Νίλς Λόρεντς εξαφανιστεί μια για πάντα. Ο Νίλς, σύμφωνα με την Ερίκα, δίδαξε στο σχολείο όπου πήγαιναν η Άλεξ και ο Άντερς.

Ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι έπρεπε να μιλήσει με τους γονείς της Άλεξ. Αν οι υποψίες που είχαν αρχίσει να διαμορφώνονται τώρα μέσα του ίσχυαν, τότε οι γονείς της είχαν τις απαντήσεις που ο Πάτρικ χρειαζόταν, απαντήσεις που θα μπορούσαν να ταιριάξουν τα κομμάτια του παζλ που είχε ήδη αρχίσει να διακρίνει, όπως πίστευε.

Πήρε μαζί του το σημειωματάριο και το κομμάτι από δέρμα, αφού πρώτα τα έβαλε σε διαφορετικές σακούλες, και έριξε μια τελευταία ματιά στο καθιστικό πριν φύγει.

Είδε ξανά μέσα του την εικόνα του χλωμού, αδύνατου, αιωρούμενου κορμιού του Άντερς και υποσχέθηκε στον εαυτό του ότι θα έβρισκε τι ήταν αυτό που είχε οδηγήσει τον Άντερς να βάλει τέλος στη ζωή του με ένα

выжженную надпись, которую видел перед собой сейчас: «Д.Т.М. 1976».

Когда он перевернул его, то точно так же, как и на ярлычке Алекс, увидел на задней стороне следы высохшей крови. О том, что между Александрой и Андерсом существовала связь, они уже знали, но, оказывается, эта связь была совсем не новой. И почему-то, когда Патрик смотрел на этот ярлычок, он вызывал у него странное беспокойство.

Что-то в его подсознании требовало обратить на это внимание и пыталось подсказать, что этот маленький ярлычок может открыть ему что-то важное.

Патрик чувствовал, что что-то упускает, но оно не давалось в руки и не позволяло себя поймать. Этот ярлычок ясно говорил о том, что связь между Александрой и Андерсом была долгой, по крайней мере с 1976 года — еще до того, когда Александра и ее семья уехали из Фельбаки и бесследно пропали.

И до того, как Нильс Лоренс исчез неизвестно куда. Нильс, который, как разузнала Эрика, преподавал в школе, где учились и Александра, и Андерс.

Патрик решил, что ему необходимо поговорить с ее родителями. Если его подозрения, которые начали обретать форму и структуру, оправдаются, то тогда он получит недостающее звено. И это поможет сложить вместе уже ясные и отчетливые для него, но пока разрозненные куски головоломки.

Он положил ярлычок в отдельный пакет, взял блокнот и еще раз окинул взглядом комнату, перед тем как выйти.

И он опять увидел бледное, худое, раскачивающееся под потолком тело Андерса своим внутренним зрением. Патрик пообещал себе, что докопается до причины, заставившей Андерса закончить

κομμάτι σκοινί.

Αν αυτό που είχε αρχίσει να διακρίνει όντως ίσχυε, τότε επρόκειτο για τραγωδία άνευ προηγουμένου. Ήλπιζε πραγματικά να κάνει λάθος.

Ο Πάτρικ αναζήτησε το όνομα του Γιέστα στον τηλεφωνικό του κατάλογο και σχημάτισε το εσωτερικό του νούμερο στο τμήμα. Πιθανότατα να τον καθυστερούσε από μια παρτίδα πασιέντζας στον υπολογιστή.

«Γεια, ο Πάτρικ είμαι».

«Γεια σου, Πάτρικ».

Στην άλλη άκρη της γραμμής η φωνή του Γιέστα ακούστηκε κουρασμένη όπως πάντα. Η βαρεμάρα και η μελαγχολία τού είχαν προσδώσει μια μόνιμη εξωτερική και εσωτερική κούραση.

«Δεν μου λες, προγραμμάτισες εκείνη την επίσκεψη στους Καρλγκρέν στο Γέτεμποργ ή δεν το έκανες ακόμη;»

«Οχι, δεν πρόλαβα. Είχα πολλά άλλα να κάνω».

Ο Γιέστα ακούστηκε επιφυλακτικός. Είχε πάρει αμυντική στάση αμέσως μετά την ερώτηση του Πάτρικ, ανήσυχος για την πιθανή επίπληξη που δεν είχε κάνει ακόμη τη δουλειά του.

Απλώς δεν είχε προλάβει ακόμη. Του ήταν αδύνατον να σηκώσει το ακουστικό και να τηλεφωνήσει. Το να καθίσει στο αμάξι και να οδηγήσει μέχρι το Γέτεμποργ αποτελούσε ανυπέρβλητο εμπόδιο.

«Έχεις αντίρρηση να αναλάβω εγώ αυτή την επίσκεψη;»

Ο Πάτρικ ήξερε ότι επρόκειτο απλώς για μια ρητορική ερώτηση. Γνώριζε πολύ καλά ότι ο Γιέστα θα ήταν τρισευτυχισμένος αν γλίτωνε από αυτή την αγγαρεία. Και έτσι ακριβώς

свою неудавшуюся жизнь в петле.

Но если его подозрения, которые уже начали обретать контуры, подтверждаются, то речь шла о такой трагедии, которую даже трудно себе представить. Патрик искренне надеялся, что он ошибается.

Патрик поискал имя Ёсты в адресной книге своего мобильника и позвонил ему по рабочему телефону. Наверняка он оторвал беднягу от раскладывания пасьянса.

— Привет, это Патрик.

— Привет, Патрик.

Голос Ёсты на другом конце линии, как обычно, звучал устало и измученно. Безделье и отвращение к работе утомляли его и внешне, и внутренне.

— Ты уже определился с поездкой к Карлгренам в Гётеборг?

— Нет, еще не успел: столько всяких дел навалилось.

Голос Ёсты звучал настороженно. Вопрос Патрика заставил его занять прочную оборонительную позицию. Он заранее приготовился к тому, что сейчас его начнут критиковать и распекать за бездействие и нерасторопность.

Проблема заключалась в том, что Ёста все еще не смог пересилить себя. Перед ним стояла непомерно тяжелая задача: поднять телефонную трубку, позвонить, сесть в машину и доехать до Гётеборга. Эта миссия казалась почти невыполнимой.

— Ты ничего не будешь иметь против, если я съезжу вместо тебя?

Патрик прекрасно понимал, что совершенно напрасно утруждает себя риторическим вопросом. Он и без того знал, что Ёста будет просто счастлив увильнуть от работы.

ήταν, διότι ο Γιέστα απάντησε με μια φωνή που δήλωνε ότι μόλις είχε ξαναβρεί τη χαρά του:

«Οχι, απολύτως καμία αντίρρηση! Αν πιστεύεις ότι πρέπει να το αναλάβεις εσύ, ευχαρίστως για μένα. Έχω τόσα πολλά να κάνω άλλωστε, όπως θα ξέρεις, που δεν ξέρω κι εγώ πώς να τα προλάβω όλα!»

Ήξεραν καλά και οι δύο ότι έπαιζαν ένα παιχνίδι, αλλά το είχαν καθιερώσει εδώ και πολλά χρόνια και λειτουργούσε μια χαρά.

Ο Πάτρικ μπορούσε να κάνει αυτό που ήθελε και ο Γιέστα αυτό που μπορούσε, δηλαδή, βέβαιος ότι η δουλειά του θα γινόταν, να επιστρέψει στα παιχνίδια του υπολογιστή.

«Θα μπορούσες να μου βρεις το τηλέφωνό τους για να τους πάρω τώρα αμέσως;»

«Ναι, βέβαια, εδώ το έχω. Για να δούμε.»

Του διάβασε τον αριθμό.

Ο Πάτρικ το έγραψε στο σημειωματάριό του, που είχε πάντα τοποθετημένο στο καντράν του αυτοκινήτου του. Ευχαρίστησε τον Γιέστα και έκλεισε αμέσως το τηλέφωνο για να μπορέσει να καλέσει στους Καρλγκρέν.

Ευχήθηκε να τους βρει στο σπίτι. Ήταν τυχερός. Μετά το τρίτο κουδούνισμα απάντησε ο Καρλέρικ.

Όταν ο Πάτρικ τού εξήγησε τι ήθελε, ο Καρλέρικ έδειξε αρχικά κάποιο δισταγμό, αλλά μετά συμφώνησε να πάει ο Πάτρικ από εκεί και να κάνει μερικές ερωτήσεις.

Ο Καρλέρικ προσπάθησε να μάθει εκ των προτέρων για τι είδους ερωτήσεις επρόκειτο, αλλά ο Πάτρικ απέφυγε να απαντήσει καθαρά και του είπε μόνο ότι υπήρχαν κάποια ερωτήματα που για να τα διασφηνίσει ήταν απαραίτητη η βοήθειά τους.

Βγήκε με την όπισθεν από το πάρκινγκ, που ήταν μπροστά από το σύμπλεγμα των κτιρίων

И совсем не удивился, когда Ёста ответил с вновь обретенным счастьем в голосе:

— Нет, совершенно нет; если ты хочешь взять это на себя, то я вынужден согласиться. У меня сейчас столько работы, что я вообще-то даже и не знаю, как управляюсь.

Оба прекрасно понимали, в какую игру играют, но следовали правилам, принятым много лет назад.

Патрик делал то, что считал нужным, а Ёста пребывал в спокойной убежденности, что работа так или иначе будет сделана, и раскладывал на компьютере свои пасьянсы.

— Ты не мог бы найти для меня номер их телефона, я хочу позвонить им прямо сейчас.

— Да, конечно, он у меня здесь. Так, посмотрим...

Он продиктовал номер.

Патрик записал телефон в блокнот, который всегда лежал у него под рукой в бардачке машины. Он поблагодарил Ёсту и занялся тем, что сразу же позвонил Карлгренам.

Патрик скрестил пальцы на удачу, чтобы они оказались дома. Ему повезло: после третьего гудка трубку поднял Карл-Эрик.

Когда Патрик объяснил, зачем он звонит, Карл-Эрик сначала было заколебался, но потом сказал, что Патрик может приехать и задать свои вопросы.

Карл-Эрик попробовал узнать, что его интересует, но Патрик уклонился от ответа, сказав только, что ему кое-что неясно и он надеется, что они помогут ему разобраться.

Он выехал с парковки перед домом Андерса, повернул сначала направо, потом,

με τα ενοικιαζόμενα διαμερίσματα, και έστριψε πρώτα δεξιά και μετά αριστερά στην επόμενη διασταύρωση με κατεύθυνση το Γέτεμποργ.

Στο πρώτο κομμάτι της διαδρομής οδηγούσε αρκετά αργά, σε μικρούς δρόμους που περνούσαν μέσα από το δάσος, αλλά μόλις βγήκε στον αυτοκινητόδρομο άρχισε να κινείται πολύ πιο γρήγορα.

Προσπέρασε πρώτα το Ντίνγκλε, μετά το Μουνκεντάλ και όταν έφτασε στην Ουντεβάλα ήξερε ότι είχε καλύψει τη μισή διαδρομή.

Όπως πάντα, όταν οδηγούσε έβαζε τη μουσική πολύ δυνατά. Ήταν κάτι που θεωρούσε πολύ χαλαρωτικό στην οδήγηση.

Έξω από τη μεγάλη ανοιχτογάλαζη βίλα στο Κόλτορπ έμεινε για λίγο μέσα στο αυτοκίνητο και συγκέντρωσε τις δυνάμεις του. Αν ίσχυαν οι υποψίες του, σίγουρα θα θρυμμάτιζε το οικογενειακό ειδύλλιο. Άλλα μερικές φορές ήταν κι αυτό μέρος της δουλειάς του.

* * *

Ένα αμάξι πλησίαζε από την ανηφόρα. Δεν το είδε, αλλά άκουσε τον θόρυβο των ελαστικών στα χαλίκια. Η Ερίκα άνοιξε την εξώπορτα και κοίταξε έξω. Έμεινε με το στόμα ανοιχτό από την έκπληξη όταν είδε ποιος βγήκε από το αμάξι.

Η Άννα τής κούνησε κουρασμένα το χέρι και μετά άνοιξε τις πίσω πόρτες για να βγάλει τα παιδιά από τα παιδικά καθίσματα. Η Ερίκα φόρεσε ένα ζευγάρι τσόκαρα και βγήκε να τη βοηθήσει.

Π Άννα δεν την είχε καν ειδοποιήσει ότι επρόκειτο να την επισκεφτεί, και η Ερίκα άρχισε να αναρωτιέται τι συνέβαινε.

Η Άννα έδειχνε πολύ χλωμή μέσα στο μαύρο πανωφόρι της. Κατέβασε προσεχτικά την

на следующем перекрестке, налево и поехал в направлении Гётеборга.

Сначала он ехал довольно медленно, дорога тянулась через лес и виляла многочисленными поворотами. Вырулив наконец на автостраду, Патрик поднажал и поехал значительно быстрее.

Он миновал Дингле, потом Мункедаль, и, когда доехал до Удделлы, полпути уже осталось позади.

Как всегда, сидя за баранкой, он громко включил музыку. Ему нравилось водить машину, он получал от этого удовольствие.

Перед большой небесно-голубой виллой в Колльторпе он остановился и еще какое-то время посидел в автомобиле. Патрик собирался с силами. Если его предположения верны, то ему скоро придется безжалостно разрушить семейную идиллию, но иногда в этом и заключалась его работа.

* * *

К дому подъехала машина. Эрика ее не видела, но слышала звук во дворе. Открыв дверь, она выглянула наружу и широко открыла рот от удивления, когда увидела, кто выходит из машины.

Анна устало помахала ей, потом открыла задние двери и начала рассстегивать ремни безопасности на детских сиденьях, где были Эмма и Адриан. Эрика сунула ноги в сабо и выскоцила из дома, чтобы ей помочь.

Анна ни словом не обмолвилась о том, что собирается навестить ее, и Эрика спрашивала себя, что случилось.

Анна казалась особенно бледной в своем черном пальто. Она осторожно опустила

Έμμα, και η Ερίκα έλυσε τη ζώνη ασφαλείας από το παιδικό κάθισμα του Αντριαν και τον πήρε στην αγκαλιά της.

Εκείνος της χάρισε ένα πλατύ χαμόγελο χωρίς δόντια για ευχαριστώ, και η Ερίκα ένιωσε το χαμόγελο να περνάει και στο δικό της πρόσωπο προς απάντηση.

Μετά έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στην αδερφή της, αλλά η Άννα κούνησε απλώς το κεφάλι ελαφρά για να της δείξει ότι δεν έπρεπε να ρωτήσει.

Η Ερίκα γνώριζε πολύ καλά την αδερφή της για να ξέρει ότι θα της τα έλεγε μόνη της μόλις θεωρούσε ότι είχε έρθει η ώρα. Ήξερε καλά ότι πριν από αυτή την ώρα δεν επρόκειτο να της πάρει κουβέντα.

«Κοίτα τι όμορφες επισκέψεις έχω σήμερα. Τι υπέροχα που ήρθατε να δείτε τη θεία σας».

Η Ερίκα άρχισε να μιλάει μωρουδίστικα και να χαμογελάει στο μωρό που είχε στην αγκαλιά της και μετά έριξε μια ματιά στην άλλη πλευρά του αυτοκινήτου για να χαιρετήσει και την Έμμα.

Η Ερίκα ήταν πάντα η πολυαγαπημένη της Έμμας, αλλά αυτή τη φορά δεν ανταποκρίθηκε στο χαμόγελό της. Αντιθέτως, κρατούσε σφιχτά την άκρη του πανωφοριού της Άννας και κοιτούσε καχύποπτα την Ερίκα.

Η Ερίκα μπήκε πρώτη στο σπίτι με τον Αντριαν και ακολούθησε η Άννα κρατώντας την Έμμα από το χέρι, ενώ με το άλλο κουβαλούσε μια μικρή βαλίτσα.

Η Ερίκα είδε κατάπληκτη το πορτμπαγκάζ του μίνι βαν να είναι γεμάτο βαλίτσες, αλλά έκανε μεγάλη προσπάθεια να μην αρχίσει τις ερωτήσεις.

Με αδέξιες και άμαθες κινήσεις, έβγαλε από τον Αντριαν τα χοντρά, εξωτερικά ρούχα του, και η Άννα έκανε το ίδιο, με μεγαλύτερη επιδεξιότητα, με την Έμμα.

Эмму на землю, а Эрика расстегнула ремень на сиденье Adriana и взяла его на руки.

В благодарность он улыбнулся ей широкой беззубой улыбкой. И Эрика тут же расплылась в ответной улыбке.

Потом она вопросительно посмотрела на сестру, но Анна только слегка покачала головой, показывая, что ей сейчас не до расспросов.

Эрика достаточно хорошо знала свою сестру и понимала, что Анна не станет ничего рассказывать, пока сама не сочтет, что наступил подходящий момент. А до этого совершенно бесполезно пытаться вытянуть из нее хоть что-нибудь.

— Подумать только, как вы сегодня замечательно прокатились, вы приехали навестить тетю!

Эрика сюсюкала, держа на руках малыша, и потом посмотрела поверх машины, чтобы поздороваться с Эммой.

Та всегда была в восторге от Эрики, но на этот раз не ответила на ее улыбку. Вместо этого она стояла, крепко вцепившись в пальто своей мамы, и подозрительно смотрела на Эрику.

Эрика первой вошла в дом с Адрианом, а Анна шла за ней по пятам и держала за руку Эмму, в другой руке она несла сумку.

Эрика несколько озадаченно обратила внимание на то, что багажное отделение универсала Анны было заполнено вещами, но нашла в себе силы удержаться от вопроса.

С непривычки неловко она стала раздевать Адриана, Анна помогла раздеться Эмме, делая это заметно быстрее и увереннее.

Τότε, η Ερίκα είδε για πρώτη φορά ότι το ένα χέρι της Έμμας ήταν στον γύψο μέχρι τον αγκώνα και κοίταξε κατατρομαγμένη την Άννα, η οποία, για άλλη μια φορά, κούνησε ανεπαίσθητα το κεφάλι της.

Η Έμμα συνέχισε να κοιτάζει με άγρυπνο και σοβαρό βλέμμα την Ερίκα και έμενε όλη την ώρα κολλημένη δίπλα στην Άννα. Είχε βάλει τον έναν αντίχειρα στο στόμα, και αυτό ήταν ένα επιπλέον στοιχείο για την Ερίκα ότι κάτι σοβαρό είχε συμβεί.

Π Άννα τής είχε πει εδώ και έναν χρόνο ότι είχαν μάθει την Έμμα να μην πιπιλίζει το δάχτυλό της.

Με το θερμό μωρουδίστικο κορμάκι κολλημένο στην αγκαλιά της, η Ερίκα μπήκε στο καθιστικό και κάθισε στον καναπέ με τον Αντριαν στο γόνατό της.

Εκείνος την κοιτούσε έκπληκτος, ενώ μικρά χαμόγελα περνούσαν από το πρόσωπό του, σαν να μην μπορούσε ν' αποφασίσει αν θα γελούντε ή όχι. Ήταν τόσο γλυκός που δημιουργούσε στην Ερίκα την επιθυμία να τον φάει σαν ένα υπέροχο κομμάτι κέικ.

«Είχατε καλό ταξίδι;»

Η Ερίκα δεν ήξερε τι ακριβώς έπρεπε να πει, αλλά καλή ήταν και η ψιλοκουβέντα μέχρι να αποφάσιζε η Άννα να της πει τι είχε συμβεί.

«Ναι, καλό ήταν, αν και μακρινό. Ήρθαμε μέσω της Ντάλσλαντ. Την Έμμα την έπιασε ναυτία σ' εκείνους τους στριφογυριστούς δρόμους, κι αναγκαστήκαμε να σταματήσουμε μερικές φορές για να πάρει αέρα.»

«Δεν ήταν και τόσο καλά, έτσι δεν είναι, Έμμα;»

Η Ερίκα έκανε μια προσπάθεια να μιλήσει με την Έμμα. Το κοριτσάκι κούνησε αρνητικά το κεφάλι, αλλά συνέχισε να την κοιτάζει κλεφτά και να κρέμεται από τη μαμά της.

«Σκέφτηκα ότι θα μπορούσατε να κοιμηθείτε

Τут Эрика увидела, что одна рука Эммы в гипсе, и с испугом посмотрела на Анну, которая опять почти незаметно покачала головой.

Эмма по-прежнему глядела большими обеспокоенными глазами на Эрику и все время прижималась к Анне. Она засунула большой палец в рот, и это еще больше убедило Эрику в том, что произошло что-то очень серьезное.

Еще год назад Анна рассказывала ей, что они отучили Эмму от привычки сосать большой палец.

Крепко держа на руках удивительно теплого Адриана, Эрика прошла в гостиную и устроилась с ним на диване.

Он заинтересованно посмотрел на Эрику, и на его лице появилась забавная неуверенная улыбка, будто он не мог решить, засмеяться ему или нет. Он был такой милый, что Эрике хотелось его съесть, как конфетку.

— Вы нормально доехали?

Эрика сама не очень хорошо понимала, что она хотела сказать, но этим ни к чему не обязывающим разговором пыталась дать Анне время.

— Да, но поездка была довольно утомительной. Мы ехали через Дальсланд. Ты знаешь, дорога извилистая, через лес, а Эмму укачивает. Несколько раз пришлось останавливаться, чтобы она могла выйти подышать.

— Все равно, наверное, было интересно, да?

Эрика попробовала наладить контакт с Эммой. Девочка кивнула, но по-прежнему продолжала смотреть исподлобья и держалась за маму.

— Думаю, вам, наверное, теперь надо

για λίγο τώρα. Τι λες, Έμμα; Μπορείς να το κάνεις; Δεν κοιμηθήκατε καθόλου σε όλο τον δρόμο. Θα πρέπει να είστε πολύ κουρασμένα».

Η Έμμα έγνωψε εγκρίνοντας την πρόταση και άρχισε να τρίβει, σαν να το είχε παραγγελία, το ένα της μάτι με το γερό χέρι της.

«Μπορώ να τα βάλω για ύπνο πάνω, Ερίκα;»

«Ναι, βέβαια. Βάλ’ τα στην κρεβατοκάμαρα του μπαμπά και της μαμάς. Τώρα κοιμάμαι εγώ εκεί και είναι στρωμένα και καθαρά».

Η Άννα πήρε τον Άντριαν από την Ερίκα, ο οποίος άρχισε να διαμαρτύρεται φωνάζοντας επειδή τον πήρε από την ευχάριστη θεία του, κάτι που χαροποίησε πολύ την Ερίκα.

«Μαμά, την κουβέρτα» είπε η Έμμα στην Άννα όταν είχαν ήδη ανέβει τα μισά σκαλιά για τον επάνω όροφο.

Η Άννα κατέβηκε πάλι για να πάρει τη βαλίτσα που είχε αφήσει στο χολ.

«Θέλεις βοήθεια;»

Η Ερίκα σκέφτηκε ότι η Άννα πρέπει να δυσκολεύοταν πολύ καθώς ανέβαινε ισορροπώντας με τον Άντριαν αγκαλιά στο ένα χέρι, τη βαλίτσα στο άλλο και, φυσικά, την Έμμα που επέμενε να γαντζώνεται πάνω της όλη την ώρα.

«Μπα, όχι, τα καταφέρνω. Έχω συνηθίσει». Η Άννα τής έστειλε ένα στραβό χαμόγελο γεμάτο πίκρα, το οποίο η Ερίκα δυσκολεύτηκε να το ερμηνεύσει.

Όσο η Άννα έβαζε τα παιδιά για ύπνο, η Ερίκα ασχολήθηκε με το να ετοιμάσει φρέσκο καφέ.

Αναρωτήθηκε μέσα της πόσα θερμός καφέ είχε πιει τελευταία. Το στομάχι της θα άρχιζε να διαμαρτύρεται σύντομα.

Στη μέση της κίνησης να ρίξει μια μερίδα καφέ μέσα στο φίλτρο πάγωσε.

Διάβολε. Τα ρούχα του Πάτρικ ήταν σκορπισμένα παντού σε όλο το υπνοδωμάτιο,

немного поспать. Как ты считаешь, Эмма? Вы, наверное, ни секунды не спали всю дорогу, так что, должно быть, очень устали.

Эмма кивнула, соглашаясь, и начала как бы в подтверждение тереть глаза здоровой рукой.

— Я могу уложить их наверху, Эрика?

— Да, конечно, положи их в маминой и папиной спальне, я сплю сейчас там, так что в комнате прибрано и постелено.

Анна забрала у Эрики Адриана, который, к ее умилению, захныкал, протестуя против того, что его отрывают от забавной тети.

— Мишку, мама, — напомнила Эмма, когда они уже успели подняться до половины лестницы на второй этаж.

И Анне пришлось спуститься вниз за сумкой, которую оставила в прихожей.

— Может быть, тебе помочь?

Эрике показалось, что это выглядит немного страшновато: Анна балансировала с Адрианом на одной руке, сумкой — в другой и Эммой, которая все время висела на ней. Все это больше походило на цирковой номер.

— Да нет, все нормально, я привыкла. — И Анна улыбнулась, но как-то горько.

Эрика не знала, что и подумать. Пока Анна укладывала детей, она занялась кофеваркой.

«Сколько же кофейников я выпила за последнее время, — подумала Эрика, — желудок скоро наверняка запротестует».

И вдруг она замерла как вкопанная с занесенной над фильтром ложкой.

Черт! Она вспомнила, что по всей спальне разбросана одежда Патрика, а Анна, не

και η Άννα θα ήταν βλάκας αν δεν καταλάβαινε το πόσο κάνουν δύο και δύο.

Εκείνο το πονηρό χαμόγελο που είχε η Άννα κατεβαίνοντας, λίγο αργότερα, τα σκαλιά το επιβεβαίωσε.

«Λοιπόν, αδερφούλα... Τι είναι αυτό που μου έκρυψες; Ποιος είναι ο άντρας που δεν μπορεί να κρεμάσει κανονικά τα ρούχα του;»

Δίχως να το θέλει, η Ερίκα κοκκίνισε.

«Ναι, ναι. Έγιναν όλα κάπως γρήγορα. Ξέρεις.»

Ακουσε τον εαυτό της να τραυλίζει και είδε την Άννα να το διασκεδάζει όλο και περισσότερο.

Οι γραμμές της κόπωσης στο πρόσωπό της χάθηκαν για λίγο, και η Ερίκα πήρε μια γεύση της αδερφής της όπως ήταν κάποτε, πριν συναντήσει τον Λούκας.

«Λοιπόν, ποιος είναι αυτός; Σταμάτα να μουρμουρίζεις και δώσε στη μικρή σου αδερφή μερικές πιπεράτες λεπτομέρειες τώρα. Μπορείς ν' αρχίσεις με το όνομά του, για παράδειγμα. Είναι κάποιος που τον γνωρίζω κι εγώ;»

«Ναι, πράγματι είναι γνωστός σου. Δεν ξέρω αν θυμάσαι τον Πάτρικ Χέντστρεμ;»

Η Άννα ξεφώνησε και χτύπησε τις παλάμες στα γόνατά της.

«Ο Πάτρικ! Φυσικά και θυμάμαι τον Πάτρικ! Ερχόταν πάντα πίσω σου σαν κουταβάκι με τη γλωσσίτσα να κρέμεται. Ωστε του δόθηκε η ευκαιρία, λοιπόν.»

«Ναι, εννοώ ότι ήξερα πως του άρεσα πολύ όταν ήμασταν μικρότεροι, αλλά δεν ήξερα πόσο πολύ του άρεσα.»

«Χριστέ και Κύριε, πρέπει να ήσουνα τυφλή! Ο άνθρωπος είχε δαγκώσει χοντρή λαμαρίνα μαζί σου. Οεέ μου, τι ρομαντικό!»

будучи дурой, легко могла сложить два и два.

Насмешливая улыбочка Анны, спустившейся вниз немного позже, это подтвердила.

— Так, сестричка, ну и о чем ты забыла мне рассказать? Кто тот парень, который не потрудился нормально повесить свои шмотки?

Эрика непроизвольно покраснела:

— Ну да, ты знаешь, все случилось немного неожиданно.

Слушая, как Эрика, запинаясь, лепечет, Анна еще больше развеселилась.

Следы усталости пропали с ее лица, и на короткий миг Эрика вновь увидела сестру такой, какой она была до встречи с Лукасом.

— Ну-ну, и кто же это все-таки? Кончай мялить и выкладывай младшей сестре самые смачные подробности. Можешь начать, к примеру, с того, как его зовут. Может быть, это кто-нибудь, кого я знаю?

— Да, наверное. Я не знаю, ты помнишь Патрика Хедстрёма?

Анна радостно воскликнула, хлопнув себя по коленям:

— А, Патрик! Ясное дело, я помню Патрика. Он ходил за тобой, как собачка на привязи, высунув язык, разве что слюни не капали. Значит, он в итоге свой шанс получил?

— Да, я знаю, что, когда мы были маленьчиками, я ему нравилась, но я по-настоящему не знала, насколько я ему нравилась...

— Святые угодники, да ты, должно быть, ослепла. Он был по уши в тебя влюблен. Боже мой, как романтично!

Καθόταν δηλαδή εδώ και τον έτρωγε το μαράζι για σένα όλ' αυτά τα χρόνια κι εσύ δέησες, επιτέλους, να τον κοιτάξεις βαθιά στα μάτια και να ανακαλύψεις τον μεγάλο έρωτα».

Η Άννα έπιασε με δραματικό ύφος την καρδιά της, και η Ερίκα δεν μπόρεσε να μη βάλει τα γέλια με τη μικρή της αδερφή. Αυτή ήταν η αδερφή που ήξερε και αγαπούσε.

«Ε, πώς να το πω, δεν είναι ακριβώς έτσι. Ήταν, στην πραγματικότητα, παντρεμένος ενδιαμέσως, αλλά η γυναίκα του τον παράτησε εδώ και κάνα χρόνο και τώρα είναι χωρισμένος και ζει στο Τανουμσχέντε».

«Τι δουλειά κάνει; Μόνο μη μου πεις ότι είναι τεχνίτης και μαστορεύει. Γιατί τότε θα τρελαθώ από τη ζήλια. Πάντα ονειρευόμουν να κάνω σεξ με έναν τεχνίτη».

Η Ερίκα τής έβγαλε παιδιάστικα τη γλώσσα, κάτι που η Άννα ανταπέδωσε.

«Οχι, δεν είναι μάστορας. Αστυνομικός είναι, αν πρέπει να ξέρεις σώνει και καλά.»

«Αστυνομικός, λοιπόν. Χμμμ. Δηλαδή, ένας άντρας με γκλομπ, με άλλα λόγια. Καθόλου άσχημο, θα έλεγα.»

Η Ερίκα είχε σχεδόν ξεχάσει τι πειραχτήρι ήταν η αδερφή της και απλώς κούνησε κουρασμένα το κεφάλι καθώς γέμισε τα φλιτζάνια με καφέ.

Η Άννα φαινόταν να νιώθει σαν στο σπίτι της, αφού σηκώθηκε, πήγε και άνοιξε με σιγουριά το ψυγείο, πήρε το γάλα και έριξε λίγο στο φλιτζάνι της και άλλο λίγο στης Ερίκα.

Το πειραχτικό χαμόγελο εξαφανίστηκε από το πρόσωπό της, και η Ερίκα κατάλαβε ότι είχε έρθει η ώρα να της πει τον λόγο της ξαφνικής της εμφάνισης στη Φιελμπάκα.

«Λοιπόν, το δικό μου παραμύθι αγάπης τελείωσε. Οριστικά. Ξέρω ότι αυτή η κατάσταση είχε τελειώσει πριν από πολλά χρόνια, αλλά μόλις τώρα το κατάλαβα καλά».

Значит, все эти годы он сох и чах по тебе, а потом в один прекрасный день ты разула глаза и поняла, что это большая любовь?

Анна театрально схватилась за сердце, и Эрика не могла не рассмеяться, глядя на нее. Это была ее сестра, которую она знала и любила.

— Ну, вообще-то на самом деле все не совсем так. В промежутке он был женат, но жена от него ушла несколько лет назад, так что сейчас он разведен и живет в Танумсхеде.

— А чем он занимается? Только не говори мне, что он ассенизатор, а то я умру от зависти. Я всегда спала и видела, как бы заняться сексом с настоящим ассенизатором.

Эрика по-детски показала Анне язык, которая в ответ сделала то же самое.

— Нет, он не ассенизатор, он полицейский, чтобы ты знала.

— Полицейский, тоже неплохо. Другими словами, мужик с дубинкой. Да, совсем неплохо...

Эрика почти забыла, какой насмешницей может быть ее сестра, и только покачала головой, наливая кофе в чашки. Не глядя, словно она никогда отсюда и не уезжала,

Анна привычно открыла холодильник, достала молоко и налила Эрике и себе.

Насмешливая улыбка пропала с ее лица, и Эрика поняла, что сейчас узнает, почему Анна так внезапно появилась во Фьељбаке.

— Да, сказка моей любви определенно закончилась. На самом деле это произошло много лет назад, и я об этом знала, но по-настоящему не понимала,

Σιώπησε και κοίταξε λυπημένα το φλιτζάνι της.

«Ξέρω ότι δεν σου άρεσε ποτέ ο Λούκας, αλλά τον αγαπούσα πραγματικά. Κατά κάποιον τρόπο, είχα καταφέρει να εκλογικεύσω το γεγονός ότι με χτυπούσε, άλλωστε πάντα ζητούσε συγγνώμη και με διαβεβαίωνε ότι με αγαπούσε, παλιότερα τουλάχιστον.

Επίσης, κατά κάποιον τρόπο, κατάφερνα να πείθω τον εαυτό μου ότι το λάθος ήταν δικό μου. Έλεγα πως αν μπορούσα να είμαι μια καλύτερη σύζυγος, μια καλύτερη ερωμένη και λίγο καλύτερη μητέρα, εκείνος δεν θα ήταν αναγκασμένος να με χτυπάει».

Η Άννα απάντησε στις σιωπηλές ερωτήσεις της Ερίκα.

«Ναι, ξέρω πόσο επιπόλαιο και χαζό ακούγεται, αλλά ήμουν φοβερά ικανή στο να ξεγελάω τον εαυτό μου. Ήταν, εξάλλου, και καλός πατέρας για την Έμμα και τον Άντριαν, και στα δικά μου μάτια αυτό του συγχωρούσε πολλά. Δεν ήθελα να τους στερήσω τον μπαμπά τους».

«Αλλά κάτι συνέβη, έτσι δεν είναι;»

Η Ερίκα βοήθησε την Άννα να συνεχίσει. Έβλεπε πόσο δύσκολο της ήταν να μιλάει για όλα αυτά. Η υπερηφάνειά της είχε πληγωθεί, και η Άννα ήταν ένα απίστευτα περήφανο άτομο, που σπανίως παραδεχόταν τα λάθη της.

«Ναι, κάτι συνέβη. Χτες το βράδυ μού επιτέθηκε, όπως το συνηθίζει. Όλο και συχνότερα τον τελευταίο καιρό, μάλιστα. Αλλά χτες.»

Η φωνή της έσπασε και η Άννα κατάπιε κάνα δυνο φορές για να καταπνίξει το κλάμα.

«Χτες επιτέθηκε στην Έμμα. Ήταν εκτός εαυτού, εκείνη εμφανίστηκε την ώρα που με έδερνε και αυτός δεν μπόρεσε να κρατηθείν.

Η Άννα κατάπιε ξανά.

«Πήγαμε στα επείγοντα και μας είπαν ότι είχε ραγίσει το χέρι της».

— Она помолчала и горестно посмотрела в свою чашку.

— Я знаю, что Лукас тебе никогда не нравился, но я его по-настоящему любила. Я даже ухитрялась находить оправдание тому, что он меня бьет. Он всегда умолял простить его и говорил, что любит меня, — во всяком случае, так он поступал раньше.

И я убеждала себя в том, что виновата во всем сама, что я должна быть немного лучше женой, немного лучше любовницей и немного лучше материю, чтобы ему не приходилось меня бить. —

Анна ответила на невысказанный вопрос Эрики:

— Да, я знаю, насколько невероятным это может показаться, но я была чертовски изобретательна, обманывая саму себя. И потом, он был хорошим отцом Эмме и Адриану, и в моих глазах это многое извиняло. Я не хотела лишать детей отца.

— Но что-то случилось?

Эрика хотела помочь Анне высказаться, она видела, как трудно ей говорить: от этого страдала ее гордость, а Анна всегда была очень гордой и всегда очень неохотно признавалась в своих ошибках.

— Да, случилось. Вчера вечером он набросился на меня, как обычно. Правда, последнее время он делал это заметно чаще, но вчера...

— Голос сорвался, и Анна сглотнула пару раз, чтобы не заплакать.

— Вчера это случилось с Эммой. Он совершенно взбесился. Эмма вышла из своей комнаты, а он не смог остановиться.

— Анна опять проглотила комок.

— Мы поехали в больницу, и там нам сказали, что у нее трещина в руке.

<p>«Του έκανες μήνυση, υποθέτω».</p> <p>Η Ερίκα ένιωσε την οργή σαν μια σκληρή μπάλα στο στομάχι της, μια μπάλα που όλο και μεγάλωνε.</p> <p>«Οχι». Η λέξη βγήκε σχεδόν ψιθυριστή από την Άννα, και τα δάκρυα άρχισαν να τρέχουν στα χλωμά μάγουλά της.</p> <p>«Οχι, είπαμε ότι έπεσε από τη σκάλα».</p> <p>«Θεέ μου! Και έχαψαν τέτοια εξήγηση;»</p> <p>Η Άννα χαμογέλασε στραβά.</p> <p>«Ξέρεις πόσο γοητευτικός μπορεί να γίνει ο Λούκας. Πήρε τα μυαλά των γιατρών και τον νοσοκόμων και όσο λυπήθηκαν για την Έμμα άλλο τόσο λυπήθηκαν και γι' αυτόν».</p> <p>«Άννα, πρέπει να του κάνεις μήνυση. Δεν μπορείς να τον αφήσεις να τη γλιτώσει αυτή τη φορά».</p> <p>Κοίταξε την αδερφή της που έκλαιγε. Η συμπόνια κονταροχτυπόταν με την οργή. Η Άννα μαζεύτηκε σαν είδε το βλέμμα της.</p> <p>«Δεν θα συμβεί ποτέ ξανά, θα φροντίσω εγώ γι' αυτό. Υποκρίθηκα ότι δέχτηκα τη συγγνώμη του και μάζεψα τα πράγματα και έφυγα αμέσως μόλις πήγε στη δουλειά. Δεν πρόκειται να ξαναπάω κοντά του, ο Λούκας δεν θα ξαναγγίξει τα παιδιά. Αν τον είχα μηνύσει, θα μπλέκονταν οι υπηρεσίες της Πρόνοιας και ίσως να μας έπαιρναν τα παιδιά μια και καλή».</p> <p>«Μα ο Λούκας δεν θα κάτσει με σταυρωμένα τα χέρια μόλις αντιληφθεί ότι πήρες τα παιδιά, Άννα. Δίχως καταγγελία και μήνυση στην αστυνομία και δίχως έρευνα, πώς θα μπορέσεις να πας σε δίκη για την κηδεμονία των παιδιών;»</p> <p>«Δεν ξέρω, δεν ξέρω, Ερίκα. Δεν έχω διάθεση να το σκε-φτώ τώρα αυτό, απλώς</p>	<p>— Я полагаю, заявление на Лукаса уже в полиции?</p> <p>Эрика почувствовала, что от злости все внутри у нее сжалось и продолжает сжиматься все сильнее и сильнее.</p> <p>— Нет.</p> <p>— Слово прозвучало почти неслышно, и слезы потекли по бледным щекам Анны.</p> <p>— Мы сказали, что она упала с лестницы.</p> <p>— Но, боже мой, неужели они в это поверили?</p> <p>Анна криво усмехнулась:</p> <p>— Ты ведь знаешь, каким очаровательным может быть Лукас. Он напрочь заговорил обоих врачей и медсестру, и они начали его жалеть почти так же, как Эмму.</p> <p>— Но, Анна, ты должна заявить на него в полицию. Ты не можешь позволить ему остаться безнаказанным.</p> <p>Она посмотрела на свою плачущую сестру. Сочувствие боролось в ней с яростью. Анна съежилась под ее взглядом:</p> <p>— Это больше никогда не случится. Я за этим прослежу. Я притворилась, что слушаю его извинения, а потом, как только он ушел на работу, сложила вещи в машину и уехала. Я не собираюсь к нему возвращаться. Лукас больше не причинит зла детям. Но если я заявлю на него в полицию, то власти наверняка подключат социальную службу, а они могут лишить родительских прав нас обоих.</p> <p>— Но Лукас никогда не позволит тебе беспрепятственно забрать детей, Анна. Если не будет заявления в полицию и расследования, то как ты, например, собираешься объяснить, почему ты должна воспитывать детей одна?</p> <p>— Я не знаю, не знаю, Эрика. Я не могу об этом сейчас думать, но я была обязана уйти</p>
--	---

αναγκάστηκα να φύγω μακριά του. Τα υπόλοιπα θα λυθούν μετά. Μη μου βάζεις τώρα τις φωνές, σε παρακαλώ!»

Η Ερίκα απίθωσε κάτω το φλιτζάνι της, σηκώθηκε από την καρέκλα και πήγε κι αγκάλιασε την αδερφή της. Της χαίδευε τα μαλλιά και ταυτόχρονα την παρακαλούσε να ησυχάσει.

Την άφησε να κλάψει όσο ήθελε στον ώμο της και ένιωσε την μπλούζα της να μουσκεύει όλο και περισσότερο.

Την ίδια στιγμή το μίσος της για τον Λούκας μεγάλωνε. Πολύ θα ήθελε να του σπάσει τα μούτρα του μαλάκα.

* * *

Η Μπίργιτ κοιτούσε έξω στον δρόμο κρυμμένη πίσω από την κουρτίνα. Ο Καρλ-Ερικ κοίταζε τους μαζεμένους ώμους της και κατάλαβε πόση ένταση έκρυβε μέσα της.

Βολτάριζε πέρα δώθε γεμάτη νευρικότητα από τη στιγμή που είχε τηλεφωνήσει ο αστυνομικός. Ο ίδιος ένιωθε για πρώτη φορά, εδώ και πολλά χρόνια, μια απόλυτη ηρεμία μέσα του. Ο Καρλ-Ερικ είχε σκεφτεί να δώσει στον αστυνομικό όλες τις απαντήσεις, αν του έκανε τις σωστές ερωτήσεις.

Τα μυστικά έκαιγαν μέσα του πάρα πολλά χρόνια. Κατά κάποιον τρόπο, τα πράγματα ήταν ευκολότερα για την Μπίργιτ. Ο χειρισμός της υπόθεσης εκ μέρους της ήταν να αρνείται ότι συνέβησαν όσα συνέβησαν.

Αρνούνταν να μιλάει γι' αυτό και φτερούγιζε παραπέρα στη ζωή σαν να μην είχε συμβεί τίποτα.

Αλλά δυστυχώς είχαν συμβεί τα πάντα. Δεν είχε περάσει μέρα που να μην τα σκεφτόταν ο Καρλ-Ερικ, και κάθε φορά το φορτίο γινόταν όλο και βαρύτερο.

от него. Остальное решится потом. Ты не выгонишь меня, пожалуйста?

Эрика поставила свою чашку на стол, поднялась со стула и подошла к сестре. Она гладила Анну по голове и успокаивающе шептала:

— Ш-ш, Анна, ш-ш.

Она позволила ей выплакаться на своем плече и чувствовала, как ее майка намокает все сильнее.

В ней нарастала ненависть к Лукасу. Эрика мечтала увидеть его в наручниках.

* * *

Биргит выглядывала на улицу, спрятавшись за шторы. Карл-Эрик посмотрел на ее напряженную спину.

Она ходила по дому, не находя себе места, с тех пор, как позвонил полицейский. Сам Карл-Эрик в первый раз за долгое время ощущал спокойствие. Он ответит на все вопросы, если только полицейский их правильно задаст.

Тайна жгла его изнутри много лет, но в любом случае Биргит было легче. Онаправлялась с ситуацией совершенно по-другому: делала вид, что ничего не произошло.

Она отказалась об этом говорить и порхала по жизни дальше, как будто ничего не случилось.

Но это было, и ни одного дня не проходило без того, чтобы он об этом не думал. И каждый раз ноша, которую он нес, становилась все тяжелее и тяжелее.

Ηξερε ότι εξωτερικά η Μπίργιτ φαινόταν σαν να ήταν η δυνατότερη από τους δύο. Σε όλες τις κοινωνικές εκδηλώσεις εκείνη έλαμπε σαν άστρο, ενώ αυτός ήταν ο γκρίζος, ο αόρατος δίπλα της. Φορούσε τα όμορφα ρούχα της, τα ακριβά της κοσμήματα και το μέικ απ της σαν σιδερόφρακτη πανοπλία.

Όταν επέστρεφαν στο σπίτι έπειτα από άλλη μια λαμπερή και εύθυμη χοροεσπερίδα και έβγαζε την πανοπλία της, ήταν σαν να κατέρρεε στην ανυπαρξία.

Το μόνο που απέμενε τότε ήταν ένα τρεμάμενο, ανασφαλές παιδί που γαντζωνόταν πάνω του αναζητώντας στήριγμα. Σε όλο τον γαμήλιο βίο τους ένιωθε διχασμένος από τα διαφορετικά συναισθήματα για τη γυναίκα του.

Η ομορφιά της και η ευθραυστότητά της ξυπνούσαν μέσα του την τρυφερότητα και το ένστικτο του προστάτη, τον έκαναν να νιώθει άντρας, αλλά η απροθυμία της να κοιτάξει κατάματα τις δυσκολότερες σελίδες στο βιβλίο της ζωής των εκνεύριζε, ενίοτε μέχρι τρέλας.

Αυτό που τον εξόργιζε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ήταν πως ήξερε ότι εκείνη δεν ήταν ανόητη κατά βάθος, αλλά έφταιγε η ανατροφή της, σύμφωνα με την οποία είχε μάθει πως μια γυναίκα έπρεπε να κρύβει, με κάθε τίμημα, το γεγονός ότι διέθετε κάποια μορφή ευφυΐας και να διοχετεύει, αντ' αυτού, όλη της την ενέργεια στο να φαίνεται όμορφη και αβοήθητη. Και να ικανοποιεί τους άλλους.

Όταν ήταν νιόπαντροι, δεν θεώρησε τη συμπειφορά της παράξενη, μια που τέτοιο ήταν τότε το πνεύμα των καιρών. Αλλά οι καιροί είχαν αλλάξει και έθεταν πλέον εντελώς διαφορετικές απαιτήσεις τόσο σε γυναίκες όσο και σε άντρες.

Εκείνος είχε προσαρμοστεί, αλλά η γυναίκα του δεν το κατάφερε ποτέ. Γι' αυτό και τούτη η μέρα θα ήταν πολύ δύσκολη γι' αυτήν. Ο Καρλ-Ερικ πίστευε ότι βαθιά μέσα της η Μπίργιτ ήξερε τι σκεφτόταν να κάνει ο άντρας της. Γι' αυτό είχε οργώσει τα δωμάτια με τα πέρα δώθε τις δύο τελευταίες ώρες.

Он знал, что из них двоих Биргит кажется более сильной. На всех светских сборищах она сверкала, как звезда, а он стоял рядом, серенький и незаметный. Она носила свои красивые платья, украшения и макияж, как броню.

А когда они возвращались после очередной шумной веселой вечеринки и она снимала свои доспехи, то превращалась в ничто.

Оставался лишь дрожащий, неуверенный ребенок, который прятался за Карла-Эрика и искал у него поддержку. За годы брака его чувства к жене менялись.

Ее красота и хрупкость пробуждали в нем инстинкт защитника, заставляли чувствовать себя мужчиной, но ее нежелание встать лицом к лицу к жестоким реалиям жизни иногда раздражало его до сумасшествия.

В первую очередь Карла-Эрика бесило, что, как он знал, на самом деле Биргит была совсем не глупа. Просто она вбила себе в голову, что женщина любой ценой должна скрывать тот факт, что обладает хоть какой-нибудь степенью интеллекта; она тратила всю свою энергию на то, чтобы быть красивой и беспомощной. Чтобы владеть.

Когда они только поженились, Карл-Эрик не видел в этом ничего странного — тогда было такое время, — но нравы со временем поменялись и предъявили совершенно другие требования и к мужчинам, и к женщинам.

Карл-Эрик приспособился, а Биргит никогда и не пыталась. И поэтому сегодняшний разговор будет для нее очень трудным. Она не подозревала о его намерениях и в тревоге почти два часа бродила из комнаты в комнату.

Αλλά εκείνος ήξερε, επίσης, ότι δεν επρόκειτο να τον αφήσει να βγάλει στο φως τα οικογενειακά τους μυστικά δίχως μάχη.

«Γιατί πρέπει να είναι και ο Χένρικ εδώ;» Η Μπίργιτ γύρισε προς το μέρος του τρίβοντας αγχωμένη τα χέρια της.

«Η αστυνομία θέλει να μιλήσει με την οικογένεια, και ο Χένρικ ανήκει στην οικογένεια, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αλλά το βρίσκω εντελώς περιττό να τον μπλέξουμε κι αυτόν. Π αστυνομία θα κάνει πιθανώς μερικές γενικές ερωτήσεις. Έπρεπε να τον τραβολογάμε εδώ πέρα γι' αυτό; Όχι, δεν νομίζω ότι είναι αναγκαίο.»

Η φωνή της υψωνόταν και χαμήλωνε ανάλογα με τις ανείπωτες ερωτήσεις. Την ήξερε τόσο καλά.

«Ερχεται.

Η Μπίργιτ απομακρύνθηκε βιαστικά από το παράθυρο. Πέρασαν λίγα λεπτά μέχρι να ακουστεί το κουδούνι της πόρτας.

Ο Καρλέρικ πήρε μια βαθιά ανάσα και πήγε ν' ανοίξει, ενώ η Μπίργιτ αποτραβήχτηκε στο καθιστικό, όπου ο Χένρικ καθόταν στον καναπέ βυθισμένος σε δικές του σκέψεις.

«Γεια σας. Πάτρικ Χέντστρεμ.»

«Καρλέρικ Καρλγκρέν.»

Μια ευγενική χειραψία, και ο Καρλέρικ εκτίμησε πως ο αστυνομικός έπρεπε να ήταν στην ηλικία της Άλεξ. Το έκανε συχνά αυτό τώρα τελευταία. Έβλεπε τους άλλους με γνώμονα την Άλεξ.

«Πέρασε μέσα. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε το καθιστικό για να μιλήσουμε.»

Ο Πάτρικ φάνηκε λίγο έκπληκτος όταν είδε τον Χένρικ, αλλά συνήλθε αμέσως και

Νο Καρλ-Έρικ ξαναζητούσε την απόφαση της Βίβιαν. Ήταν σα έχει πάει σε μια πολύ σημαντική στιγμή να διατηρήσει την απόφαση της για την αποχή της. Ο Καρλ-Έρικ ξαναζητούσε την απόφαση της Βίβιαν. Ήταν σα έχει πάει σε μια πολύ σημαντική στιγμή να διατηρήσει την απόφαση της για την αποχή της.

— Α ποτέ Χενρίκ τόσο δύσκολη θέση θα ήταν να την αντέξει. — σπρώχησε η Βίβιαν, περνώντας την πόρτα στην κουζίνα.

— Πολιτικά θέλει να μιλήσει με την Βίβιαν, αλλά η Βίβιαν δεν είναι η μόνη που θέλει να μιλήσει με την Βίβιαν.

— Ναι, αλλά το βρίσκω εντελώς περιττό να τον μπλέξουμε κι αυτόν. Π αστυνομία θα κάνει πιθανώς μερικές γενικές ερωτήσεις. Έπρεπε να τον τραβολογάμε εδώ πέρα γι' αυτό; Όχι, δεν νομίζω ότι είναι αναγκαίο.»

Η φωνή της υψωνόταν και χαμήλωνε ανάλογα με τις ανείπωτες ερωτήσεις. Την ήξερε τόσο καλά.

— Νο, ο Χενρίκ έφυγε.

Βίβιαν έπεισε την Βίβιαν να μεταφέρει την Βίβιαν στην κουζίνα. Η Βίβιαν έπεισε την Βίβιαν να μεταφέρει την Βίβιαν στην κουζίνα.

Καρλ-Έρικ έπεισε την Βίβιαν να μεταφέρει την Βίβιαν στην κουζίνα. Η Βίβιαν έπεισε την Βίβιαν να μεταφέρει την Βίβιαν στην κουζίνα.

— Ζεις στην Βίβιαν.

— Καρλ-Έρικ έπεισε την Βίβιαν να μεταφέρει την Βίβιαν στην κουζίνα.

Οι δύο γυναίκες έπεισε την Βίβιαν να μεταφέρει την Βίβιαν στην κουζίνα. Η Βίβιαν έπεισε την Βίβιαν να μεταφέρει την Βίβιαν στην κουζίνα.

— Ζεις στην Βίβιαν.

Ο Πάτρικ έπεισε την Βίβιαν να μεταφέρει την Βίβιαν στην κουζίνα.

χαιρέτησε ευγενικά πρώτα την Μπίργιτ και μετά τον Χένρικ.

Κάθισαν όλοι γύρω από το τραπεζάκι του σαλονιού. Ακολούθησε σιωπή μιας στιγμής, μια καταπιεστική σιωπή. Τελικά, άρχισε να μιλάει ο Πάτρικ.

«Ξέρω ότι μπορεί να φάνηκε λίγο απότομη η επίσκεψή μου, αλλά σας ευχαριστώ που μου επιτρέψατε να σας επισκεφτώ τόσο σύντομα».

«Μόλις αναρωτιόμασταν μήπως συνέβη κάτι ιδιαίτερο. Βρήκατε κάτι καινούργιο; Δεν έχουμε ακούσει νέα σας εδώ και αρκετό καιρό.»

Η φράση κάπου ξεθύμανε, και η Μπίργιτ περίμενε απάντηση γεμάτη ελπίδες.
«Σημειώνουμε αργή αλλά σταθερή πρόοδο, και αυτό είναι το μόνο που μπορώ να πω αυτή τη στιγμή. Η δολοφονία του Άντερς Νίλσον μάς οδήγησε, επίσης, να δούμε τα πράγματα μέσα από διαφορετικό πρίσμα».

«Είναι βέβαια και αυτό· μήπως καταλήξατε στο συμπέρασμα ότι το άτομο που σκότωσε την κόρη μας είναι το ίδιο με αυτό που σκότωσε τον Άντερς;»

Κάτω από τη φλυαρία της Μπίργιτ υπήρχε ένας φρενήρης τόνος που έκανε τον Καρλ-Ερικ να προσπαθήσει πολύ για να μη σκύψει προς το μέρος της και να της πιάσει το χέρι για να την ησυχάσει.

Σήμερα ήταν αναγκασμένος να χαλυβδωθεί για να παίξει τον ρόλο του προστάτη που ήξερε πολύ καλά.

Επέτρεψε για λίγο στον εαυτό του να χαθεί σε σκέψεις, να φύγει από το παρόν και να περάσει σε ένα παρελθόν που του φαινόταν πλέον πολύ απόμακρο.

Περιέφερε το βλέμμα του στο καθιστικό με ένα ύφος που έμοιαζε με απέχθεια. Πόσο εύκολα είχαν υποκύψει στον πειρασμό.

Μπορούσε σχεδόν να νιώσει τη μυρωδιά των ματωμένων χρημάτων. Το σπίτι στο Κόλτορπ

невозмутимый вид и вежливо поздоровался — сначала с Биргит, а потом с Хенриком.

Они сели вокруг журнального столика. Наступившая затем тишина показалась напряженной и долгой, в конце концов Патрик сказал:

— Все вышло несколько второпях, и я благодарю вас за то, что согласились меня принять, хотя я и не предупредил вас заранее.

— Мы хотим спросить: случилось что-нибудь важное? Вы узнали что-то новое? Вы давно нам ничего не сообщали...

Фраза застыла, и Биргит с надеждой посмотрела на Патрика.

— Расследование продвигается медленно. Это пока единственное, что я могу вам сказать. Убийство Андерса Нильссона тоже пролило на дело некоторый свет.

— Да, это понятно. Но вы выяснили: Андерса убил тот же человек, кто убил нашу dochь?

Биргит говорила торопливо и очень нервно; казалось, она едва себя контролирует, и Карл-Эрик подавил желание наклониться и успокаивающе положить ей на плечо руку.

Но сегодня он должен отказаться от своей роли защитника, которую так хорошо выучил.

На секунду он позволил себе унести в мыслях прочь из настоящего времени в прошлое, которое так переполняло его.

Он посмотрел на гостиную с чувством, сильно напоминавшим отвращение. Как легко они поддались искушению.

Он почти физически чувствовал запах кровавых денег. Дом в Колльторпе

ήταν κάτι πολύ περισσότερο απ' ό, τι μπορούσαν να ονειρεύονται όταν τα παιδιά ήταν μικρά.

Ήταν μεγάλο και ευάερο, με τα χαρακτηριστικά της δεκαετίας του 1930 άθικτα, παρά το γεγονός ότι δεν είχαν στερηθεί καμία από τις μοντέρνες ανέσεις. Με τον μισθό που έπαιρνε από τη δουλειά στο Γέτεμποργ είχαν πλέον την πολυτέλεια για όλ' αυτά.

Το καθιστικό όπου κάθονταν ήταν το μεγαλύτερο δωμάτιο του σπιτιού. Υπερβολικά επιπλωμένο για τα γούστα του, αλλά η Μπίργιτ είχε μια ιδιαίτερη προτίμηση για τα λουστραρισμένα αστραφτερά αντικείμενα, τα οποία ήταν όλα σχεδόν ολοκαίνουργια.

Κάθε τρίτο χρόνο περίπου, η Μπίργιτ άρχιζε να παραπονιέται για το πόσο φθαρμένα έδειχναν όλα και πόσο τα είχε βαρεθεί όλ', αυτά που είχε στο σπίτι, και, έπειτα από παρακλητικά βλέμματα μερικών εβδομάδων, ο Καρλ-Ερικ υποχωρούσε συνήθως και έβγαζε το πορτοφόλι.

Ήταν λες κι εκείνη ανακάλυπτε εκ νέου τον εαυτό της και τη ζωή της με το να τα διατηρεί όλα καινούργια.

Αυτή τη φορά βρισκόταν σε μια περίοδο «Λόρα Άσλεϊ», και το δωμάτιο ήταν γεμάτο με φλοράλ μοτίβα και βολάν ώστε να το νιώθεις αποπνικτικά γυναικείο.

Παρόλο που ήξερε ότι θα χρειαζόταν να κάνει υπομονή το πολύ δύο χρόνια ακόμη, στην επόμενη διακόσμηση, αν ήταν τυχερός, μπορεί η Μπίργιτ να ανέπτυσσε γούστο για πολυθρόνες Τσέστερφιλντ και εγγλέζικα κυνηγετικά μοτίβα. Εκτός κι αν στεκόταν άτυχος, και η επόμενη τρέλα της είχε σχέση με τιγρέ μοτίβα.

Ο Πάτρικ καθάρισε τον λαιμό του.

«Έχω μερικές ερωτήσεις και θέλω τη βοήθειά σας για να ξεκαθαρίσουν ορισμένα πράγματα».

превосходил все, о чем они могли только мечтать, когда дети были маленькими.

Они получили этот большой, просторный дом тридцатых годов со множеством сохранившихся украшений. И вместе с домом они получили все мыслимые и немыслимые удобства — благодаря зарплате Карла-Эрика, который стал работать в Гётеборге, у них появилась такая возможность.

Гостиная, где они сидели, была самой большой комнатой в доме, но, на его вкус, переполненной мебелью и потому тесной. Биргит безумно нравились роскошные блестящие вещи, все вокруг сверкало новизной.

Примерно каждые три года Биргит начинала жаловаться на то, что все выглядит очень старым и она устала от всего, что видит в доме. Она донимала его по несколько недель, смотрела на Карла-Эрика умоляющим взглядом, и ему приходилось наступать себе на горло и в очередной раз раскрывать кошелек.

Иногда он думал, что, стремясь обновить все вокруг, она каждый раз вновь пытается найти саму себя и свою жизнь.

Сейчас Биргит переживала период увлечения «Лаурой Эшли», и комната, заполненная воланчиками и узорами с розочками, выглядела абсолютно женственной и женской.

Но Карл-Эрик знал, что терпеть ему остается недолго: если повезет, в следующий заход, года через два, Биргит передекорирует комнату честерфилдовской мебелью и английскими охотниччьими мотивами. Хотя может и не повезти — и все вокруг будет в каких-нибудь зебрах и тиграх.

Патрик кашлянул:

— У меня есть несколько вопросов и мне нужна ваша помощь, чтобы разобраться.

Δεν είπε κανείς τίποτα, και ο Πάτρικ συνέχισε:

«Ξέρει κανείς από πού γνωριζόταν η Άλεξ με τον Άντερς;».

Ο Χένρικ φαινόταν απορημένος, και ο ΚαρλΈρικ καταλαβεί ότι δεν ήξερε τίποτα. Αυτό τον πλήγωνε, αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα.

«Πήγαιναν στην ίδια τάξη, αλλά έχουν περάσει τόσα πολλά χρόνια από τότε».

Η Μπίργιτ στριφογύριζε νευρικά τα χέρια της εκεί που καθόταν στον καναπέ, δίπλα στον γαμπρό της.

Πήρε τον λόγο ο Χένρικ:

«Εγώ αναγνωρίζω το όνομα. Δεν είχε η Άλεξ μερικούς από τους πίνακές του για πούλημα στην γκαλερί;».

Ο Πάτρικ έγνεψε καταφατικά. Ο Χένρικ συνέχισε:

«Δεν καταλαβαίνω, εννοείτε ότι υπήρχε και περαιτέρω σχέση μεταξύ τους; Τι λόγο θα είχε κάποιος να θέλει να σκοτώσει τη γυναίκα μου και έναν από τους εκθέτες της;».

«Ακριβώς αυτό ψάχνουμε να βρούμε». Ο Πάτρικ δίστασε πριν συνεχίσει.

«Δυστυχώς, διαπιστώσαμε, επίσης, ότι είχαν και μια σχέση».

Στη σιωπή που έπεσε βαριά, ο ΚαρλΈρικ μπόρεσε να δει πολλά συναισθήματα να παρελαύνουν από τα πρόσωπα της Μπίργιτ και του Χένρικ.

Ο ίδιος ένιωσε μια μικρή έκπληξη μόνο, η οποία παραχώρησε σύντομα τη θέση της στην παραδοχή. Αυτό που είχε πει ο αστυνομικός πρέπει να ήταν αλήθεια. Ήταν φυσικό, αν λάβαινε κανείς υπόψη του τις συνθήκες.

Η Μπίργιτ είχε φέρει το χέρι της στο στόμα, σε μια έκφραση τρόμου, και το πρόσωπο του Χένρικ άδειαζε αργά από το αίμα.

Все молчали, и он продолжил:

— Вы не знаете, как Александра познакомилась с Андерсом Нильссоном?

Хенрик выглядел удивленным, и Карл-Эрик понял, что он ничего не знал. Это принесет ему боль, но тут ничего не поделаешь.

— В школе они учились в одном классе, но это было много лет назад.

Биргит нервно заерзала на диване, сидя рядом с зятем. В разговор вступил Хенрик:

— Кажется, я слышал это имя. По-моему, Александра несколько раз выставляла его картины на продажу в своей галерее.

Патрик кивнул, и Хенрик продолжил:

— Я не понимаю — что, между ними существует какая-то другая связь, помимо этого? И что за причина, кому понадобилось убивать их обоих: мою жену и одного из ее экспонентов?

— Как раз это мы и пытаемся разузнать. — Патрик помедлил и сказал:

— К сожалению, мы должны констатировать, что у них была связь.

В наступившей тишине Карл-Эрик увидел на лицах сидящих перед ним Биргит и Хенрика калейдоскоп быстро сменяющихся чувств.

Сам он не очень удивился и быстро пришел к заключению, что раз об этом говорит полицейский, то это, скорее всего, правда. Принимая во внимание обстоятельства, это вполне естественно.

Биргит в страхе прижала руку ко рту, а лицо Хенрика медленно белело на глазах.

Ο ΚαρλΈρικ είδε ότι δεν άρεσε ιδιαίτερα στον Πάτρικ Χέντστρεμ ο ρόλος του κομιστή κακών μαντάτων.

«Δεν μπορεί να είναι αλήθεια». Π Μπίργιτ κοιτούσε γύρω της σαν χαμένη, αλλά κανείς από τους υπόλοιπους δεν συμφώνησε μαζί της.

«Γιατί να είναι η Άλεξ μαζί με έναν τέτοιο τύπο;» Έριξε μια παρακλητική ματιά στον ΚαρλΈρικ, αλλά εκείνος αρνήθηκε να συναντήσει το βλέμμα της και συνέχισε να κοιτάζει σχολαστικά τα χέρια του. Ο Χένρικ δεν είπε τίποτα, αλλά ήταν σαν να είχε καταρρεύσει.

«Εχετε μήπως υπόψη σας αν συνέχιζαν να κρατούν επαφή μετά τη μετακόμισή σας;»

«Όχι, δεν νομίζω ότι συνέβη κάτι τέτοιο. Η Άλεξ έκοψε κυριολεκτικά κάθε επαφή όταν μετακομίσαμε από τη Φιελμπάκα». Πάλι είχε αρχίσει να μιλάει η Μπίργιτ, ενώ ο Χένρικ και ο ΚαρλΈρικ κάθονταν σιωπηλοί.

«Θέλω να ρωτήσω και κάτι άλλο. Μετακομίσατε στη μέση του εξαμήνου, όταν η Άλεξ πήγαινε στην έκτη τάξη. Πώς κι έτσι; Κι έγινε πολύ βιαστικά, επίσης.»

«Δεν υπάρχει τίποτα παράξενο σε αυτό. Ο ΚαρλΈρικ είχε μια καταπληκτική πρόταση για δουλειά, στην οποία απλώς δεν μπορούσε να πει όχι. Ήταν αναγκασμένος να αποφασίσει γρήγορα, και εκείνοι χρειάζονταν κάποιον αμέσως, γι' αυτό και έγινε τόσο βιαστικά.»

Στριφογύριζε ασταμάτητα τα χέρια της πάνω στα γόνατά της ενώ μιλούσε.

«Ναι, αλλά δεν γράψατε την Άλεξ σε κάποιο σχολείο του Γέτεμποργ, έτσι δεν είναι; Αντί γι' αυτό, πήγε εσωτερική σε ελβετικό σχολείο. Για ποιο λόγο έγινε αυτό;»

«Με τη νέα δουλειά του ΚαρλΈρικ

ΚαρλΈρικ ποσμοτρέλ ήταν Πατρίκ Χέντστρεμ και πούμεν, ότι σύμφωνη μαζί της συνέχισε να κοιτάζει σχολαστικά τα χέρια του. Ο Χένρικ δεν είπε τίποτα, αλλά ήταν σαν να είχε καταρρεύσει.

— Этого не может быть, — растерянно сказала Биргит, нерешительно оглядевшись вокруг. — Зачем понадобилось Александре сходиться с таким, как он?

Она беспомощно посмотрела на Карла-Эрика, ожидая его поддержки, но он избегал ее взгляда и упорно рассматривал свои руки. Хенрик не произнес ни слова, но весь как-то съежился.

— Вы не знаете, они продолжали поддерживать контакт после того, как вы переехали?

— Нет, я так не думаю. После того как мы уехали из Фельбаки, Алекс оборвала все свои связи, — сказала Биргит. Хенрик и Карл-Эрик сидели молча.

— Я хочу спросить еще кое о чем. Вы уехали в середине семестра, когда Алекс училась в шестом классе. Что за причина? Почему вы уехали в такой спешке?

— В этом нет ничего странного. Карл-Эрик получил просто фантастическое предложение, от которого, разумеется, не мог отказаться, и ему пришлось принимать решение буквально в один день, вдобавок требовалось его присутствие, поэтому мы уехали так быстро, почти никого не предупредив.

Она не знала, куда деть руки, когда говорила.

— Но вы не стали оформлять Алекс в какую-нибудь школу в Гётеборге, а вместо этого отправили ее в интернат в Швейцарии. Почему, по какой причине?

— У нас появились совершенно другие

αποκτήσαμε εντελώς διαφορετική οικονομική άνεση και θέλαμε απλώς να δώσουμε στην Άλεξ ό,τι καλύτερο μπορούσαμε» είπε η Μπίργιτ.

«Συμφωνώ, αλλά δεν υπήρχαν καθόλου καλά σχολεία στο Γέτεμποργ όπου θα μπορούσε να πάει;»

Ο Πάτρικ τούς βομβάρδιζε ανελέητα με ερωτήσεις, και ο Καρλ-Ερικ δεν μπόρεσε να μη θαυμάσει το σθένος με το οποίο έκανε τη δουλειά του. Κάποτε ήταν κι αυτός εξίσου νέος και ενθουσιώδης. Τώρα ήταν μόνο κουρασμένος.

Η Μπίργιτ συνέχισε:

«Φυσικά και υπήρχαν καλά σχολεία. Αλλά για σκέψου τι δίκτυο επαφών θα αποκτούσε με τη φοίτησή της σε ένα τέτοιο σχολείο. Εκεί φοιτούσαν, μάλιστα, και κάνα δυο πρίγκιπες. Σκέψου να βγαίνεις στη ζωή με τέτοιες γνωριμίες».

«Πήγατε μαζί της στην Ελβετία;»

«Φυσικά και πήγαμε μαζί της για να τη γράψουμε στο σχολείο, αν εννοείς αυτό. Φυσικά».

«Οχι, δεν εννοούσα ακριβώς αυτό».

Ο Πάτρικ κοίταξε το σημειωματάριο για να βοηθήσει τη μνήμη του.

«Η Άλεξάνδρα σταμάτησε στη μέση του εαρινού εξαμήνου του 1977. Η εγγραφή της στο εσωτερικό σχολείο έγινε την άνοιξη του 1978, και τότε ήταν επίσης που άρχισε να δουλεύει εδώ, στο Γέτεμποργ, ο Καρλ-Ερικ.

Η ερώτησή μου είναι, ως εκ τούτου, η εξής: Πού ήσασταν στον χρόνο που λείπει;»

Μια αυλακιά είχε εμφανιστεί ανάμεσα στα φρύδια του Χένρικ και κοιτούσε εναλλάξ την Μπίργιτ και τον Καρλ-Ερικ. Αυτοί οι δύο απέφευγαν το βλέμμα του, ενώ ο Καρλ-Ερικ ένιωσε έναν ελαφρύ πόνο στην περιοχή της καρδιάς που σιγά σιγά γινόταν εντονότερος.

денежные возможности, когда Карл-Эрик начал работать на новом месте, и мы просто хотели дать Алекс все самое лучшее, — сказала Биргит.

— А разве в Гётеборге нет хороших школ? Почему Швейцария?

Патрик неумолимо задавал свои вопросы, и Карл-Эрик не мог не восхищаться его профессионализмом и настойчивостью. Когда-то он сам был таким же молодым и горел энтузиазмом, но сейчас Карл-Эрик чувствовал только усталость.

Биргит продолжила:

— Ну конечно же есть. Но мы в первую очередь подумали о том, какие знакомства и связи у нее могут появиться в такой школе: там даже учились два принца. Такие контакты значат в жизни очень много.

— Вы были в Швейцарии вместе с ней?

— Да, конечно, с ней, записали ее в школу, если ты это имеешь в виду. Конечно.

— Да нет, это не совсем то, о чем я хотел спросить.

— Патрик на всякий случай посмотрел на свои записи в блокноте.

— Александра закончила учебу в весеннем семестре семьдесят седьмого года. А зачислена в школу-интернат весной семидесят восьмого, и в то же самое время Карл-Эрик начал работать здесь, в Гётеборге.

Мой вопрос заключается в следующем: где вы были целый год между этими датами?

На лбу Хенрика появилась морщинка, и он переведил взгляд с Биргит на Карла-Эрика. Оба избегали его взгляда, а Карл-Эрик чувствовал режущую боль в сердце, которая медленно набирала силу.

«Δεν ξέρω πού θέλεις να καταλήξεις με αυτές τις ερωτήσεις. Τι σχέση έχει με την υπόθεση αν μετακομίσαμε το 1977 ή το 1978;

Η κόρη μας είναι νεκρή κι εσύ έρχεσαι και μας ανακρίνεις σαν να είμαστε εμείς οι ένοχοι. Κάπου θα έγινε κάποιο λάθος. Πολύ απλό. Κάποιος έγραψε λάθος ημερομηνία σε κάποιο αρχείο, έτσι πρέπει να είναι. Εδώ μετακομίσαμε την άνοιξη του 1977 και τότε άρχισε η Αλεξάνδρα το σχολείο στην Ελβετία».

Ο Πάτρικ έριξε ένα απολογητικό βλέμμα στην Μπίργιτ που άρχισε να ταράζεται όλο και περισσότερο.

«Λυπάμαι, κυρία Καρλγκρέν, αν σας ταλαιπωρώ. Ξέρω ότι περνάτε πολύ δύσκολες στιγμές αυτό τον καιρό, αλλά πρέπει να τις κάνω αυτές τις ερωτήσεις.

Και τα στοιχεία μου δεν είναι λαθεμένα. Εδώ μετακομίσατε την άνοιξη του 1978 και όλο το προηγούμενο έτος τίποτα δεν αποδεικνύει ότι ήσασταν στη Σουηδία.

Οπότε, πρέπει να σας ρωτήσω ξανά: Πού βρισκόσασταν μια ολόκληρη χρονιά μεταξύ της άνοιξης του 1977 και της άνοιξης του 1978;»

Με απόγνωση στο βλέμμα, η Μπίργιτ κοίταξε τον άντρα της για βοήθεια, αλλά ο Καρλ-Έρικ ήξερε ότι δεν μπορούσε πια να της δώσει το είδος της βοήθειας που εκείνη ήθελε. Πίστευε ότι, αν το έβλεπε κανείς μακροπρόθεσμα, αυτό που έκανε ήταν ό,τι καλύτερο για την οικογένεια, αλλά ήξερε, επίσης, ότι, βραχυπρόθεσμα, αυτό θα μπορούσε να συντρίψει την Μπίργιτ. Παρ' όλα αυτά, δεν υπήρχε άλλη επιλογή. Κοίταξε λυπημένος τη σύζυγό του και μετά καθάρισε τον λαιμό του.

«Βρισκόμασταν στην Ελβετία, εγώ, η γυναίκα μου και η Άλεξ».

— Я не понимаю, чего ты добиваешься этими вопросами? Какое отношение к расследованию имеет, в каком году мы уехали — в семьдесят седьмом или семьдесят восьмом?

Наша дочь мертва, а ты приходишь сюда и допрашиваешь нас, будто мы преступники. Должно быть, тут просто какая-нибудь ошибка, кто-нибудь неправильно написал. Наверное, так. Мы приехали сюда осенью семидесят седьмого, и тогда же Александра начала учиться в школе в Швейцарии.

Патрик с сожалением посмотрел на Биргит, которая нервничала все больше.

— Мне очень жаль, госпожа Карлгрен, что я доставляю вам неприятности. Я знаю, что вам сейчас очень трудно, но я должен задавать эти вопросы — такая у меня работа.

Согласно моим данным, вы приехали сюда не раньше весны семидесят восьмого, и в течение всего предшествовавшего года ничто не указывает на то, что вы находились в Швеции.

Итак, я обязан спросить снова: где вы были между весной тысяча девятьсот семидесят седьмого и весной тысяча девятьсот семидесят восьмого года?

Отчаяние во взгляде Биргит молило о помощи, но Карл-Эрик знал, что больше она от него этой помощи не получит. Он знал также и то, что она быстро сломается, — и выбора у него не оставалось.

Он горестно посмотрел на свою жену и кашлянул.

— Мы были в Швейцарии: я, моя жена и Александра.

«Σταμάτα, Καρλ-Ερικ, μην πεις τίποτε άλλο τώρα!»

Εκείνος την αγνόησε.

«Βρισκόμασταν στην Ελβετία επειδή η δωδεκάχρονη κόρη μας ήταν έγκυος».

Δίχως να νιώσει κάποια έκπληξη, είδε να πέφτει το στιλό από το χέρι του παντελώς σοκαρισμένου Πάτρικ Χέντστρεμ. Άλλο πράγμα να σκέφτεσαι ή να υποψιάζεσαι κάτι σαν αστυνομικός και άλλο να το ακούς να σου το λέει ο άλλος δυνατά, σκέφτηκε. Άλλωστε, πώς θα μπορούσε κάποιος να φανταστεί κάτι τόσο φρικτό;

«Την κόρη μου την εκμεταλλεύτηκαν, τη βίασαν. Και ήταν απλώς ένα παιδάκι ακόμη».

Ακουσε τη φωνή του να σπάει και πίεσε τη γροθιά δυνατά στα χείλη του για να μπορέσει να συγκεντρωθεί.

Λίγο μετά ήταν έτοιμος να συνεχίσει. Η Μπίργιτ αρνούνταν επίμονα να τον κοιτάξει, αλλά τώρα δεν υπήρχε πια επιστροφή.

«Παρατηρήσαμε ότι κάτι δεν πήγαινε καλά, αλλά δεν ξέραμε τι ήταν. Παλιότερα, ήταν συνεχώς χαρούμενη, σίγουρη. Κάποια στιγμή στις αρχές της έκτης άρχισε να αλλάζει. Έγινε σιωπηλή και εσωστρεφής.

Στο σπίτι δεν έρχονταν πια φίλοι της και εξαφανιζόταν με τις ώρες δίχως να ξέρουμε πού ήταν. Δεν το πήραμε τόσο σοβαρά, απλώς πιστέψαμε ότι περνούσε κάποια φάση. Ένα προανάκρουσμα εφηβείας ίσως, δεν ξέρω».

Αναγκάστηκε να καθαρίσει ξανά τον λαιμό του. Ο πόνος στο στήθος μεγάλωνε συνεχώς.

«Μόνο όταν μπήκε στον τέταρτο μήνα της εγκυμοσύνης ανακαλύψαμε ότι ήταν έγκυος. Έπρεπε να είχαμε δει τα σημάδια νωρίτερα, αλλά ποιος να πίστευε. Δεν μπορούσαμε να φανταστούμε.»

— Молчи, Карл-Эрик, больше ничего не говори.

— Мы уехали в Швейцарию, потому что наша двенадцатилетняя дочь была беременна.

Его не удивило, что Патрик Хедстрём в замешательстве уронил ручку, пораженный ответом. Одно дело, что полицейский вычислил или подозревал, и совсем другое — услышать это, произнесенное вслух. Как иначе можно еще реагировать, услышав такую ужасную вещь.

— Мою dochь изнасиловали, воспользовались ее доверчивостью. Она была всего лишь ребенком.
Его голос сорвался, он крепко сжал руки и впился ногтями в ладони, чтобы лучше контролировать себя.

Чуть погодя Карл-Эрик почувствовал, что в состоянии продолжать. Биргит больше ни разу не посмотрела на него: сейчас уже ничего нельзя вернуть и нет пути назад.

— Мы замечали, что что-то стало не так, но не знали, в чем дело. Раньше она всегда была веселая, жизнерадостная, но в начале шестого класса все изменилось — Александра стала тихой и замкнутой.

К нам домой перестали приходить ее друзья, она пропадала часами, и мы не знали где. Нас это не очень сильно обеспокоило: мы думали, что она переживает какой-то возрастной кризис, может, переходный период от ребенка к подростку — я не знаю.

— Карл-Эрик вынужден был опять остановиться и откашляться. Боль в груди становилась все более тянущей.

— О том, что Александра беременна, мы узнали, когда она была на четвертом месяце. Конечно, мы должны были заметить признаки раньше, но кто бы мог подумать. Мы себе даже представить не

<p>«Καρλέρικ, σε παρακαλώ».</p> <p>Το πρόσωπο της Μπίργιτ ήταν μια γκρίζα μάσκα. Ο Χένρικ έδειχνε παραλυμένος, σαν να μην μπορούσε να πιστέψει όσα άκουγε. Και σίγουρα δεν μπορούσε.</p> <p>Ακόμα και στα αυτιά του Καρλέρικ όλ' αυτά ακούγοταν απίστευτα τώρα που αφηγούνταν την ιστορία δυνατά.</p> <p>Επί είκοσι πέντε χρόνια τα λόγια αυτά τού κατέτρωγαν τα σωθικά. Από ενδιαφέρον για την Μπίργιτ καταπίεζε την ανάγκη να τα φωνάξει, αλλά τώρα οι λέξεις ξεχύνονταν ορμητικές και δεν μπορούσε να τις σταματήσει.</p> <p>«Για έκτρωση ούτε λόγος. Ούτε ακόμα και υπό τέτοιες συνθήκες. Ούτε δώσαμε στην Άλεξ ποτέ τη δυνατότητα να διαλέξει, αν ήταν σε θέση να το κάνει.</p> <p>Ποτέ δεν τη ρωτήσαμε πώς ένιωθε ή τι ήθελε. Αντίθετα, αποσιωπήσαμε τα πάντα, την πήραμε από το σχολείο, φύγαμε στο εξωτερικό και μείναμε εκεί μέχρι που γέννησε το παιδί. Κανείς δεν έμαθε τίποτα. Διότι τι θα έλεγε ο κόσμος;».</p> <p>Άκουσε και ο ίδιος πόσο πίκρα υπήρχε σε αυτή την τελευταία φράση. Τίποτα δεν ήταν σημαντικότερο από αυτό. Είχαν βάλει τον κόσμο πάνω από την ευτυχία και την υγεία της ίδιας τους της κόρης. Δεν μπορούσε να ρίξει όλο το φταιξίμο για την επιλογή αυτή στην Μπίργιτ.</p> <p>Πάντα ήταν μία από αυτούς που τους ένοιαζε το πώς σε έβλεπε ο κόσμος, αλλά έπειτα από χρόνια ανάλυσης και εξέτασης του ίδιου του του εαυτού είχε αναγκαστεί να ομολογήσει, πάλι στον εαυτό του, ότι την είχε αφήσει να κάνει το δικό της επειδή και ο ίδιος επιθυμούσε ενδόμυχα να διατηρεί μια άψογη πρόσωψη.</p> <p>Ένιωσε ξινά στομαχικά υγρά ν' ανεβαίνουν στον λαιμό του, κατάπιε με δυσκολία και συνέχισε:</p>	<p>МОГЛИ...</p> <p>— Карл-Эрик, пожалуйста.</p> <p>Лицо Биргит было похоже на серую маску. Хенрик сидел совершенно оглушенный, не в силах поверить в то, что услышал. Да и как в это можно поверить?</p> <p>Карл-Эрик и сам понимал, каким невероятным все это кажется, когда слышал свои произнесенные вслух слова со стороны.</p> <p>Почти двадцать три года он не давал им вырваться наружу, и они грызли его изнутри. Ради Биргит он возложил на себя это бремя, но теперь слова высвободились и лились безостановочно.</p> <p>— Мысль об аборте не приходила нам в голову. Ни разу. Учитывая обстоятельства. Мы не дали Александре никакого выбора, хотя, возможно, сегодня бы он у нее был.</p> <p>Мы никогда не спрашивали ее, что она чувствует или чего она хочет. Мы все сделали сами: забрали ее из школы, уехали за границу и оставались там до тех пор, пока она не родила ребенка. Никто ничего не узнал, а иначе «что же люди скажут».</p> <p>Он сам заметил, как горько прозвучали последние слова. Это было самое важное. Это даже перевешивало счастье и благополучие их собственной дочери. Он не мог возложить всю вину за этот выбор на Биргит.</p> <p>Из них двоих она всегда лучше разбиралась в том, как вещи выглядят со стороны, но спустя годы угрызений совести и самобичевания он признавался самому себе, что это он позволил Биргит настоять на своем ради одного-единственного желания — сохранить благопристойный фасад.</p> <p>Он почувствовал, как желчь поднялась к горлу, с трудом проглотил комок и продолжил:</p>
---	--

«Αφού γέννησε το παιδί, τη γράψαμε εσωτερική στο ελβετικό σχολείο, επιστρέψαμε στο Γέτεμποργ και συνεχίσαμε τη ζωή μας».

Κάθε λέξη έσταζε πίκρα και περιφρόνηση για τον ίδιο του τον εαυτό. Τα μάτια της Μπίργιτ ήταν πλημμυρισμένα από οργή, ίσως και από μίσος, καθώς είχε καρφώσει το βλέμμα της πάνω του, σαν να ήθελε να τον κάνει να σταματήσει με τη δύναμη της θέλησής της.

Αλλά εκείνος ήξερε ότι η διαδικασία αυτή είχε ξεκινήσει όταν η Άλεξ βρέθηκε νεκρή στην μπανιέρα. Ήξερε ότι θα σκάλιζαν πολλά πράγματα, θα αναποδογύριζαν κάθε πέτρα και θα τραβούσαν έξω στο φως όλα όσα σέρνονταν στα σκοτάδια. Ήταν καλύτερα να έλεγαν αυτοί την ιστορία με δικά τους λόγια. Ή με τα δικά του λόγια, όπως έγινε τελικά. Ίσως θα έπρεπε να το είχαν κάνει νωρίτερα, αλλά έπρεπε να βρουν το θάρρος σιγά σιγά.

Το τηλεφώνημα από τον Πάτρικ Χέντστρεμ ήταν το τελευταίο σπρώξιμο που χρειάστηκε.

Ήξερε ότι είχε αφήσει πολλά απέξω, αλλά πάνω του είχε πέσει σαν κουβέρτα μια κούραση και άφησε τον Πάτρικ να πάρει τα ηνία και να κάνει τις ερωτήσεις που θα συμπλήρωναν τα κενά.

Ο Χένρικ όμως πρόλαβε να μιλήσει πρώτος. Π φωνή του μόλις που ακουγόταν.

«Γιατί δεν είπατε τίποτα; Γιατί δεν μου είπε τίποτα η Άλεξ; Ήξερα ότι κάτι μου έκρυψε αλλά όχι και κάτι τέτοιο».

Ο Καρλ-Ερικ κούνησε παραιτημένος τα χέρια του. Δεν υπήρχε τίποτα να πει στον άντρα της Άλεξ.

Ο Πάτρικ είχε κάνει τεράστιες προσπάθειες να διατηρήσει επαγγελματικό ύφος, αλλά

— После того как Александра родила ребенка, мы оформили ее в школу-интернат, приехали обратно в Гётеборг и продолжили нашу жизнь.

Слова падали одно за другим, как капли горечи и самоосуждения. Глаза Биргит, полные гнева, может быть, даже ненависти, впились в Карла-Эрика, словно она усилием воли пытаясь заставить его замолчать.

Но Карл-Эрик знал, что все происходящее сейчас началось в тот самый момент, когда Александру нашли мертвой в ванне. Он предвидел, что они будут копать с самого начала, перевернут каждый камень и вытащат на свет божий все, что тщательно скрывалось, так что будет лучше, если они расскажут правду сами, своими собственными или, как получилось, его словами. Может быть, им надо было сделать это раньше, но много времени ушло на то, чтобы собраться с мужеством.

Телефонный звонок Патрика Хедстрёма стал той последней каплей, в которой он нуждался.

Он знал, что выпустил многое, но усталость лежала на нем тяжелым покрывалом, и он предоставил на усмотрение Патрика продолжать и задавать вопросы, чтобы заполнить лакуны.

Он откинулся на спинку кресла и крепко вцепился в подлокотники. Первым заговорил Хенрик, его голос заметно дрожал:

— Почему вы мне ничего не рассказали? Почему Александра ничего не рассказала? Я знал, что она что-то скрывала, но чтобы такое...

Карл-Эрик приподнял руки жестом смирения. Ему нечего было сказать мужу Алекс.

Патрик изо всех сил старался сохранять профессиональную невозмутимость, но все

φαινόταν ότι ήταν ταραγμένος. Σήκωσε το στιλό που του είχε πέσει στο πάτωμα και προσπάθησε να επικεντρωθεί στο σημειωματάριο που είχε μπροστά του.

«Ποιος κακοποίησε την Άλεξ; Ήταν κάποιος από το σχολείο;»

Ο Καρλ-Ερικ απλώς έγνεψε καταφατικά.

«Ηταν.» ο Πάτρικ δίστασε. «Ηταν ο Νιλς Λόρεντς;»

«Ποιος είναι ο Νιλς Λόρεντς;» ρώτησε ο Χένρικ.

Η Μπίργιτ τού απάντησε με μια χροιά ατσαλιού στη φωνή.

«Ηταν αναπληρωτής καθηγητής στο σχολείο. Είναι γιος της Νέλι Λόρεντς.»

«Μα πού είναι αυτός τώρα; Διότι πρέπει να μπει στη φυλακή γι' αυτό που έκανε στην Άλεξ.»

Ο Χένρικ φαινόταν ότι μέσα του πάλευε σκληρά για να καταλάβει αυτά που είχε εξιστορήσει ο Καρλ-Ερικ.

«Εξαφανίστηκε πριν από είκοσι πέντε χρόνια. Κανείς δεν τον είδε έκτοτε. Αλλά αυτό που θα ήθελα να μάθω, επίσης, είναι γιατί δεν τον καταγγείλατε ποτέ. Έψαξα στα αρχεία μας και δεν υπάρχει καμία μήνυση εναντίον του.»

Ο Καρλ-Ερικ έκλεισε τα μάτια. Ο Πάτρικ δεν έκανε την ερώτηση υπό μορφή κατηγορίας, αλλά έτσι ακριβώς το ένιωθε.

Κάθε λέξη του Πάτρικ χωνόταν σαν βελόνα στη σάρκα του και του θύμιζε το τρομακτικό λάθος που είχαν κάνει είκοσι πέντε χρόνια πριν.

«Ποτέ δεν κάναμε μήνυση. Όταν καταλάβαμε ότι η Άλεξ ήταν έγκυος και μας είπε τι είχε συμβεί, όρμησα μέσα στο σπίτι της Νέλι και της είπα τι είχε κάνει ο γιος της. Είχα κάθε πρόθεση να τον καταγγείλω στην αστυνομία και αυτό είπα και στη Νέλι, αλλά.»

же было заметно, что он потрясен. Он поднял ручку с пола и попробовал сосредоточиться на своем блокноте.

— А кто же изнасиловал Алекс? Это кто-то из школы?

Карл-Эрик только кивнул.

— Это был... — Патрик помедлил. — Это был Нильс Лоренс?

— Кто такой Нильс Лоренс? — спросил Хенрик.

Ему со сталью в голосе ответила Биргит:

— Он вел дополнительные занятия в школе. Он сын Нелли Лоренс.

— А где он сейчас? Он должен сидеть в тюрьме за то, что он сделал с Алекс.

Было видно, что Хенрику приходится переломить себя для того, чтобы понять объяснения Карла-Эрика.

— Он исчез двадцать три года назад, с тех пор его никто не видел. Но я бы хотел знать, почему на него не заявили? Я посмотрел в нашем архиве: на него нет ни одного заявления.

Карл-Эрик закрыл глаза. Патрик не обвинял, а спрашивал, но прозвучало это как обвинение.

Каждое слово, как гвоздь, вбивалось в голову и напоминало ему о той страшной ошибке, которую они сделали двадцать три года назад.

— Мы не заявили в полицию. Когда мы поняли, что Александра беременна, и она рассказала о том, что случилось, я помчался к Нелли и сказал, что сделал ее сын. Я собирался идти в полицию и так и сказал об этом Нелли, но...

«Αλλά η Νέλι ήρθε και μίλησε μαζί μου και μου πρότεινε να το λύσουμε δίχως να μπλέξουμε την αστυνομία. Είπε ότι δεν υπήρχε λόγος να ταπεινώσουμε κι άλλο την Άλεξ με το να το μάθει όλη η Φιελμπάκα.

Αναγκαστήκαμε να συμφωνήσουμε μαζί της και κρίναμε ότι θα ήταν καλύτερα για την Άλεξ αν διευθετούσαμε το θέμα μέσα στην οικογένεια. Η Νέλι υποσχέθηκε να περιποιηθεί τον Νίλος καταπάτησης του άξιζε» είπε η Μπίργιτ εκεί που καθόταν στην καναπέ σαν να είχε καταπιεί λοστό.

«Η Νέλι φρόντισε, επίσης, να πάρω μια καλοπληρωμένη δουλειά στο Γέτεμποργ. Υποθέτω ότι δεν αξίζαμε περισσότερο απ' ό, τι αυτοί που τυφλώνονται από υποσχέσεις για πλούτη και πολυτέλειες και ξεπουλάνε ιερά και όσια».

Ο Καρλ-Ερικ ήταν ανελέητα ειλικρινής με τον εαυτό του. Ο καιρός της άρνησης είχε παρέλθει ανεπιστρεπτί.

«Δεν είχε καμία σχέση με όλ' αυτά. Γιατί μιλάς έτσι, Καρλ-Ερικ! Είχαμε κατά νου μόνο το καλό της Άλεξ. Τι θα κέρδιζε αν όλοι ήξεραν τι είχε συμβεί; Της δώσαμε μια ευκαιρία να συνεχίσει με καλύτερες προϋποθέσεις τη ζωή της».

«Οχι, Μπίργιτ, στους εαυτούς μας δώσαμε την ευκαιρία να συνεχίσουν με καλύτερες προϋποθέσεις. Η Άλεξ έχασε την ευκαιρία αυτή όταν επιλέξαμε να αποσιωπήσουμε όσα είχαν συμβεί».

Κοιτάχτηκαν πάνω από το τραπέζακι, και ο Καρλ-Έρικ ήξερε ότι κάποια πράγματα δεν θα διορθώνονταν ποτέ. Εκείνη δεν θα καταλάβαινε ποτέ.

«Και το παιδί; Τι έγινε με το παιδί; Το δώσατε σε θετούς γονείς;»

Σιωπή. Μετά ακούστηκε μια φωνή από την πόρτα.

«Οχι, δεν έδωσαν ποτέ το παιδί σε θετή οικογένεια. Αποφάσισαν να κρατήσουν το

— Но Нелли пришла, поговорила со мной и предложила решить дело, не вмешивая полицию. Она сказала, что не стоит подвергать Алекс еще большим испытаниям, ведь тогда вся Фельбака будет судачить о том, что с ней произошло.

Мы не могли с ней не согласиться и рассудили, что будет намного лучше, если мы сохраним все это внутри семьи. Нелли обещала, что она разберется с Нильсом должным образом, — закончила Биргит.

— Нелли даже организовала очень хорошо оплачиваемую работу в Гётеборге. И уж мы никак не стали лучше, когда ослепли, стоило только заблестеть презренному металлу и зашуршать наличным.

Карл-Эрик не пытался щадить себя: прошло время отрицать очевидное.

— Мы ничего не могли сделать. Как ты можешь так говорить, Карл-Эрик! У нас была единственная радость — Александра. Что бы с ней стало, если бы все узнали? Мы дали ей шанс жить дальше своей жизнью.

— Нет, Биргит, мы дали себе шанс жить дальше нашей жизнью. Алекс свой шанс потеряла, когда мы решили это скрыть.

Они посмотрели друг на друга. Карл-Эрик знал, что есть такие вещи, которые уже не поправишь. Она же никогда этого не понимала и не поймет.

— А ребенок? Что случилось с ребенком? Его отдали кому-нибудь на усыновление?

Тишина. Потом от двери послышался голос:

— Нет, ребенка не отдали на усыновление. Они решили его сохранить и сорвать ей

κορίτσι και να του πουν ψέματα για το ποια ήταν στην πραγματικότητα».

«Τζούλια! Νόμιζα πως ήσουνα στο δωμάτιό σου!»

Ο ΚαρλΈρικ γύρισε και είδε την Τζούλια να στέκεται στην πόρτα. Πρέπει να είχε κατέβει αθόρυβα τη σκάλα από τον επάνω όροφο, μια που κανείς δεν την άκουσε να έρχεται. Αναρωτήθηκε πόση ώρα στεκόταν εκεί.

Η Τζούλια ακουμπούσε στο κούφωμα της πόρτας με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Όλο το ασουλούπωτο κορμί της ακτινοβολούσε εμπάθεια. Παρόλο που η ώρα ήταν τέσσερις το απόγευμα δεν είχε βγάλει ακόμη τις πιτζάμες της.

Όπως φαινόταν, δεν έπρεπε να είχε κάνει ντους για μία ολόκληρη εβδομάδα. Ο ΚαρλΈρικ ένιωσε τη συμπόνια να αναμειγνύεται με τον πόνο στο στήθος του. Μικρό κακόμιοιρο ασχημόπαπά μου, σκέφτηκε.

«Αν δεν ήταν η Νέλι —ή πρέπει να λέω η “γιαγιά” — δεν θα μάθαινα ποτέ τίποτε, έτσι δεν είναι;

Μάλλον δεν θα μου φανερώνατε ποτέ ότι η μαμά μου δεν είναι η μαμά μου αλλά η γιαγιά μου, και ο μπαμπάς δεν είναι ο μπαμπάς αλλά ο παππούς και, κυρίως, ότι η αδερφή μου δεν είναι η αδερφή μου αλλά η μαμά μου. Το έπιασες ή να το ξαναπώ; Είναι λίγο περίπλοκο εδώ που τα λέμε».

Η θρασύτατη ερώτηση έγινε στον Πάτρικ, και σχεδόν φαινόταν πως η Τζούλια απολάμβανε την αποκαρδιωμένη έκφραση που είχε στο πρόσωπό του.

«Σκέτη διαστροφή, έτσι δεν είναι;»

Χαμήλωσε τη φωνή της σε ένα θεατρινότικο ψιθύρισμα και έφερε το δάχτυλό της στα χείλη.

«Αλλά, σες, μην το μάθει κανείς. Διότι τι θα πει ο κόσμος; Σκέψου ν' αρχίσουν να σχολιάζουν την ευκατάστατη οικογένεια Καρλγκρέν».

насчет того, кто она.

— Джуллия! Я думала, ты наверху в своей комнате!

Карл-Эрик повернулся и увидел, что в дверях стоит Джуллия. Она, должно быть, тихонько спустилась со второго этажа, потому что никто не слышал ее шагов. Он подумал, как давно она там стоит.

Она стояла, прислонившись к косяку и скрестив руки. Вся ее некрасивая фигура демонстрировала упрямство и вызов. Сейчас, в четыре часа дня, она все еще была в пижаме.

И казалось, что она не принимала душ по меньшей мере неделю. Карл-Эрик ощущил смешанные чувства жалости и боли. Его бедный, бедный гадкий утенок.

— И из-за Нелли — или я должна сказать «из-за бабушки» — вы ничего не говорили, не так ли?

И не собирались объявлять мне, что моя мама — не моя мама, а моя бабушка, а папа — не папа, а дедушка, и в первую очередь, что моя сестра вовсе мне не сестра, а мать. Ты за мной поспеваешь или мне еще раз повторить? А то все это немного сложно.

Она выплюнула вопрос, адресуя его Патрику, и было похоже, что она получает удовольствие, увидев испуганное выражение на его лице.

— Извращенцы, да?

Она понизила голос до театрального шепота и прижала указательный палец к губам.

— Но, тсс, ты не должен никому ничего рассказывать, а то что люди скажут? Начнут судачить о семье Карлгрен.

Ύψωσε ξανά τη φωνή.
«Αλλά, δόξα τω Θεώ, που λένε, ήρθε η Νέλι
και μου τα είπε όλα το καλοκαίρι όταν
δούλευα στο εργοστάσιο. Μου είπε αυτό που
είχα δικαίωμα να γνωρίζω. Ποια είμαι
πραγματικά.

Ένιωθα παρείσακτη σε όλη μου τη ζωή.
Ένιωθα ότι δεν είχα θέση στην οικογένεια. Και
δεν ήταν εύκολο να έχεις μια μεγάλη αδερφή
σαν την Άλεξ, αλλά εγώ τη λάτρευα. Ήταν όλα
όσα ήθελα να είμαι και όλα όσα δεν ήμουνα.

Έβλεπα πώς κοιτούσατε αυτήν και πώς
κοιτούσατε εμένα. Και η Άλεξ, η οποία δεν
φαινόταν να ενδιαφέρεται τόσο πολύ για μένα,
με έκανε να τη θαυμάζω ακόμα περισσότερο.

Τώρα καταλαβαίνω γιατί. Δεν άντεχε με
τίποτα να με βλέπει. Ήμουν το μπάσταρδο που
γεννήθηκε ύστερα από έναν βιασμό, και εσείς
την αναγκάζατε να το θυμάται κάθε φορά που
με έβλεπε. Καταλαβαίνετε, άραγε, πόσο
σκληρό ήταν αυτό που κάνατε;»

Μόλις ο Καρλ-Ερικ άκουσε αυτά τα λόγια,
τινάχτηκε σαν να είχε φάει χαστούκι.

Ήξερε ότι η Τζούλια είχε δίκιο. Ήταν τρομερά
σκληρό να κρατήσουν την Τζούλια,
αναγκάζοντας έτσι την Άλεξ να ξαναζεί
καθημερινά το τερατώδες συμβάν που είχε
σηματοδοτήσει το τέλος της παιδικής της
ηλικίας.

Αλλά ούτε και για την Τζούλια ήταν σωστό. Ο
ίδιος και η Μπίργιτ δεν μπορούσαν να
ξεχάσουν ποτέ τον τρόπο με τον οποίο έγινε η
σύλληψη της Τζούλιας. Προφανώς, η Τζούλια
το είχε καταλάβει αυτό ευθύς εξαρχής, διότι
βγήκε στον κόσμο φωνάζοντας και έκτοτε
συνέχισε να φωνάζει και να εναντιώνεται σε
όλο τον κόσμο όσο μεγάλωνε.

Η Τζούλια δεν είχε χάσει ποτέ την ευκαιρία να
γίνεται κακός μπελάς, και ο Καρλ-Ερικ με την
Μπίργιτ ήταν πολύ μεγάλοι για ν' αντέξουν
ένα μικρό παιδί και πόσο μάλλον ν' αντέξουν
ένα τόσο απαιτητικό παιδί σαν την Τζούλια.

— Она опять повысила голос:

— Но, слава богу, Нелли мне все
рассказала, когда я работала у нее летом на
фабрике. Она сказала, что у меня есть право
знать, кто я на самом деле.

Я всю свою жизнь стояла в стороне, я
чувствовала, что для меня нет места в
семье. Иметь такую старшую сестру, как
Алекс, было совсем нелегко, но я ее
боготворила: она была всем, чем я хотела
быть, и всем, чем я не была.

Я замечала, как вы смотрите на нее и как вы
смотрите на меня. А Алекс не утруждала
себя тем, чтобы обращать на меня
внимание, а я из-за этого боготворила ее
еще больше.

Теперь я понимаю почему. Она едва
терпела, когда видела меня. Нежеланный
ребенок, который родился в результате
насилия, а вы заставили ее все время об
этом вспоминать — каждый раз, когда она
видела меня. Вы хоть понимаете, насколько
жестоко поступали?

Карл-Эрик вздрагивал при каждом ее слове,
как будто она хлестала его по щекам.

Он знал, что Джуллия права. Было
беспредельно жестоко заставлять Алекс
видеть Джуллию и тем самым раз за разом
вновь переживать тот кошмар, который
оборвал ее детство.

Ничего хорошего и правильного не было в
этом и для Джуллии. Он и Биргит не могли
не видеть в ней изгоя, которым она
действительно стала с самого начала; она с
криком появилась на свет и потом
продолжала кричать и противопоставлять
себя всему миру, пока не выросла.

Джуллия никогда не упускала ни одной
возможности быть невыносимой. А Карл-
Эрик и Биргит были уже немолоды, с
трудом справлялись с маленьким ребенком,
тем более с таким упрямым и

<p>Κατά κάποιον τρόπο, ανακουφίστηκαν όταν ήρθε στο σπίτι μια καλοκαιριάτικη μέρα με την οργή να ξεχειλίζει από κάθε πόρο του κορμιού της και τους προκάλεσε ανοιχτά.</p> <p>Δεν τους παραξένεψε το γεγονός ότι η Νέλι, με δική της πρωτοβουλία, είχε αποκαλύψει την αλήθεια στην Τζούλια. Η Νέλι ήταν μια μοχθηρή γριά που κοίταζε μόνο τα δικά της συμφέροντα και αν τη συνέφερε να τα πει όλα στην Τζούλια, θα το έκανε. Γι' αυτό είχαν προσπαθήσει να πείσουν την Τζούλια να μη δεχτεί την προσφορά για καλοκαιρινή δουλειά, αλλά η Τζούλια έκανε, ως συνήθως, το δικό της.</p> <p>Όταν η Νέλι τής είπε την αλήθεια, ένας νέος κόσμος ανοίχτηκε για την Τζούλια. Για πρώτη φορά υπήρχε κάποιος που την ήθελε πραγματικά, κάποιος στον οποίο ανήκε αληθινά.</p> <p>Και παρόλο που η Νέλι είχε τον Γιαν, το δικό της αίμα μετρούσε περισσότερο, και είχε πει στην Τζούλια ότι σκεφτόταν να της αφήσει την περιουσία της όταν θα ερχόταν η ώρα της.</p> <p>Ο Καρλ-Ερικ καταλάβαινε πολύ καλά πώς επηρέασε αυτό την Τζούλια. Ήταν πολύ οργισμένη με αυτούς που θεωρούσε γονείς της και λάτρευε τη Νέλι με την ίδια ένταση που είχε λατρέψει την Άλεξ.</p> <p>Όλ' αυτά πέρασαν από το μυαλό του όταν την είδε να στέκεται στο κούφωμα της πόρτας με το απαλό φως της κουζίνας πίσω της.</p> <p>Το λυπηρό ήταν ότι ποτέ της δεν θα καταλάβαινε πως, παρόλο που όταν έβλεπαν την Τζούλια θυμόντουσαν εκείνο το φρικτό συμβάν, πάντα την αγαπούσαν πραγματικά.</p> <p>Αλλά η Τζούλια ήταν σαν ένα ξένο πουλάκι στο σπίτι αυτό, και πάντα ένιωθαν αδέξιοι και απελπισμένοι μπροστά της. Κι ακόμη έτσι ένιωθαν.</p>	<p>требовательным, как Джулия.</p> <p>На самом деле они почувствовали даже облегчение, когда однажды летом Джулия пришла домой, сочась злобой изо всех пор.</p> <p>Их не удивило, что Нелли по собственной инициативе рассказала Джулии правду. Нелли, злобная старая ведьма, всю жизнь действовала только в своих интересах. Наверняка она видела для себя какую-то выгоду в том, чтобы все рассказать Джулии, что наконец и сделала. Они всегда этого боялись и поэтому пытались отговорить Джулию принять предложение работать летом у Нелли, но Джулия, как обычно, с бесконечным упрямством настояла на своем.</p> <p>Когда Нелли рассказала ей правду, для нее открылся новый мир. В первый раз у нее появился кто-то, кому она действительно была нужна, кто хотел ее слушать и говорить с ней.</p> <p>Хотя у Нелли был Ян, она чувствовала с Джулией кровную связь. И она сказала, что решила завещать ей свое состояние.</p> <p>Карл-Эрик очень хорошо понимал, как это подействовало на Джулию. Она была полна злобы на тех, кого раньше считала своими родителями, и обожала Нелли так же, как восхищалась Алекс.</p> <p>Все это пронеслось у него в голове, когда он увидел ее стоящей в дверях, освещенной мягким светом из кухни.</p> <p>Самое печальное, что Джулия никогда не могла понять: хотя это и было правдой и много раз, глядя на Джулию, они вспоминали тот кошмар в прошлом, они все же по-настоящему ее любили.</p> <p>Но она жила в доме, как случайно залетевшая птица, и рядом с ней они чувствовали себя неловко и беспомощно.</p>
---	---

Τώρα θα ήταν αναγκασμένοι να αποδεχτούν ότι την είχαν χάσει για πάντα. Υπήρχε ακόμη σωματικά στο σπίτι τους, αλλά πνευματικά τους είχε ήδη εγκαταλείψει.

Ο Χένρικ έμοιαζε να μην μπορεί ν' ανασάνει. Είχε σκύψει το κεφάλι του στα γόνατα και είχε κλείσει τα μάτια.

Για μια στιγμή, ο Καρλ-Ερικ αναρωτήθηκε αν ήταν σωστό να καλέσει τον Χένρικ να έρθει από εκεί. Αλλά το είχε κάνει επειδή πίστευε ότι ο Χένρικ δικαιούνταν να ξέρει την αλήθεια. Είχε αγαπήσει κι αυτός την Άλεξ.

«Μα, Τζούλια.»

Η Μπίργιτ άπλωσε τα χέρια της προς την Τζούλια σε μια αδέξια, παρακλητική χειρονομία, αλλά η Τζούλια της γύρισε περιφρονητικά την πλάτη και την άκουσαν ν' ανεβαίνει με θόρυβο τη σκάλα.

«Λυπάμαι ειλικρινά. Ήξερα ότι κάτι δεν ταίριαζε στην όλη υπόθεση, αλλά αυτό δεν θα μπορούσα να το φανταστώ ποτέ μου. Δεν ξέρω τι να πω».

Ο Πάτρικ άνοιξε τα χέρια του σε μια χειρονομία παραίτησης.

«Ετσι είναι. Ούτε κι εμείς οι ίδιοι ξέρουμε τι να πούμε. Τουλάχιστον ο ένας στον άλλο».

Ο Καρλ-Ερικ κοίταζε διερευνητικά τη σύζυγό του.

«Πόσο καιρό κράτησαν αυτές οι κακοποιήσεις; Ξέρετε;»

«Δεν ξέρουμε πραγματικά. Π Άλεξ δεν ήθελε να μιλήσει γι' αυτό. Πιθανώς κάνα δυο μήνες τουλάχιστον, ίσως και έναν ολόκληρο χρόνο».

Δίστασε.

«Και με αυτό έχεις την απάντηση για την προηγούμενη ερώτησή σου;»

«Ποια εννοείς;» έκανε ο Πάτρικ.

Так же и теперь — с той лишь разницей, что они вынуждены были признать, что потеряли ее навсегда. Физически она по-прежнему находилась в их доме, но на самом деле она их уже оставила.

Хенрик выглядел так, словно его загипнотизировали. Он опустил голову на колени и зажмурился.

На секунду Карл-Эрик спросил себя, правильно ли было приглашать Хенрика. Он это сделал, потому что считал, что Хенрик заслужил знать правду и он тоже любил Алекс.

— Но, Джул lia...

Биргит протянула к Джулии руки в неловком умоляющем жесте, но Джул lia лишь презрительно повернулась к ней спиной, и они услышали, как она поднимается по лестнице.

— Мне действительно очень жаль. Я кое-что подозревал, но такого я себе никогда и представить не мог. Я не знаю, что тут сказать.

— И Патрик беспомощно развел руками.

— Да нет, мы тоже на самом деле не знаем, что тут можно было сказать, по крайней мере друг другу.

— И Карл-Эрик внимательно поглядел на свою жену.

— А вы не знаете, сколько продолжалось насилие?

— Нет, мы действительно не знаем. Алекс не хотела об этом говорить. По-видимому, не меньше двух месяцев, а может быть, и год.

— Он помедлил.

— И здесь также ответ на твой прошлый вопрос.

— Какой именно ты имеешь в виду? —

«Εκείνη για τη σχέση ανάμεσα στην Άλεξ και τον Άντερς. Ο Άντερς ήταν κι αυτός θύμα.

Μια μέρα πριν μετακομίσουμε βρήκαμε ένα σημείωμα που είχε γράψει η Άλεξ στον Άντερς.

Από εκεί αποκαλύφθηκε πως κι αυτός είχε κακοποιηθεί από τον Νιλς. Προφανώς, είχαν καταλάβει κατά κάποιον τρόπο, ή έμαθαν, ότι βρίσκονταν και οι δύο στην ίδια κατάσταση, δεν ξέρω πώς, και συναντιόντουσαν για να αλληλοπαρηγορούνται.

Πήρα το σημείωμα και πήγα εγώ ο ίδιος με αυτό στη Βέρα Νίλσον. Της αποκάλυψα τι είχε συμβεί με την Άλεξ και τι συνέβη, πιθανότατα, και με τον Άντερς. Ήταν από τα δυσκολότερα πράγματα που έχω κάνει στη ζωή μου.

Ο Άντερς είναι ή μάλλον ήταν» διόρθωσε αμέσως τον εαυτό του «το μόνο που είχε η Βέρα. Κάπου βαθιά μέσα μου πρέπει να ήλπιζα ότι η Βέρα θα έκανε αυτό που δεν είχαμε εμείς το θάρρος να κάνουμε, δηλαδή να μηνύσει τον Νιλς και να τον στείλει στη φυλακή για όσα είχε κάνει.

Αλλά τίποτε από αυτά δεν έγινε, και υποθέτω πως και η Βέρα επέδειξε την ίδια δειλία μ' εμάς».

Δίχως να το καταλάβει, είχε αρχίσει να τρίβει το στήθος του με τη γροθιά του. Ο πόνος γινόταν όλο και πιο έντονος, και είχε αρχίσει να τον νιώθει μέχρι τις άκρες των δαχτύλων του.

«Και δεν έχετε καθόλου ιδέα για το που μπορεί να πήγε ο Νιλς;»

«Όχι, καμία απολύτως ιδέα. Αλλά, όπου κι αν είναι, ελπίζω να υποφέρει, το κάθαρμα».

Ο πόνος αυξανόταν τώρα με ρυθμό χιονοστιβάδας. Τα δάχτυλα είχαν αρχίσει να μουδιάζουν, και ο Καρλ-Έρικ κατάλαβε ότι κάτι δεν πήγαινε καθόλου καλά. Τα πράγματα πρέπει να ήταν πολύ άσχημα. Ο πόνος έκανε

спросил Патрик.

— О связи между Александрой и Андерсом. Андерс тоже был жертвой.

За день до нашего отъезда из Фьельбаки мы нашли записку, которую Алекс написала Андерсу.

Из нее стало ясно, что Нильс надругался и над Андерсом. Очевидно, они как-то поняли или им удалось узнать, что они оказались в одинаковом положении, — как именно, я не знаю. Они искали друг у друга утешения.

Я взял записку и пошел с ней к Вере Нильссон, рассказал ей, что случилось с Алекс и что, по-видимому, произошло с Андерсом. Это было самое трудное, что мне когда-либо в жизни пришлось сделать.

Андерс стал, точнее, был, — быстро поправил себя Карл-Эрик, — единственным, что осталось у Александры. И кроме того, я надеялся, что Вера, может быть, сделает то, на что у нас не хватило мужества, — заявит на Нильса и заставит его ответить за содеянное.

Но ничего не произошло, так что я считаю, что Вера оказалась такой же слабой, как и мы.

Он непроизвольно начал массировать себе грудь. Боль не утихала, наоборот, становилась все сильнее и сильнее, а сейчас еще и начали неметь кончики пальцев.

— И вы совершенно ничего не знаете о том, куда направился Нильс?

— Нет, ни малейшего понятия. Но, где бы он ни был, я от всей души надеюсь, что этот дьявол достаточно мучается.

Боль обрушилась лавиной, пальцы ничего не чувствовали, и Карл-Эрик понял, что что-то не так. Что-то произошло у него со зрением, и, хотя он видел, что губы у окружающих шевелятся, звук и

το οπτικό του πεδίο ν' αρχίσει να συστέλλεται, και, παρόλο που έβλεπε τα στόματα των άλλων να κινούνται, ήταν σαν όλες οι εικόνες και όλοι οι ήχοι να έρχονταν με απίστευτη ταχύτητα. Τη μια στιγμή χάρηκε που είδε την οργή να χάνεται από τα μάτια της Μπίργιτ, αλλά, όταν είδε πως αντικαταστάθηκε από ανησυχία, κατάλαβε πλέον ότι κάτι πολύ σοβαρό συνέβαινε. Μετά ήρθε το σκοτάδι.

Υστερα από την πανικόβλητη διαδρομή με το ασθενοφόρο προς το νοσοκομείο Σαλγκρένσκα, ο Πάτρικ μπήκε στο αυτοκίνητό του και προσπάθησε ν' αναπνεύσει κανονικά. Είχε ακολουθήσει το ασθενοφόρο με το δικό του αυτοκίνητο και έμεινε με την Μπίργιτ και τον Χένρικ μέχρι που έμαθαν ότι το έμφραγμα του Καρλ-Ερικ ήταν όντως σοβαρό, αλλά είχε ξεπεράσει το κρίσιμο στάδιο.

Αυτή η μέρα ήταν μία από τις πιο πολυτάραχες της ζωής του. Όλα τα χρόνια που ήταν στην αστυνομία είχε δει πολλή δυστυχία, αλλά ποτέ του δεν είχε ακούσει μια τόσο σπαραξικάρδια και τραγική ιστορία σαν κι αυτή που του είχε αφηγηθεί ο Καρλ-Ερικ το απόγευμα.

Παρόλο που ο Πάτρικ αναγνώριζε την αλήθεια όταν την άκουγε, πάντα δυσκολευόταν να αποδεχτεί αυτό που είχε ακούσει.

Πώς μπορούσε κανείς να συνεχίζει τη ζωή του όταν είχε περάσει αυτά που πέρασε η Άλεξ; Δεν έφτανε μόνο ότι την είχαν εκμεταλλευτεί και της είχαν στερήσει την παιδική της ηλικία, αλλά ήταν, επίσης, αναγκασμένη να ζήσει την υπόλοιπη ζωή της έχοντας δίπλα της ένα άτομο που της υπενθύμιζε μονίμως τα βάσανά της.

Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να καταλάβει αυτό που είχαν κάνει οι γονείς της. Δεν μπορούσε με τίποτα να φανταστεί ότι ο ίδιος θα άφηνε τον δράστη να γλιτώσει τόσο εύκολα αν είχε κακοποιηθεί το δικό του παιδί, όπως δεν μπορούσε, επίσης, να φανταστεί ότι θα επέλεγε να το αποσιωπήσει.

Πώς ήταν δυνατόν να είναι σημαντικότερη η πρόσωψη από τη ζωή και την υγεία του παιδιού του; Αυτό του φαινόταν παντελώς ακατανόητο.

изображение понеслись, как при ускоренной съемке. На миг он увидел, что злость пропала из глаз Биргит, но когда она сменилась беспокойством, Карл-Эрик понял, что произошло что-то страшное. Затем наступила темнота.

После того как санитарная машина, завывая сиреной, на полной скорости отвезла Карла-Эрика в Сальгренскую больницу, Патрик сидел в машине и пытался перевести дух. Он поехал следом за машиной «скорой помощи» и остался сидеть в больнице вместе с Биргит и Хенриком до тех пор, пока им не сказали, что хотя Карл-Эрик и перенес обширный инфаркт, но худшее уже позади и кризис миновал. Это был один из самых беспокойных дней в его жизни. Он видел много зла за годы работы в полиции, но никогда еще не слышал такой душераздирающей трагической истории, которую рассказал сегодня днем Карл-Эрик.

Хотя Патрик знал, что услышал чистую правду, ему все же было трудно принять это.

Как кто-то может продолжать жить дальше, пережив то же, что довелось пережить Алекс? Ее не только изнасиловали и лишили детства, ей, кроме того, пришлось жить всю оставшуюся жизнь с постоянным напоминанием об этом.

Как Патрик ни старался, он никак не мог понять ее родителей. И ни за что не мог представить, что сам позволил бы преступнику, который изнасиловал его ребенка, остаться безнаказанным, и еще меньше мог представить, что попытался бы все это замять.

Как могла внешняя благопристойность оказаться важнее, чем жизнь и здоровье собственного ребенка? Нет, это немыслимо.

Καθόταν με τα μάτια κλειστά, έχοντας ακουμπίσει το κεφάλι του στο μαξιλάρι του καθίσματος. Είχε αρχίσει να σουρουπώνει και έπρεπε να πάρει ξανά τον δρόμο της επιστροφής, αλλά ένιωθε αδύναμος και δίχως θέληση.

Ούτε καν η σκέψη της Ερίκα που τον περίμενε δεν μπορούσε να τον κάνει να βάλει μπροστά και να φύγει. Η βαθιά ριζωμένη θετική στάση του απέναντι στη ζωή σείστηκε συθέμελα. Για πρώτη φορά ένιωθε να αμφιβάλλει ότι το καλό στην ανθρώπινη φύση υπερτερούσε του κακού.

Σε ένα άλλο επίπεδο, ένιωθε και λίγο ένοχος, μια που εκείνη η απαίσια ιστορία τον είχε, οπωσδήποτε, συνταράξει πολύ, αλλά είχε, επίσης, νιώσει και μια επαγγελματική ικανοποίηση όταν τα κομμάτια του παξιλέπεφταν το ένα μετά το άλλο στη θέση τους.

Είχαν απαντηθεί πολλές ερωτήσεις αυτό το απόγευμα. Κι όμως, τώρα ένιωθε πιο απογοητευμένος από πριν. Διότι, αν και είχε ακούσει τις εξηγήσεις για πολλά πράγματα, ακόμη προχωρούσε στα τυφλά, στα σκοτάδια, μια που δεν είχε βγάλει άκρη ποιος ή ποιοι είχαν σκοτώσει την Άλεξ και τον Άντερς.

Ίσως το κίνητρο να βρισκόταν κρυμμένο στο παρελθόν, ίσως και να μην είχε καμία σχέση με το παρελθόν, παρόλο που αυτό το έβρισκε απίθανο. Μολαταύτα, αυτή ήταν η μοναδική σαφής σχέση που υπήρχε ανάμεσα στην Άλεξ και τον Άντερς.

Αλλά γιατί να θέλει κάποιος να τους σκοτώσει εξαιτίας μιας κακοποίησης που είχε γίνει πριν από είκοσι πέντε χρόνια;

Και γιατί τώρα, εν πάσῃ περιπτώσει, και όχι νωρίτερα; Τι ήταν αυτό που έθεσε σε κίνηση κάτι που ήταν θαμμένο εδώ και τόσα χρόνια, κάτι που οδήγησε σε δύο φόνους μέσα σε διάστημα μόλις δύο εβδομάδων;

Αυτό που ήταν το πιο απογοητευτικό απ' όλα

Патрик сидел, закрыв глаза, положив голову на подголовник сиденья. Начали опускаться сумерки, и ему пора было возвращаться домой, но он чувствовал себя безвольным и слабым.

Даже мысль об Эрике, которая его ждала, не смогла заставить Патрика завести машину и ехать во Фьельбаку. Сегодняшнее открытие потрясло его непоколебимо позитивное восприятие жизни до самого основания, и в первый раз в жизни Патрик усомнился в том, что хорошего в людях больше, чем плохого.

При этом Патрик также чувствовал себя виноватым: хотя ужасающая история самым явным образом поразила его до глубины души, он ощущал профессиональное удовлетворение, потому что его предположения оправдались и куски головоломки встали на свое место.

Множество вопросительных знаков исчезло сегодня днем, появились ответы на множество вопросов, но при этом больше, чем раньше, появилось разочарований, потому что Патрик по-прежнему на ощупь бродил в темноте, где скрывался тот или те, кто убил Александру и Андерса.

Возможно, мотив преступления прятался в прошлом, а может быть, он совершенно ничего общего с прошлым и не имел, хотя Патрик находил это неправдоподобным. В первую очередь на это указывала отчетливая связь между Алекс и Андерсом, которую он нашел.

Но почему кому-то понадобилось убивать их из-за насилия, которое произошло больше двадцати трех лет назад?

И почему именно сейчас? Почему пришло в движение то, что много лет спокойно лежало, и привело к двум убийствам с промежутком в две недели?

Больше всего его расстраивало, что он не

ήταν ότι δεν είχε την παραμικρή ιδέα για το πρός ποια κατεύθυνση έπρεπε να συνεχίσει.

Το απόγευμα αυτό είχε συνεισφέρει κατά σημαντικό τρόπο στην έρευνα, αλλά ταυτόχρονα τον οδήγησε και σ' ένα αδιέξοδο.

Ο Πάτρικ κάθισε και σκέφτηκε όλα όσα είχε κάνει και ακούσει όλη τη μέρα και τότε κατάλαβε ότι είχε ένα πολύ συγκεκριμένο στοιχείο μαζί του στο αμάξι. Κάτι που είχε ξεχάσει εντελώς στις αναταράξεις που δημιούργησε η επίσκεψη στους Καρλγκρέν και η μετέπειτα αναστάτωση με το δραματικό έμφραγμα του Καρλ-Ερικ.

Για άλλη μια φορά, ο Πάτρικ ένιωσε τον ίδιο ενθουσιασμό που είχε νιώσει το πρωί. Αντιλήφθηκε, επίσης, ότι είχε μια μοναδική ευκαιρία να εξετάσει αυτό το στοιχείο πιο στενά. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν λίγη τύχη.

Ανοιξε το κινητό που το είχε απενεργοποιημένο, αγνόησε την ειδοποίηση ότι είχε τρία φωνητικά μηνύματα και τηλεφώνησε στις πληροφορίες συνδρομητών για να του δώσουν το νούμερο του νοσοκομείου Σαλγκρένσκα. Του έδωσαν τον αριθμό του τηλεφωνικού κέντρου και ζήτησε να τον συνδέσουν με αυτό.

«Νοσοκομείο Σαλγκρένσκα».

«Ναι, γεια σας, το όνομά μου είναι Πάτρικ Χέντστρεμ. Αναρωτιέμαι αν υπάρχει κάποιος Ρόμπερτ Εκ που δουλεύει για εσάς στο ιατροδικαστικό τμήμα».

«Μια στιγμή να κοιτάξω».

Ο Πάτρικ κράτησε την ανάσα του. Ο Ρόμπερτ ήταν συμφοιτητής του στην Αστυνομική Ακαδημία, ο οποίος μετά τις σπουδές συνέχισε και έγινε εγκληματολόγος.

Κάνανε πολύ παρέα όταν σπούδαζαν μαζί, αλλά μετά χάθηκαν. Ο Πάτρικ κάπου είχε ακούσει ότι ο Ρόμπερτ δούλευε τώρα στο Σαλγκρένσκα και ήλπιζε να είναι έτσι.

имел ни малейшего понятия, в каком направлении ему сейчас следует двигаться.

Сегодняшний день стал большим шагом в расследовании, но при этом завел в тупик.

Патрик прокрутил в голове все, что он сделал и услышал сегодня, и внезапно вспомнил, что у него сейчас с собой в машине есть очень конкретная улика, о которой он совершенно забыл из-за поездки к Карлгренам и сердечного приступа Карла-Эрика.

Он опять почувствовал такой же энтузиазм, как утром, и сообразил, помимо прочего, что у него есть уникальная возможность изучить улику поближе. Единственное, что ему сейчас требовалось, — так это немного удачи.

Он включил мобильный телефон и, не обращая внимания на уведомление о трех входящих сообщениях, позвонил в справочную и выяснил телефон Сальгренской больницы. Затем набрал номер коммутатора и дождался соединения.

— Сальгренская больница.

— Привет, меня зовут Патрик Хедстрём. Я хочу узнать, работает ли у вас Роберт Эк в отделении судебной медицины.

— Секундочку, я сейчас посмотрю.

Патрик затаил дух. Роберт был его однокурсником по полицейской школе; после учебы он занялся судебной медициной.

Они близко общались, когда учились вместе, но потом потеряли контакт. До Патрика доходили слухи, что Роберт сейчас работает в Сальгренской больнице, и он скрестил пальцы на удачу, чтобы это так и оказалось.

«Για να δούμε. Ναι, έχουμε έναν Ρόμπερτ Εκ που δουλεύει εκεί. Θέλεις να σε συνδέσω;»

Ο Πάτρικ ζητωκραύγαζε μέσα του.

«Ναι, ευχαριστώ».

Ακολούθησαν δύο κουδουνίσματα, και μετά ο Πάτρικ άκουσε τη γνώριμη φωνή του Ρόμπερτ.

«Ιατροδικαστικό, Ρόμπερτ Εκ».

«Γεια σου, Ρόμπαν, μπορείς να καταλάβεις ποιος είμαι;»

Για δύο δευτερόλεπτα επικράτησε σιωπή. Ο Πάτρικ δεν πίστευε με τίποτα ότι ο Ρόμπερτ θα αναγνώριζε τη φωνή του και ήταν έτοιμος να τον βοηθήσει να μαντέψει. Άλλα τότε ακούστηκε μια κραυγή.

«Πάτρικ Χέντστρεμ! Βρε παλιόσκυλο! Τι διάβολο, χρόνια και ζαμάνια, ρε φίλε! Πώς και μας θυμήθηκες; Εννοώ, δεν το συνηθίζεις».

Ο Ρόμπερτ τον πείραζε, και ο Πάτρικ ένιωσε λίγο ντροπιασμένος. Ήξερε ότι δεν ήταν πολύ καλός στο να παίρνει τηλέφωνα και να κρατάει επαφή με τον κόσμο. Ο Ρόμπερτ είχε υπάρξει πολύ καλύτερος σε αυτά, αλλά έπειτα από κάποιον καιρό πρέπει να κουράστηκε κι αυτός, μια που ο Πάτρικ δεν ανταπέδιδε τα τηλεφωνήματά του.

Ντράπηκε ακόμα περισσότερο όταν σκέφτηκε πως και τώρα που τον έπαιρνε ήταν για να του ζητήσει μια χάρη. Άλλα τώρα δεν μπορούσε να κάνει πίσω.

«Ναι, ξέρω, είμαι πολύ κακός στις επαφές και στα τηλεφωνήματα, αλλά τώρα τυχαίνει και βρίσκομαι στο πάρκινγκ έξω από το “Σαλγκρένσκα” και θυμήθηκα ότι είχα ακούσει πως δούλευες εδώ. Οπότε σκέφτηκα να δω αν ήσουν εδώ και να περάσω να πω ένα γεια».

— Так, посмотрим. Роберт Эк. Да, он у нас работает. Ты хочешь, чтобы я тебя соединила?

Патрик внутренне ликовал:

— Да, спасибо.

После второго гудка он услышал хорошо знакомый голос Роберта:

— Отделение судебной медицины. Роберт Эк.

— Здорово, Робан. Узнаешь, кто звонит?

На пару секунд воцарилось молчание. Патрик не надеялся, что Роберт сможет узнать его голос, и уже собрался было помочь ему и подсказать, но тут в трубке раздался радостный вопль:

— Патрик Хедстрём, ах ты, старый черт, сколько лет, сколько зим, куда ты пропал? Что это ты вдруг надумал объявиться? Только не рассказывай, что это звонок вежливости.

Голос Роберта прозвучал насмешливо, и Патрику стало немного стыдно. Он знал, что, мягко говоря, не злоупотреблял звонками и очень плохо поддерживал контакты с людьми. В отличие от него Роберт раньше какое-то время довольно часто звонил Патрику, но потом, наверное, несколько устал от того, что сам Патрик никогда не звонил ему.

Патрику стало стыдно еще больше, когда он подумал о том, как будет выглядеть его просьба о помощи после столь долгого молчания, но отступать было поздно.

— Да, я знаю, что чертовски плохо с моей стороны так пропадать, но сейчас я сижу в машине прямо напротив больницы и вспомнил, что ты вроде здесь работаешь. Я и надумал позвонить — может быть, ты на месте, — чтобы заскочить, сказать тебе «привет» и немного поболтать.

«Μα βέβαια, τι διάβολο. Έλα μέσα, θα χαρώ πολύ να σε δω που να πάρει ο διάβολος».

«Πώς θα σε βρω; Πού είσαι;»

«Είμαστε στο υπόγειο. Πέρνα την κύρια είσοδο, πάρε το ασανσέρ για κάτω, στρίψε δεξιά και προχώρα μέχρι το τέλος του διαδρόμου. Στο τέρμα του υπάρχει μια πόρτα και εκεί είμαστε εμείς.

Χτύπα το κουδούνι και θα σου ανοίξω. Θα χαρώ πολύ να σε ξαναδώ που να πάρει ο διάβολος».

«Το ίδιο κι εγώ. Θα ιδωθούμε σε δύο λεπτά τότε».

Πάλι ένιωσε ντροπή που ήταν έτοιμος να εκμεταλλευτεί έναν παλιόφιλο, αλλά ο Ρόμπερτ του χρωστούσε πολλές χάρες.

Όταν σπούδαζαν, ο Ρόμπερτ συζούσε και ήταν αρραβωνιασμένος με μια κοπέλα που την έλεγαν Σουζάν, αλλά είχε και μια παθιασμένη σχέση με μια συμφοιτήτριά τους που την έλεγαν Μαρί, η οποία είχε κι αυτή σταθερό σύντροφο.

Αυτό γινόταν για δύο χρόνια σχεδόν, και ο Πάτρικ δεν μπορούσε να θυμηθεί πόσες φορές είχε γλιτώσει το τομάρι του Ρόμπερτ. Λειτούργησε σαν άλλοθι πάμπολλες φορές και είχε δώσει δείγματα απίστευτης φαντασίας όταν τηλεφωνούσε η Σουζάν και ρωτούσε αν ήξερε πού ήταν ο Ρόμπερτ.

Εκ των υστέρων, μπορούσε να σκεφτεί ότι αυτό που έκανε δεν ήταν τόσο έντιμο μήτε γι' αυτόν μήτε για τον Ρόμπερτ. Άλλα τότε ήταν τόσο νέοι και τόσο ανώριμοι και, για να είναι ειλικρινής, το θεωρούσε συναρπαστικό και ίσως να ζήλευε και λίγο τον Ρόμπερτ που το έπαιζε σε δύο ταμπλό.

Φυσικά, η φούσκα έσκασε στο τέλος και ο Ρόμπερτ κατέληξε δίχως διαμέρισμα και δίχως γυναίκες.

— Не вопрос. Давай заходи, это будет просто здорово.

— А как я тебя найду? Где ты там окопался?

— В подвале. Проходишь через вестибюль, садишься в лифт, спускаешься вниз, поворачиваешь направо и идешь до самого конца длинного коридора. Когда коридор закончится, увидишь дверь — там мы и расположились.

Позвонишь в дверь, и я тебя впушу. Чертовски здорово будет повидаться.

— Аналогично.

— Ладно, тогда увидимся через пару минут. Патрик по-прежнему стыдился того, что хотел использовать старого друга, но, с другой стороны, он в свое время много раз выручал Роберта.

Когда они грызли гранит науки, Роберт был обручен и жил с девушкой по имени Сюзанна, но одновременно крутил роман с Мари, одной из однокурсниц.

Все это продолжалось почти два года, и Патрик не мог и сосчитать, сколько раз он спасал шкуру Роберта: постоянно обеспечивал ему алиби и придумывал кучу самых убедительных причин, когда ему в очередной раз звонила Сюзанна и спрашивала, не знает ли он, где Роберт.

Сейчас, спустя время, Патрик, конечно, уже не считал, что это было очень порядочно что с его стороны, что со стороны Роберта, но тогда они были молодые, беспечные, и, честно говоря, ему все это казалось очень увлекательным, и он даже немного завидовал Роберту, который встречался с двумя девчонками одновременно.

Ясное дело, в конце концов Роберт довел их обеих, и в один прекрасный день все это с треском лопнуло. Дело закончилось тем,

Αλλά, καθώς ήταν γεννημένος γόης, δεν χρειάστηκε να μείνει στον καναπέ του Πάτρικ πάνω από μερικές εβδομάδες, μια που βρήκε καινούργια γυναίκα στο σπίτι της οποίας μετακόμισε.

Όταν ο Πάτρικ άκουσε ότι ο Ρόμπερτ δούλευε στο Σαλγκρένσκα, έμαθε επίσης ότι ήταν πλέον παντρεμένος και είχε παιδιά, αλλά τότε δυσκολεύτηκε πολύ να το πιστέψει.

Τώρα όμως θα αποδεικνύοταν κατά πόσο αλήθευε αυτή η φήμη. Πήγε ψάχνοντας στους φαινομενικώς ατέλειωτους διαδρόμους του νοσοκομείου και, παρόλο που είχε ακουστεί εύκολο όταν ο Ρόμπερτ τού περιέγραφε τον δρόμο, ο Πάτρικ κατάφερε να χαθεί δύο φορές πριν καταλήξει τελικά έξω από τη σωστή πόρτα. Χτύπησε το κουδούνι και περίμενε. Η πόρτα άνοιξε διάπλατα.

«Πού είσαι, ρε παλιόφιλε!»

Αγκαλιάστηκαν σφιχτά και εγκάρδια και μετά έκαναν και οι δύο ένα βήμα πίσω για να δουν τι σημάδια είχε αφήσει πάνω τους ο χρόνος. Ο Πάτρικ μπόρεσε να διαπιστώσει ότι ο χρόνος είχε υπάρξει πολύ ελεήμων με τον Ρόμπερτ και ήλπιζε ότι και ο Ρόμπερτ σκεφτόταν το ίδιο γι' αυτόν. Για να σιγουρευτεί, ρούφηξε το στομάχι του και πέταξε λίγο έξω το στήθος.

«Έλα μέσα, έλα, πέρασε».

Ο Ρόμπερτ τον οδήγησε στο γραφείο του, το οποίο ήταν σαν μικρή αποθήκη που δεν χωρούσε ούτε ένα άτομο. Με δύο άτομα επικρατούσε συνωστισμός.

Ο Πάτρικ παρατήρησε πιο προσεχτικά τον Ρόμπερτ όταν κάθισε σε μια καρέκλα απέναντι του μπροστά από το γραφείο του. Τα ξανθά μαλλιά του ήταν το ίδιο καλοχτενισμένα όπως όταν ήταν νεότεροι και κάτω από τη λευκή ρόμπα εργαστηρίου τα ρούχα του φαίνονταν εξίσου καλοσιδερωμένα.

Ο Πάτρικ πίστευε ότι η ανάγκη του

что Роберт остался без квартиры и без обеих девушек, и ему пришлось ночевать на диване у Патрика.

Но Роберт был прирожденным обольстителем: не прошло и пары недель, как он поменял диван Патрика на новую девушку с квартирой.

И поэтому, когда Патрику рассказали о том, что теперь Роберт женат и у него есть дети, он с трудом мог в это поверить.

В любом случае сейчас он все выяснит. Несмотря на то что Роберт подробно объяснил, как его найти, Патрик пару раз заблудился, и ему пришлось побродить по бесконечным больничным коридорам. Но в конце концов он оказался перед нужной дверью. Патрик позвонил и подождал. Дверь распахнулась.

— Здоро-о-во!

Они сердечно обнялись, потом отступили друг от друга на шаг, чтобы посмотреть, как изменило их время. Патрик констатировал, что прошедшие годы не отразились на Роберте, и надеялся, что Роберт подумал тоже самое о нем. На всякий случай Патрик втянул живот и выпятил грудь.

— Проходи, проходи.

Роберт провел его в свой кабинет — крохотную каморку, где, казалось, едва мог поместиться один человек.

Патрик ближе посмотрел на Роберта, когда сел на стул напротив его письменного стола. Его светлые волосы были так же тщательно причесаны, как и в студенческие годы, а одежда под белым лабораторным халатом не менее тщательно выглажена.

Патрик всегда думал, что опрятность

Ρόμπερτ να δείχνει περιποιημένος λειτουργούσε σαν αντίβαρο για το χάος που είχε την τάση να δημιουργεί πάντα στην ιδιωτική του ζωή. Το βλέμμα του το τράβηξε μια φωτογραφία σε ένα ράφι πίσω από το γραφείο.

«Η οικογένειά σου είναι;»

Δεν κατάφερε να κρύψει εντελώς την έκπληξη στη φωνή του. Ο Ρόμπερτ χαμογέλασε με περηφάνια και κατέβασε τη φωτογραφία από το ράφι.

«Βεβαίως, είναι η γυναίκα μου, η Καρίνα, και τα δύο μου παιδιά, ο Όσκαρ και η Μάγια.»

«Πόσο είναι τώρα;»

«Ο Όσκαρ είναι δύο ετών και η Μάγια έξι μηνών.»

«Υπέροχα. Πόσο καιρό είσαι παντρεμένος;»

«Τρία χρόνια τώρα. Δεν θα πίστευες ποτέ σου ότι θα γινόμουν κάποτε οικογενειάρχης και μπαμπάς, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ γέλασε.

«Οχι, οφείλω να ομολογήσω ότι το θεωρούσα απίθανο.»

«Ναι, ξέρεις, όταν ο διάβολος γερνάει γίνεται θρήσκος. Κι εσύ; Θα έχεις κανένα λόχο παιδιά τώρα, υποθέτω.»

«Οχι, δεν έγινε ακριβώς έτσι. Στην πραγματικότητα, είμαι χωρισμένος. Κανένα παιδί, κάτι που μπορεί να θεωρηθεί τύχη υπό αυτές τις συνθήκες.»

«Λυπάμαι που το ακούω.»

«Οχι, τόσο άσχημα δεν είναι. Έχω ξεκινήσει μια σχέση που φαίνεται υπέροχη και πολλά υποσχόμενη, οπότε θα δούμε.»

«Για πες μου τώρα, πώς και εμφανίστηκες σαν φάντης μπαστούνι έπειτα από τόσα χρόνια;»

Роберта является своего рода противовесом хаосу в его личной жизни. Патрик посмотрел на фотографию на полке позади письменного стола.

— Это твоя семья?

Ему не удалось скрыть удивление в голосе. Роберт гордо улыбнулся и взял фотографию.

— Ага. Это моя жена Карина и мои дети — Оскар и Майя.

— Сколько им лет?

— Оскару два, а Майе шесть месяцев.

— Здорово. Когда же ты женился?

— Уже три года. Что, ты никогда не думал, что я буду отцом семейства?

Патрик засмеялся:

— Нет, должен признаться, это полный сюрприз.

— Ну, знаешь, когда грешник стареет, он идет в церковь. А как сам-то? Тоже ведь небось окрутили.

— Ну нет, не совсем. Я развелся, детей нет, а учитывая обстоятельства, это только хорошо.

— Печально слышать.

— Но все не так плохо: сейчас у меня, по-моему, наметилось кое-что очень стоящее, так что поживем — увидим.

— Ну и что же за медведь сдох в лесу, что ты внезапно выскочил, как чертик из табакерки, после стольких лет?

Ο Πάτρικ άρχισε να στρίβεται στην καρέκλα που καθόταν. Πάλι εκείνη η υπενθύμιση για το πόσο αμελής υπήρξε τόσο καιρό δίχως ούτε ένα τηλεφώνημα και εμφανίζεται μετά μόνο και μόνο για να ζητήσει μια χάρη.

«Ημουνα εδώ σε μια δουλειά της αστυνομίας και θυμήθηκα πως είχα ακούσει ότι δούλευες στο ιατροδικαστικό-εγκληματολογικό. Έχω κάτι στο οποίο χρειάζομαι τη βοήθειά σου και δεν έχω πραγματικά χρόνο να το αφήσω να περάσει από τα συνηθισμένα διοικητικά κανάλια. Θα έπαιρνε βδομάδες πριν έρθει η απάντηση και, εν πάσῃ περιπτώσει, δεν έχω ούτε τον χρόνο ούτε την υπομονή».

Ο Ρόμπερτ έδειξε ότι του είχε κεντρίσει την περιέργεια. Σχημάτισε με τα δάχτυλά του μια πυραμίδα και περίμενε τον Πάτρικ να συνεχίσει.

Ο Πάτρικ έσκυψε και έβγαλε από την τσάντα του ένα χαρτί μέσα από μια πλαστική σακούλα. Το έδωσε στον Ρόμπερτ, ο οποίος το έγειρε λοξά κάτω από το φως της λάμπας για να δει από πιο κοντά τι ήταν.

«Αυτό το χαρτί το πήρα από ένα σημειωματάριο στο σπίτι ενός θύματος δολοφονίας. Βλέπω ότι υπάρχουν αποτυπώματα από κάτι που είχε γραφτεί στην προηγούμενη σελίδα, αλλά είναι πολύ αχνά για να διαβάσω τι ακριβώς γράφει εκτός από μερικά αποσπάσματα. Εσείς έχετε εξοπλισμό που μπορεί να διαβάσει από τέτοια αποτυπώματα, έτσι δεν είναι;»

«Εεε, ναι, φυσικά και έχουμε». Ο Ρόμπερτ τράβηξε λίγο τις λέξεις όταν απάντησε, ενώ συνέχιζε να μελετάει το φύλλο χαρτιού κάτω από τη λάμπα.

«Αλλά, όπως λες κι εσύ, υπάρχουν αρκετά αινιστηροί κανόνες για το πώς πρέπει να χειρίζόμαστε τέτοια αιτήματα και με ποια προτεραιότητα. Έχουμε ένα σωρό τέτοια αιτήματα που εκκρεμούν».

«Ναι, ναι, ξέρω. Αλλά σκέφτηκα ότι αυτό εδώ θα μπορούσες μάλλον να το εξετάσεις απλά και εύκολα, ότι αν σου ζητούσα τη χάρη να κοιτάξεις στα γρίγορα μήπως μπορεί να βγει κάτι, ίσως.»

Πατρικ ζαερζαλ. Πο-прежнему он чувствовал себя неловко из-за того, что надолго исчез и появился, когда ему понадобилась помощь, — чистой воды нахальство.

— Я ездил в город по служебному делу и вспомнил, что ты работаешь здесь патологоанатомом. У меня есть одна проблема, мне нужна помощь. Время поджимает, а если действовать по обычным административным каналам — это будет слишком медленно, во всяком случае, пройдет несколько недель, пока я получу ответ, а столько ждать я просто не могу.

Роберту, похоже, стало любопытно. Он соединил кончики пальцев обеих рук в ожидании того, что Патрик скажет дальше.

Патрик наклонился к своей сумке, достал оттуда листок бумаги в пластиковом пакете и протянул его Роберту, который начал рассматривать его под разными углами в свете сильной лампы на письменной столе.

— Это листок из блокнота в доме убитого. Я увидел, что здесь сохранились следы написанного на предыдущей странице. Но следы слабые, я разглядел только обрывки надписи, а мне нужен весь текст. У вас, наверное, есть оборудование, на котором можно прочитать такие отпечатки.

— Да, есть. — Роберт немного замялся с ответом, продолжая рассматривать бумагу под лампой.

— Но, как ты сам говоришь, существуют совершенно определенные строгие правила, как и в каком порядке проводить экспертизу. И у нас лежит и дожидается своей очереди масса срочных дел.

— Да-да, я знаю. Но я подумал, что все будет проще и быстрее, если я позвоню тебе и попрошу об услуге: может, удастся посмотреть, что там такое, так что, если бы...

Μια αυλακιά φάνηκε ανάμεσα στα φρύδια του Ρόμπερτ όσο σκεφτόταν αυτά που του είπε ο Πάτρικ. Μετά, του χάρισε ένα πανούργο χαμόγελο και σηκώθηκε από την πολυθρόνα του γραφείου του.

«Λοιπόν, ας μη γινόμαστε τώρα πολύ γραφειοκράτες. Όπως είπαμε, μερικά λεπτά θα πάρει. Ακολούθησέ με».

Ο Ρόμπερτ προχώρησε μπροστά από τον Πάτρικ, βγήκε στον μικρό και στενό διάδρομο και μπήκε σε μια πόρτα ακριβώς απέναντι από τη δική του. Το δωμάτιο ήταν μεγάλο και φωτεινό και γεμάτο από κάθε είδους εξοπλισμό που φαινόταν παράξενος. Ήταν πεντακάθαρα εκεί μέσα και επικρατούσε μια κλινική ατμόσφαιρα, που τη δημιουργούσαν οι κατάλευκοι τοίχοι, οι πάγκοι και τα ντουλάπια με τη λαμπερή επικάλυψη χρωμάτου.

Η συσκευή που επρόκειτο να χρησιμοποιήσει ο Ρόμπερτ βρισκόταν στο βάθος του δωματίου. Έβγαλε με πολλή προσοχή το χαρτί από την πλαστική σακούλα και το έβαλε πάνω σε μια πλάκα.

Άνοιξε το μηχάνημα, πατώντας ένα κουμπί στο πλάι, και άναψε ένα γαλαζωπό φως. Οι λέξεις εμφανίστηκαν με όλη την επιθυμητή σαφήνεια πάνω στο χαρτί.

«Βλέπεις; Αυτό εδώ ήλπιζες να δεις;»

Ο Πάτρικ διάβασε στα γρήγορα το κείμενο.

«Αυτό ακριβώς ήλπιζα να δω. Μπορείς να το αφήσεις λίγο εκεί για να προλάβω να αντιγράψω αυτά που γράφει;»

Ο Ρόμπερτ χαμογέλασε.

«Έχω καλύτερη λύση. Με αυτόν εδώ τον εξοπλισμό μπορώ να φωτογραφίσω το κείμενο και να πάρεις τη φωτογραφία μαζί σου».

Ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπο του Πάτρικ.

На лбу Роберта появилась морщинка, он сидел и обдумывал то, что сказал Патрик, потом улыбнулся и встал из-за стола:

— Ладно, не будем такими бюрократами, тем более на это действительно потребуется несколько минут. Идем со мной.

Он пошел впереди Патрика по маленькому узкому коридору и открыл дверь прямо напротив его кабинета. За дверью оказалась большая, очень светлая комната, полная всевозможного оборудования довольно странного вида. Ослепительная чистота, белые стены и блестящие хромированные скамейки и шкафы делали ее похожей на операционную.

Нужный им аппарат стоял в дальнем конце комнаты. Роберт с большой осторожностью достал бумагу из пластикового пакета, поместил ее на пластину и нажал кнопку «on» на боку аппарата.

Зажегся голубоватый свет, и в тот же момент слова простили на бумаге ясно и отчетливо.

— Ну как? Ты это надеялся увидеть?

Патрик быстро пробежал глазами текст:

— Да, именно это. Можно, она здесь еще полежит, а я быстренько набросаю, что здесь написано?

Роберт улыбнулся:

— Предлагаю тебе другой, лучший вариант. На этом аппарате я могу сразу же сфотографировать текст, потом распечатать и дам тебе с собой копию.

Патрик засиял:

«Εξαιρετικά! Θα ήταν τέλειο αυτό. Σ' ευχαριστώ πολύ!»

Μισή ώρα αργότερα, ο Πάτρικ έφευγε από εκεί με ένα φωτοαντίγραφο της σελίδας από το σημειωματάριο του Άντερς.

Είχε υποσχεθεί σε ό,τι είχε iερό να τηλεφωνεί στον Ρόμπερτ λίγο συγχότερα και ήλπιζε βαθιά μέσα του ότι θα κατάφερνε να τηρήσει την υπόσχεση αυτή. Το κακό ήταν ότι ήξερε πολύ καλά τον εαυτό του.

Έκανε πάρα πολλές σκέψεις επιστρέφοντας στο σπίτι. Του άρεσε πολύ να οδηγεί στο σκοτάδι. Αυτή η ηρεμία που ένιωθε όταν τον τύλιγε το σκοτεινό βελούδο της νύχτας και που διακοπτόταν μόνο από τα ελάχιστα αυτοκίνητα που συναντούσε τον έκανε να σκέφτεται πολύ καθαρότερα.

Κομμάτι το κομμάτι, πρόσθετε όσα γνώριζε ήδη σε αυτά που είχε διαβάσει στο φύλλο από το σημειωματάριο.

Μόλις μπήκε στο δρομάκι που οδηγούσε στο σπίτι στο Τανουμσχέντε, ήταν αρκετά σίγουρος ότι είχε λύσει τουλάχιστον ένα από τα αινίγματα που τον βασάνιζαν.

Ένιωθε παράξενα που θα κοιμόταν χωρίς την Ερίκα. Είναι περίεργο το πόσο εύκολο συνηθίζει κανείς κάτι, αρκεί να είναι κάτι ευχάριστο, και ανακάλυψε ότι του ήταν πολύ δύσκολο να κοιμηθεί μόνος του.

Εξεπλάγην από τη μεγάλη απογοήτευση που ένιωσε όταν του τηλεφώνησε η Ερίκα στο κινητό, όσο ήταν ακόμη στον δρόμο για το σπίτι, και του είπε ότι είχε εμφανιστεί αναπάντεχα η αδερφή της· πρόσθεσε ότι θα ήταν καλύτερα αν κοιμόταν απόψε στο σπίτι του.

Ήθελε να ρωτήσει περισσότερα, αλλά από τον τρόπο που του μιλούσε η Ερίκα ότι δεν μπορούσε να του απαντήσει και έτσι αρκέστηκε να της πει ότι θα μιλούσαν την επομένη και ότι του έλειπε.

Τώρα εμπόδιζαν τον ύπνο του τόσο οι εικόνες της Ερίκα όσο και οι σκέψεις για το τι έπρεπε να κάνει την επόμενη μέρα. Ο Πάτρικ δεν κοιμήθηκε πολύ εκείνη τη νύχτα.

— Супер, это просто здорово. Спасибо.

Спустя полчаса Патрик вышел на улицу с фотографией страницы из блокнота Андерса.

Он дал честное благородное слово звонить Роберту чаще и сам искренне надеялся сдержать обещание, но, к сожалению, в глубине души на сей счет ощущал некоторые сомнения.

Всю обратную дорогу он размышлял. Патрику нравилось ездить по ночным дорогам. Тишина и охватывающая его со всех сторон непроглядная темнота, которую лишь изредка прорезали фары встречных машин, помогали ему думать.

Частица за частицей Патрик складывал в одно целое то, что он уже знал, с тем, что только что прочитал на бумаге.

И, въезжая на стоянку перед домом в Танумсхеде, он был уже вполне уверен в том, что разгадал по крайней мере одну из мучивших его загадок.

Он чувствовал себя довольно странно, когда лег в кровать без Эрики. Забавно, как быстро человек привыкает к чему-нибудь хорошему. И сейчас Патрику было трудно заснуть одному.

Он испытал большое разочарование, когда на пути из больницы ему на мобильный телефон позвонила Эрика и сказала, что неожиданно приехала ее сестра и будет лучше, если он останется ночевать у себя дома.

Он не стал расспрашивать Эрику, поняв по ее голосу, что она не сможет ему ответить, и поэтому удовлетворился обещанием созвониться завтра и сказал, что скучает по ней. Образ Эрики и мысли о намеченных на завтра делах перебили ему сон, и Патрик провел очень долгую ночь.

* * *

Όταν τα παιδιά κοιμήθηκαν για βράδυ, είχαν επιτέλους την ευκαιρία να μιλήσουν. Η Ερίκα είχε ξεπαγώσει στα γρήγορα λίγο έτοιμο φαγητό που είχε στην κατάψυξη, μια που η Άννα φαινόταν να χρειάζεται να βάλει κάτι στο στόμα της.

Η Άννα ίσα που σκάλισε λίγο το φαγητό της με το πιρούνι. Η Ερίκα ένιωθε εκείνη την πολύ γνώριμη ανησυχία για τη μικρή αδερφή της μέχρι το μεδούλι. Ακριβώς όπως όταν μικρές, ήθελε να πάρει την Άννα στην αγκαλιά της, να τη λικνίσει και να της πει ότι όλα θα πάνε καλά, να της φιλήσει το μέρος που πονούσε και να κάνει τον πόνο να εξαφανιστεί.

Αλλά τώρα ήταν μεγάλες και το πρόβλημα της Άννας ήταν πολύ μεγαλύτερο από ένα γδαρμένο γόνατο. Μπροστά σε αυτό, η Ερίκα ένιωθε ανημπόρια και τα χέρια της δεμένα.

Για πρώτη φορά στη ζωή της η μικρή αδερφή της φαινόταν σαν ξένη και η ίδια αισθανόταν αδέξια και αβέβαια για το πώς έπρεπε να της μιλήσει.

Έτσι, καθόταν αμιλητή και περίμενε την Άννα να της δείξει τον δρόμο. Κι εκείνη το έκανε έπειτα από πολλή σιωπή.

«Δεν ξέρω τι να κάνω, Ερίκα. Τι θα γίνει μ' εμένα και τα παιδιά; Πού θα πάμε; Πώς θα ζήσω; Τόσα χρόνια ήμουν νοικοκυρά, δεν ξέρω να κάνω τίποτε άλλο».

Η Ερίκα είδε πώς οι αρθρώσεις των χεριών της άσπρισαν καθώς η Άννα έπιανε σφιχτά το τραπέζι σε μια σωματική προσπάθεια να κρατηθεί από την πραγματικότητα.

«Σςς, σώπασε, καλή μου, μην τα σκέφτεσαι τώρα αυτά. Όλα θα πάνε μια χαρά. Θα παίρνεις κάθε μέρα όπως έρχεται και, φυσικά,

* * *

Когда дети заснули, у них появилась возможность поговорить. Эрика быстро достала из холодильника уже готовую еду, потому что видела, что Анне надо что-нибудь съесть. Кроме того, сама Эрика совершенно забыла подкрепиться, и у нее урчало в животе.

Анна рассеянно водила вилкой по тарелке, и Эрика ощутила хорошо знакомое чувство беспокойства за младшую сестру. Как когда-то очень давно, ей хотелось взять Анну на руки, покачать ее и сказать, что все будет хорошо, поцеловать больное место, чтобы боль исчезла.

Но сейчас они выросли и стали взрослыми, и проблема Анны была серьезнее и болезненнее, чем ссадина на колене. Эрика чувствовала себя перед ней беспомощно и безнадежно.

Первый раз в жизни младшая сестра казалась ей чужой. Эрика испытывала неловкость и не знала, как с ней говорить.

Так что она сидела молча и ожидала, пока начнет Анна. После довольно продолжительного молчания Анна сказала:

— Я не знаю, что мне делать, Эрика. Что будет со мной и детьми? Куда нам деваться? Как я себя обеспечу? Я слишком долго просидела дома, я ничего не умею.

Эрика видела, как Анна крепко сжала столешницу, будто физически пытаясь удержать ситуацию.

— Ш-ш, не думай сейчас обо всем этом. Все образуется. Утро вечера мудренее. И ты можешь оставаться здесь с детьми столько,

θα μένεις εδώ με τα παιδιά όσο καιρό θέλεις.
Το σπίτι είναι και δικό σου, έτσι δεν είναι;»

Επέτρεψε στον εαυτό της να χαμογελάσει λίγο στραβά και με χαρά είδε την Άννα να ανταποκρίνεται. Η Άννα σκούπισε λίγο τη μύτη της με την ανάποδη της παλάμης και άρχισε να τσιμπάει αόρατα ψίχουλα από το τραπέζιο μάντιλο.

«Αυτό που δεν μπορώ να συγχωρήσω στον εαυτό μου είναι ότι το άφησα να πάει τόσο μακριά. Χτύπησε την Έμμα, πώς μπόρεσα να τον αφήσω να χτυπήσει την Έμμα;»

Η μύτη της άρχισε να τρέχει πάλι, και αυτή τη φορά σκουπίστηκε με το μαντίλι αντί με το χέρι.

«Γιατί τον άφησα να πληγώσει την Έμμα;
Μήπως ήξερα κατά βάθος ότι θα γινόταν και επέλεξα να κάνω πως δεν βλέπω για τη δική μου άνεση και μόνο;»

«Άννα, αν ξέρω κάτι με απόλυτη σιγουριά είναι ότι ποτέ σου δεν θα άφηνες συνειδητά κάποιον να πληγώσει τα παιδιά σου».

Η Ερίκα τεντώθηκε πάνω από το τραπέζι και πήρε το χέρι της Άννας στο δικό της. Ήταν ανησυχητικά λεπτό. Τα κόκαλά της είχαν γίνει σαν κόκαλα πουλιού που θα έσπαγαν αν τα έσφιγγε έστω και λίγο.

«Αυτό που επίσης δεν μπορώ να καταλάβω μ' εμένα είναι ότι, παρ' όλα αυτά που έχει κάνει, υπάρχει ένα μέρος του εαυτού μου που τον αγαπάει. Αγάπησα τον Λούκας τόσο πολύ καιρό που η αγάπη έγινε μέρος του εαυτού μου, μέρος αυτού που είμαι, και, ό,τι κι αν έκανε, δεν μπορώ να το πετάξω αυτό το κομμάτι. Μακάρι να μπορούσα να πάρω ένα μαχαίρι και να το κόψω αποπάνω μου. Νιώθω αηδιαστική και βρόμικη».

Πέρασε το τρεμάμενο χέρι της πάνω από το στήθος της για να δείξει πού υπήρχε ο πόνος.

«Δεν είναι αφύσικο, Άννα. Δεν χρειάζεται να ντρέπεσαι. Το μόνο που χρειάζεσαι τώρα είναι να συγκεντρωθείς και να νιώσεις ξανά καλά».

сколько захочешь, — дом ведь и твой тоже.

Эрика слегка улыбнулась и увидела, к своей радости, ответную улыбку на лице Анны. Анна вытерла рукой под носом, задумчиво разглядывая узор на скатерти.

— Чего я сама не могу понять, так это того, как допустила, чтобы он зашел так далеко. Он ударил Эмму. Как я могла позволить ему ее ударить?

— Она снова вытерла нос, но на этот раз носовым платком, а не рукой.

— Почему я позволила ему ударить Эмму? Ведь в душе я знала, что это рано или поздно случится, но предпочитала закрывать глаза ради собственного удобства.

— Анна, если я что-то знаю на сто процентов, так это то, что ты никогда не осознавала, что он может обидеть детей.

Эрика потянулась через стол и взяла сестру за руку. Рука оказалась неожиданно тонкой, с хрупкими, как у птицы, косточками, которые, казалось, могли сломаться, если сжать чуть сильнее.

— Чего я совсем не могу понять в себе самой, так это почему, несмотря на все, что он сделал, какая-то часть меня все еще любит его. Я так долго любила Лукаса, что эта любовь стала частью меня, частью того, кто я есть. Но другая часть меня ненавидит его за то, что он сделал. Я хочу взять нож и разделить себя на части, потому что чувствую себя мерзкой и грязной.

Дрожащей рукой она провела себе по груди, как бы разделяя себя на две части.

— В этом нет ничего ненормального, Анна. Тебе не надо стыдиться. Сейчас тебе надо сосредоточиться только на том, чтобы

Έκανε μια παύση. «Αλλά εκείνο που πρέπει να κάνεις είναι να μηνύσεις τον Λούκας».

«Οχι, Ερίκα, όχι, δεν μπορώ».

Τα δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της, και μερικές σταγόνες κρεμάστηκαν για λίγο στο σαγόνι της, μέχρι να πέσουν και να αφήσουν υγρά σημάδια στο τραπεζομάντιλο.

«Ναι, Άννα, πρέπει. Δεν μπορείς να τον αφήσεις ατιμώρητο γι' αυτό που έκανε. Μη μου πεις ότι μπορείς να ζήσεις με τον εαυτό σου αφήνοντάς τον να σπάει, σχεδόν, το χέρι της κόρης σου και να μένει ατιμώρητος!»

«Οχι, ναι, δεν ξέρω, Ερίκα. Δεν μπορώ να σκεφτώ καθαρά, το μυαλό μου είναι σαν τυλιγμένο σε βαμβάκια. Δεν μπορώ να το σκεφτώ αυτό τώρα, ίσως αργότερα».

«Οχι, Άννα, όχι αργότερα. Τώρα. Αργότερα θα είναι πολύ αργά. Πρέπει να το κάνεις τώρα! Θα πάμε μαζί αύριο στο αστυνομικό τμήμα, αλλά πρέπει να το κάνεις, όχι μόνο για τα παιδιά αλλά και για τον εαυτό σου».

«Δεν ξέρω αν έχω τη δύναμη για κάτι τέτοιο».

«Ξέρω ότι την έχεις. Σε αντίθεση μ' εσένα και μ' εμένα, η Έμμα και ο Άντριαν έχουν μια μαμά που τα αγαπάει και είναι έτοιμη να κάνει τα πάντα για χάρη τους».

Δεν μπόρεσε να κρύψει την πίκρα που ακουγόταν στη φωνή της.

Η Άννα αναστέναξε.

«Πρέπει να το ξεχάσεις αυτό πια, Ερίκα. Εγώ έχω αποδεχτεί εδώ και πολλά χρόνια ότι ο μπαμπάς ήταν ο μόνος γονιός που είχαμε πραγματικά. Σταμάτησα, επίσης, να σκέφτομαι γιατί ήταν έτσι.

начать жить нормальной жизнью.

— Она сделала паузу. — Но первое, что ты просто обязана сделать, — это заявить в полицию на Лукаса.

— Нет, Эрика, нет, я не могу.

Слезы полились по ее щекам, и несколько капель повисли на подбородке, прежде чем упасть вниз и оставить на скатерти мокрые пятнышки.

— Нет, Анна, ты должна. Ты не можешь позволить ему остаться безнаказанным. Только не говори мне, что ты можешь смириться и жить дальше после того, как позволила ему почти сломать руку твоей дочери, а он за это не ответил.

— Нет, я не знаю, Эрика, у меня мысли путаются, у меня голова словно набита ватой. Я не в состоянии думать об этом сейчас. Может быть, позже.

— Нет, Анна, не позже, сейчас. Позже может быть слишком поздно. Ты должна сделать это сейчас. Завтра утром я поеду с тобой в полицейский участок. Ты обязана это сделать, и не только ради детей, но и ради себя самой.

— Я не уверена, что у меня хватит на это сил.

— Я знаю, что хватит. В отличие от тебя и меня у Эммы и Адриана есть мама, которая их любит и на все для них готова.

— Эрика не смогла скрыть горечь, прозвучавшую в ее голосе.

Анна вздохнула:

— Ты должна выбросить это из головы, Эрика. То, что папа по-настоящему был нашим единственным родителем, я приняла давным-давно и перестала ломать себе голову, почему так вышло. Что тут поделаешь?

Πού να ξέρω; Ίσως η μαμά να μην ήθελε ποτέ παιδιά. Ίσως να μην ήμασταν τα παιδιά που ήθελε να έχει. Δεν πρόκειται να το μάθουμε ποτέ και δεν έχει νόημα να ασχολούμαστε με αυτό.

Αν και πρέπει να πω ότι ήμουν εκείνη που ήταν περισσότερο τυχερή. Είχα, άλλωστε, κι εσένα. Ίσως να μη σου το είπα ποτέ, αλλά ξέρω τι έχεις κάνεις για μένα και τι ήσουν για μένα όσο μεγαλώναμε. Εσύ, Ερίκα, δεν είχες κανέναν να σε φροντίσει σαν μητέρα, αλλά μην πικραίνεσαι, θέλω να μου το υποσχεθείς.

Πιστεύεις ότι δεν έχω δει πώς υποχωρείς κάθε φορά που συναντάς κάποιον και φαίνεται ότι η σχέση μπορεί να εξελιχθεί σοβαρά; Ότι το βάζεις στα πόδια μακριά πριν κινδυνεύσεις να πληγωθείς; Πρέπει να μάθεις να ξεχνάς το παρελθόν, Ερίκα.

Φαίνεται πως έχεις κάτι πραγματικά καλό τώρα και δεν πρέπει να κάνεις πίσω ξανά. Θέλω κι εγώ να γίνω θεία κάποια στιγμή».

Τώρα γελούσαν και οι δύο μέσα από τα δάκρυα, και ήταν η σειρά της Ερίκα να σκουπίσει τη μύτη της με τη χαρτοπετσέτα.

Όλα τα συναισθήματα μέσα στον χώρο έκαναν τον αέρα τόσο παχύ που δυσκόλευε την αναπνοή, αλλά ήταν συνάμα σαν να είχαν κάνει και μια ανοιξιάτικη φασίνα στην ψυχή. Υπήρχαν τόσα πράγματα να ειπωθούν, υπήρχε πολλή σκόνη ακόμα στις γωνιές, και ήξεραν και οι δύο ότι έπρεπε να πιάσουν σκούπα και φαράσι.

Μίλούσαν όλη τη νύχτα, μέχρι που το χειμωνιάτικο σκοτάδι παραχώρησε τη θέση σε μια γκρίζα πρωινή ομίχλη.

Τα παιδιά κοιμήθηκαν παραπάνω απ' όσο συνήθιζαν, και, όταν ο Αντριαν τελικά ανακοίνωσε ότι ήταν ξύπνιος, η Ερίκα προσφέρθηκε να φροντίσει τα παιδιά και να αφήσει την Άννα να κοιμηθεί κάνα δίωρο.

Κτορισμένη στην ίδια στάση, η Άννα έπειρε μια μετάβαση στην πραγματικότητα. Κατέβηκε στην πλατφόρμα και έπειρε με την παλάμη της την πόρτα που οδηγούσε στην παραλία. Το παραθύρο ήταν ανοιχτό, οι παραλιακοί φοίνικες ήταν στην πλάτη της πόρτας, και η θάλασσα ήταν μόνο μια μακριά μπλε λωρίδα στον ουρανό.

Χορταρισμένη από την θέα της παραλίας, η Άννα έπειρε μια μετάβαση στην πραγματικότητα. Κατέβηκε στην πλατφόρμα και έπειρε με την παλάμη της την πόρτα που οδηγούσε στην παραλία. Το παραθύρο ήταν ανοιχτό, οι παραλιακοί φοίνικες ήταν στην πλάτη της πόρτας, και η θάλασσα ήταν μόνο μια μακριά μπλε λωρίδα στον ουρανό.

Την άλλη μέρα, η Άννα έπειρε μια μετάβαση στην πραγματικότητα. Κατέβηκε στην πλατφόρμα και έπειρε με την παλάμη της την πόρτα που οδηγούσε στην παραλία. Το παραθύρο ήταν ανοιχτό, οι παραλιακοί φοίνικες ήταν στην πλάτη της πόρτας, και η θάλασσα ήταν μόνο μια μακριά μπλε λωρίδα στον ουρανό.

Μην πεις ότι δεν έχω δει πώς υποχωρείς κάθε φορά που συναντάς κάποιον και φαίνεται ότι η σχέση μπορεί να εξελιχθεί σοβαρά; Ότι το βάζεις στα πόδια μακριά πριν κινδυνεύσεις να πληγωθείς; Πρέπει να μάθεις να ξεχνάς το παρελθόν, Ερίκα.

Οι δύο γυναίκες στην πλατφόρμα ήταν στην πλάτη της πόρτας, οι παραλιακοί φοίνικες ήταν στην πλάτη της πόρτας, και η θάλασσα ήταν μόνο μια μακριά μπλε λωρίδα στον ουρανό.

Κατέβηκε στην πλατφόρμα και έπειρε με την παλάμη της την πόρτα που οδηγούσε στην παραλία. Το παραθύρο ήταν ανοιχτό, οι παραλιακοί φοίνικες ήταν στην πλάτη της πόρτας, και η θάλασσα ήταν μόνο μια μακριά μπλε λωρίδα στον ουρανό.

Οι δύο γυναίκες στην πλατφόρμα ήταν στην πλάτη της πόρτας, οι παραλιακοί φοίνικες ήταν στην πλάτη της πόρτας, και η θάλασσα ήταν μόνο μια μακριά μπλε λωρίδα στον ουρανό.

Διαβήσαντας την πλατφόρμα, η Άννα έπειρε μια μετάβαση στην πραγματικότητα. Κατέβηκε στην πλατφόρμα και έπειρε με την παλάμη της την πόρτα που οδηγούσε στην παραλία. Το παραθύρο ήταν ανοιχτό, οι παραλιακοί φοίνικες ήταν στην πλάτη της πόρτας, και η θάλασσα ήταν μόνο μια μακριά μπλε λωρίδα στον ουρανό.

Ψυχολογικά, ένιωθε πολύ καλύτερα από κάθε άλλη φορά που μπορούσε να θυμηθεί. Φυσικά, τη βάραινε ακόμη αυτό που είχε συμβεί στην Έμμα, αλλά αυτή και η Άννα είχαν ξεκαθαρίσει πολλά κατά τη διάρκεια της νύχτας, πράγματα που έπρεπε να είχαν ξεκαθαρίσει πριν από πολλά χρόνια.

Κάποιες αλήθειες ήταν δυσάρεστες, αλλά έπρεπε να ειπωθούν απαραίτητως. Την εξέπλησσε η ευκολία με την οποία η μικρή της αδερφή μπορούσε να διαβάζει την ψυχή της.

Η Ερίκα αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι είχε υποτιμήσει την Άννα, ότι είχε υπάρξει ίσως συγκαταβατική καμιά φορά μαζί της και ότι είχε συνηθίσει να τη θεωρεί απλώς σαν ένα μεγάλο και ανεύθυνο παιδί.

Ήταν κάτι πολύ περισσότερο από αυτό, και χαιρόταν πολύ που είχε καταφέρει τελικά να δει την πραγματική Άννα.

Είχαν, επίσης, μιλήσει αρκετά για τον Πάτρικ, και τώρα η Ερίκα, με τον Άντριαν στο ένα χέρι, αποφάσισε να τον πάρει τηλέφωνο. Δεν απάντησε στο σπίτι και δοκίμασε στο κινητό.

Αλλά ο σχηματισμός του αριθμού αποδείχτηκε πολύ προβληματικότερος απ' όσο είχε συνηθίσει, μια που ο Άντριαν ήταν ενθουσιασμένος με το απίθανο παιχνίδι που είχε στο χέρι της και προσπαθούσε απεγνωσμένα να το κάνει δικό του.

Όταν ο Πάτρικ απάντησε στο πρώτο κουδούνισμα, η κούραση της νύχτας εξαφανίστηκε ως εκ θαύματος.

«Γεια σου, αγάπη».

«Μμμ, δεν έχεις ιδέα πόσο μου αρέσει να σε ακούω να με λες έτσι».

«Πώς τα πας;»

«Καλά, ευχαριστώ. Έχουμε μια μικρή οικογενειακή κρίση εδώ πέρα. Θα σου πω περισσότερα όταν βρεθούμε. Συνέβησαν πολλά και καθίσαμε με την Άννα όλη τη νύχτα

Οна не помнила, когда еще чувствовала себя так легко. Конечно, ее по-прежнему тяготило то, что случилось с Эммой, но этой ночью она и Анна сказали друг другу то, что должны были сказать много раньше.

Часть правды была неприятной, но необходимой, и Эрику удивило, что младшая сестра видела ее насквозь.

Эрике пришлось признать, что она все же недооценивала Анну и даже относилась к ней снисходительно, видя в ней большого безответственного ребенка.

На самом деле все оказалось совсем не так, и Эрика была рада, что получила возможность увидеть настоящую Анну.

Они также немного поговорили о Патрике, и, держа в одной руке Адриана, Эрика позвонила ему. Он ответил, но не по домашнему телефону, как она ожидала, а по мобильному.

Позвонить оказалось более сложной задачей, чем обычно, из-за того, что Адриан пришел в полный восторг от фантастической игрушки, которую она держала в руке, и прилагал отчаянные усилия, стремясь до нее добраться.

Когда Патрик после первого сигнала ответил, усталость от бессонной ночи исчезла, как по мановению волшебной палочки.

— Привет, любимая.

— Мм, мне нравится, когда ты меня так называешь.

— Как дела?

— Да, спасибо, здесь у нас небольшой семейный кризис. Я расскажу потом, когда увидимся. У Анны столько всего произошло, мы проговорили всю ночь, а

και κουβεντιάζαμε. Τώρα φυλάω τα παιδιά για να μπορέσει να κοιμηθεί κάνα δίωρο».

Την άκουσε να πνίγει ένα χασμουρητό.

«Ακούγεσαι κουρασμένη».

«Είμαι κουρασμένη. Όσο δεν παίρνει. Αλλά η Άννα χρειάζεται τον ύπνο περισσότερο από εμένα, οπότε πρέπει να μείνω ξύπνια κάνα δυο ώρες ακόμη. Τα παιδιά δεν είναι ακόμη αρκετά μεγάλα για να τα καταφέρνουν μόνα τους».

Ο Άντριαν άρχισε τις φωνούλες σαν να συμφωνούσε. Ο Πάτρικ πήρε την απόφαση σε χρόνο μηδέν.

«Υπάρχει άλλος ένας τρόπος να λυθεί αυτό».

«Μπα; Ποιος; Να τα δέσω στην κουπαστή της σκάλας για κάνα δυο ώρες;»

Γέλασε.

«Θα έρθω από εκεί και θα τα προσέχω εγώ».

Η Ερίκα ρουθούνισε δύσπιστα.

«Εσύ; Να προσέχεις εσύ τα παιδιά;»

Εκείνος πήρε το πιο παραπονεμένο ύφος.
«

Υπαινίσσεσαι ότι δεν είμαι αρκετά ικανός γι' αυτή τη δουλειά; Κοίτα, αν μπορώ να βάλω μόνος κάτω δύο διαρρήκτες, μπορώ και να τα καταφέρω με δύο μικρούς και άκρως κοντούς ανθρώπους. Ή μήπως δεν με εμπιστεύεσαι;»

Έκανε μια τεχνητή παύση και άκουσε την Ερίκα να αφήνει έναν θεατρινότικο αναστεναγμό στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Ξέρω κι εγώ, ίσως να τα καταφέρεις. Αλλά σε προειδοποιώ, πρόκειται για πραγματικά θηρία. Είσαι σίγουρος ότι θα μπορείς ν' ακολουθήσεις τον ρυθμό τους στην ηλικία σου;»

«Θα προσπαθήσω. Θα πάρω, βέβαια, μαζί μου

сейчас я пасу детей, чтобы она могла хоть немножко поспать.

Патрик услышал, как Эрика зевнула.

— Ты кажешься усталой.

— А я и есть усталая, сплю на ходу, но Анне надо поспать больше, чем мне, так что мне бодрствовать еще два часа. Дети еще слишком малы, чтобы позаботиться о себе.

Адриан заагукал в подтверждение. Патрик принял решение за долю секунды.

— Этую проблему можно решить по-другому.

— Да ну, это как? Привязать их покрепче на два часа к перилам?

— Она засмеялась.

— Я сейчас подъеду и присмотрю за ними.

Эрика недоверчиво хихикнула:

— Ты присмотришь за детьми?

Он изо всех сил постарался изобразить кровную обиду:

— Ты считаешь, что я не справлюсь с этой задачей? Если я одной левой скрутيل двух взломщиков, то неужели не управлюсь с такой мелкотой, как два этих коротышки? Или ты в меня совсем не веришь?

Патрик сделал театральную паузу и слушал, как Эрика не менее театрально вздыхает в трубку.

— Ну, не знаю, может быть, ты и справишься. Но должна тебя предупредить: эта парочка — настоящие чертията. А ты действительно уверен, что выдержишь темп и угонишься за ними? Я хочу сказать, в твои годы.

— Я попробую, и на всякий случай возьму с

και το φάρμακο για την καρδιά, για σιγουριά».

«Εντάξει, η προσφορά σου έγινε δεκτή. Πότε έρχεσαι;»

«Ακριβώς τώρα. Ήμουν ήδη στον δρόμο για τη Φιελμπάκα για μια άλλη δουλειά και μόλις πέρασα το γήπεδο του μίνι γκολφ. Οπότε θα σε δω σε πέντε λεπτά περίπου».

Στεκόταν στην πόρτα και τον περίμενε όταν βγήκε από το αυτοκίνητο. Στο χέρι της είχε ένα αγόρι με φουσκωτά μάγουλα και με χέρια που κουνιόντουσαν ασταμάτητα με φρενήρη ρυθμό.

Πίσω της, σχεδόν κρυμμένη, στεκόταν μια μικρή κοπέλα με το δάχτυλο στο στόμα και με το άλλο χέρι σε γύψο και κρεμασμένο από ένα μαντίλι.

Δεν ήξερε ακόμη τι είχε προκαλέσει την αναπάντεχη εμφάνιση της αδερφής της, αλλά, απ' όσα του είχε διηγηθεί η Ερίκα για τον γαμπρό της και στο αντίκρισμα του γυψαρισμένου χεριού της μικρής, μια απαίσια υποψία αναδύθηκε στο μυαλό του.

Δεν ρώτησε· η Ερίκα θα του τα έλεγε όταν θα είχε την ευκαιρία.

Τους χαιρέτησε και τους τρεις με τη σειρά.

Η Ερίκα πήρε ένα φιλί στο στόμα, ο Άντριαν ένα χάδι στο μάγουλο και μετά κάθισε ανακούρκουδα για να χαιρετήσει τη σοβαρή Έμμα. Έπιασε το υγιές χέρι της και της είπε:

«Γεια σου, με λένε Πάτρικ. Εσένα πώς σε λένε;».

Η απάντηση ήρθε με αρκετή καθυστέρηση.

«Έμμα».

Έπειτα, έβαλε ξανά τον αντίχειρα στο στόμα.

«Σίγουρα θα αποψυχθεί κάποια στιγμή» είπε η

Ερίκα, ενώ έδωσε τον Άντριαν στον Πάτρικ και στράφηκε στην Έμμα.

собой валокордина побольше.

— Ну ладно, тогда предложение принимается. Когда ты приедешь?

— Практически сейчас. Я уже въехал во Фьельбаку и как раз проезжаю поле для мини-гольфа, так что увидимся минут через пять.

Она стояла в дверях и ждала его, когда он подъехал и вышел из машины. На одной руке у Эрики сидел мальчик с круглыми щеками, неистово размахивающий руками.

Позади, почти спрятавшись, стояла маленькая девочка с большим пальцем во рту, другая рука в гипсе висела на перевязи.

Патрик все еще не знал, что заставило сестру Эрики спешно приехать, но, исходя из того, что Эрика рассказывала о своем зяте, и при виде гипса на руке маленькой девочки Патрик мог предположить, что случилось.

Он не стал ничего спрашивать: Эрика сама расскажет, в чем дело, когда будет возможность. Он поздоровался со всеми троими по очереди, и с каждым особо:

Эрика получила поцелуй в губы, Адриана Патрик погладил но щеке, а потом он сел на корточки, чтобы поздороваться с настороженной Эммой. Он взял ее здоровую руку и сказал:

— Привет, меня зовут Патрик. А тебя как зовут?

Ответ пришел после длительных раздумий.

— Эмма.

И палец опять оказался во рту.

— Ничего, она оттает.

Эрика передала Адриана Патрику и повернулась к Эмме.

«Η μαμά και η θεία Ερίκα πρέπει να κοιμηθούν λιγάκι, και ο Πάτρικ θα σας προσέχει για λίγο.

Συμφωνείς; Είναι φίλος μου και πολύ, μα πάρα πολύ καλός. Και αν είσαι πολύ, μα πάρα πολύ καλή, μπορεί ο Πάτρικ να βγάλει λίγο παγωτό από την κατάψυξη και να σου δώσει κι εσένα».

Η Έμμα κοίταξε καχύποπτα την Ερίκα, αλλά η πιθανότητα ενός παγωτού αποτελούσε ακατανίκητο πειρασμό και απρόθυμα έγνεψε καταφατικά.

«Τότε τα αφήνω σ' εσένα και θα ιδωθούμε σε λίγο. Φρόντισε να παραμείνουν ζωντανά μέχρι να ξυπνήσω, σε παρακαλώ».

Η Ερίκα εξαφανίστηκε στη σκάλα, και ο Πάτρικ στράφηκε στην Έμμα, τώρα η οποία κοιτούσε αυτόν με καχύποπτο βλέμμα.

«Τι λες, λοιπόν; Θέλεις να παίξουμε μια παρτίδα σκάκι; Όχι, ε; Τι λες τότε να φας λίγο παγωτό για πρωινό; Το θεωρείς υπέροχο, έτσι; Εντάξει. Όποιος φτάσει τελευταίος στο ψυγείο θα φέρει μόνο καρότο».

Η Άννα πάλευε αργά για να ανακτήσει τις αισθήσεις της. Ένιωθε σαν να είχε κοιμηθεί εκατό χρόνια, σαν την Ωραία Κοιμωμένη του παραμυθιού. Όταν άνοιξε τα μάτια της, δυσκολεύτηκε πολύ να προσανατολιστεί. Μετά, αναγνώρισε την ταπετσαρία του παιδικού της δωματίου και η πραγματικότητα έπεισε καταπάνω της σαν ένας τόνος κεραμίδες. Ανακάθισε απότομα στο κρεβάτι.

Τα παιδιά!

Μετά άκουσε τις χαρούμενες φωνές της Έμμας από τον κάτω όροφο και θυμήθηκε ότι η Ερίκα είχε υποσχεθεί να τα προσέχει όσο αυτή θα κοιμόταν.

Ξάπλωσε ξανά και αποφάσισε να χουζουρέψει λίγα λεπτά ακόμα στη θαλπωρή του κρεβατιού. Μόλις θα σηκωνόταν από το

— Мама и тетя Эрика должны немнogo поспать, так что Патрик приехал посмотреть за вами.

Хорошо? Он мой друг, и он очень-очень добрый. А если ты будешь очень-очень послушной, то тогда может случиться так, что Патрик достанет тебе из холодильника мороженое.

Эмма подозрительно посмотрела на Эрику, но перспектива насчет мороженого показалась непреодолимым соблазном, и она неохотно кивнула.

— Ну, я оставляю их на тебя. Скоро увидимся. И уж будь добр, постараися, я надеюсь застать их живыми на этом свете, когда проснусь.

Эрика поднялась по лестнице и исчезла, а Патрик повернулся к Эмме, которая по-прежнему подозрительно смотрела на него.

— Так, ну что ты скажешь: может, нам сгонять партию в шахматы? Нет? А как насчет того, чтобы съесть немного мороженого на завтрак? Так ты считаешь, это хорошо? О'кей. Последний, кто добежит до холодильника, получит вместо мороженого морковку.

Медленно, с трудом Анна выплыvala из сна. Казалось, что она проспала сто лет, как спящая красавица. Открыв глаза, она сначала не поняла, где находится, а потом узнала обои в своей детской комнате, и реальность обрушилась на нее, как тонна гвоздей. Она резко встала.

— Дети!

Потом она услышала радостный голос Эммы с первого этажа и вспомнила, что Эрика обещала побывать с детьми, пока она спит.

Анна опять легла, решив позволить себе повалиться еще несколько минут в теплой постели. Как только она встанет, тут же

κρεβάτι θα έπρεπε να αντιμετωπίσει την ημέρα που είχε αρχίσει: έτσι, χάρισε στον εαυτό της μερικά ακόμα λεπτά μακριά από την πραγματικότητα.

Επίσης αργά κατάφερε να συνειδητοποιήσει ότι η φωνή που άκουγε εκεί κάτω, ανάμεσα στα γέλια της Έμμας και του Άντριαν, δεν ήταν η φωνή της Ερίκα. Για μια ανατριχιαστική παγωμένη στιγμή νόμισε ότι είχε έρθει ο Λούκας, αλλά κατάλαβε ότι η Ερίκα θα προτιμούσε να τον εκτελέσει επιτόπου παρά να τον αφήσει να περάσει το κατώφλι.

Είχε μια υπόνοια για το ποιος θα μπορούσε να ήταν ο επισκέπτης και, σκασμένη από περιέργεια, πήγε αλαφροπατώντας στ' ακροδάχτυλα των ποδιών μέχρι το κεφαλόσκαλο και κρυφοκοίταξε ανάμεσα από τον τσατμά της κουπαστής.

Το καθιστικό έμοιαζε σαν να είχε βομβαρδιστεί. Τα μαξιλάρια του καναπέ μαζί με τις τέσσερις καρέκλες της τραπεζαρίας και μια κουβέρτα είχαν γίνει καλύβα και τα ξύλινα τουβλάκια του Άντριαν ήταν διασκορπισμένα σε όλο το πάτωμα. Στο τραπέζακι του καθιστικού υπήρχαν τόσα πολλά χαρτιά περιτυλίγματος παγωτών που έκαναν την Άννα να εύχεται να ήταν ο Πάτρικ τρελός με το παγωτό.

Αναστενάζοντας βαθιά, αντιλήφθηκε ότι θα δυσκολευόταν πολύ να πείσει τη θυγατέρα της να φάει μεσημεριανό ή ακόμα και βραδινό.

Η εν λόγω θυγατέρα ήταν καβάλα στους ώμους ενός άντρα με σκούρα μαλλιά, συμπαθητικό πρόσωπο και ζεστά καστανά μάτια.

Πλάνταξε από τα γέλια και, προφανώς, μοιραζόταν και ο Άντριαν τη χαρά εκεί που καθόταν στο πάτωμα, πάνω σε μια κουβέρτα, φορώντας μόνο μια πάνα.

Αλλά εκείνος που φαινόταν να το χαίρεται ιδιαίτερα ήταν ο Πάτρικ και ακριβώς εκείνη τη στιγμή κέρδισε για πάντα μια θέση στην καρδιά της Άννας.

начнется день с множеством забот, так что еще несколько спокойных минут будут очень сладкими.

Постепенно она поняла, что голос, который звучит сквозь смех Эммы и Адриана, не похож на голос Эрики. На одну леденящую страшную секунду она подумала, что приехал Лукас, но потом сообразила, что Эрика его скорее пристрелит, чем впустит в дом.

У нее появились соображения насчет того, кто это мог быть, и она с любопытством подкралась к лестнице и посмотрела вниз сквозь прорези в деревянных перилах.

В гостиной словно взорвалась бомба: везде валялась одежда Адриана, на полу из четырех стульев, одеяла и подушек была построена хижина, на столе лежали обертки от мороженого в таком количестве, что Анна искренне понадеялась на то, что большую часть все же употребил Патрик.

Со вздохом она поняла, что даже в этом случае ей будет крайне трудно заставить свою дочь что-нибудь съесть на обед и ужин.

Вышеупомянутая дочь скакала на плечах симпатичного темноволосого мужчины с теплыми карими глазами.

Она смеялась, а Адриан, безусловно, разделял ее радость, лежа в одном подгузнике на одеяле в хижине.

Но, глядя на них, можно было без колебаний утверждать, что самым довольным был Патрик, и в ту же самую секунду он навечно занял место в сердце Анны.

Σηκώθηκε και καθάρισε τον λαιμό της για να τραβήξει την προσοχή των τριών συμπαικτών.

«Μαμά, κοίτα, πήρα ένα άλογο».

Η Έμμα επέδειξε την απόλυτη κυριαρχία της πάνω στο «άλογο» τραβώντας δυνατά τα μαλλιά του, αλλά οι διαμαρτυρίες του Πάτρικ ήταν πολύ ήπιες για να ενοχλήσουν τη μικρή δικτάτορα και να τα αφήσει.

«Εμμα, πρέπει να προσέχεις το άλογο. Διαφορετικά, μπορεί να μη σε αφήσει να το καβαλήσεις ξανά».

Αυτή η επισήμανση έκανε την καβαλάρισσα να το σκεφτεί για λίγο και, για σιγουριά, χάιδεψε τη χαίτη του Πάτρικ με το υγιές χεράκι της ώστε να διασφαλίσει τα ιππευτικά της προνόμια.

«Γεια σου, Άννα. Σαν τα χιόνια!»

«Ακριβώς. Διάνα έκανες. Ελπίζω να μη σε τελείωσαν πριν την ώρα σου».

«Οχι, όχι, ωραία περάσαμε». Ο Πάτρικ φάνηκε για μια στιγμή ανήσυχος.

«Ημουν πολύ προσεχτικός με το χέρι της».

«Είμαι σίγουρη γι' αυτό. Μια χαρά φαίνεται να είναι. Η Ερίκα κοιμάται;»

«Ναι, ακουγόταν τόσο κουρασμένη όταν μιλήσαμε στο τηλέφωνο το πρωί που προσφέρθηκα να έρθω να πάρω τη θέση της».

«Και το απόλαυσες, καθώς φαίνεται».

«Ναι, μόνο που τα κάναμε λίγο άνω κάτω εδώ μέσα. Ελπίζω να μη θυμώσει η Ερίκα όταν ξυπνήσει και ανακαλύψει ότι σαμποτάρισα το καθιστικό της».

Она встала из-за перил и слегка кашлянула, чтобы привлечь внимание троих разыгравшихся приятелей.

— Мама, погляди, у меня лошадка.

— И Эмма продемонстрировала свою полную власть над лошадкой, поворачивая ее голову за волосы в разные стороны. Робкие протесты Патрика успеха не имели, потому что маленький диктатор не обращал на них внимания.

— Эмма, с лошадкой надо обращаться осторожно, а иначе ты больше не сможешь на ней кататься.

Это замечание вызвало некоторую задумчивость у всадника, и для пущей уверенности она похлопала Патрика здоровой рукой, чтобы убедиться в том, что еще не потеряла своих привилегий всадника.

— Привет, Анна. Давно не виделись.

— Да, действительно давно. Надеюсь, они не загоняли тебя вконец?

— Да нет, мы весело провели время. — Внезапно его лицо стало озабоченным.

— Я был очень осторожен с ее рукой.

— Я в этом уверена. Я вижу, что она просто в восторге. А Эрика спит?

— Да, она мне показалась такой усталой, когда мы говорили утром по телефону, что я предложил заскочить и присмотреть за детьми.

— Да тебе памятник при жизни надоставить.

— Хотя мы здесь немножко все перевернули. Надеюсь, Эрика не очень рассердится, когда проснется, и не подумает, что я саботажник и устроил у нее в гостиной террористический акт.

Η Άννα βρήκε την ανήσυχη φάτσα του πολύ χαριτωμένη. Φαινόταν πως η Ερίκα τον είχε ήδη πειθαρχήσει για τα καλά.

«Θα τα φτιάξουμε μαζί. Αλλά πρώτα νομίζω ότι χρειάζομαι μια κούπα καφέ. Θέλεις κι εσύ;»

Ήπιαν καφέ και μίλησαν σαν φίλοι από παλιά. Ο δρόμος για την καρδιά της Άννας περνούσε από τα παιδιά της και δεν χρειαζόταν κανείς μαντικές ικανότητες για να δει τη λατρεία στα μάτια της Έμμας όταν σκαρφάλωνε πάνω στον Πάτρικ, ο οποίος απλώς γελούσε καλοσυνάτα με τις προσπάθειες της Άννας να πείσει την κόρη της να τον αφήσει για λίγο ήσυχο.

Όταν, έπειτα από μία ώρα, κατέβηκε και η Ερίκα στο καθιστικό με τα μάτια θολωμένα ακόμη από τον ύπνο, η Άννα είχε μάθει τα πάντα για τον Πάτρικ, από το τι νούμερο παπούτσια φορούσε μέχρι γιατί χώρισε.

Όταν ο Πάτρικ εντέλει ανακοίνωσε ότι έπρεπε να φύγει, διαμαρτυρήθηκαν όλα τα κορίτσια, κάτι που θα έκανε σίγουρα και ο Άντριαν αν δεν είχε πάρει έναν μεσημεριανό υπνάκο εξαντλημένος από το παιχνίδι.

Μόλις άκουσαν το αυτοκίνητό του να απομακρύνεται, η Άννα στράφηκε στην Ερίκα με γουρλωμένα μάτια.

«Αχ Θεούλη μου! Αυτός, παιδάκι μου, είναι το όνειρο κάθε πεθεράς. Μπας κι έχει κανένα μικρότερο αδερφό;»

Η Ερίκα, αντί να απαντήσει, χαμογέλασε ευτυχισμένη.

Ο Πάτρικ είχε καθυστερήσει επίτηδες από αυτό που ήξερε ότι έπρεπε να κάνει, κάτι που τον είχε αναγκάσει να στριφογυρίζει όλη τη νύχτα στο κρεβάτι του.

Σπανίως τον είχε τρομάξει κάτι τόσο όσο αυτό εδώ, που ήξερε όμως ότι ήταν ένα αναπόφευκτο κομμάτι του επαγγέλματος που είχε επιλέξει. Ήξερε τον δράστη της μίας από τις δύο δολοφονίες, αλλά αυτό δεν τον

Αννυ ούτε τον έφερε στην αναμνήση της. Παραμένει η φάτσα της, η οποία έγινε πιο ανησυχητική από την προηγούμενη.

— Μας πάρεις μαζί με την Έμμα; Η Έμμα έγινε πιο ανησυχητική από την προηγούμενη.

Οι δύο γυναίκες πίνουσαν καφέ και συζητούσαν για την Έμμα, την οποία έγινε πιο ανησυχητική από την προηγούμενη.

Κατά την άποψη της Έμμας, η Άννα ήταν η μόνη γυναίκα που μπορούσε να πείσει τον Πάτρικ να μείνει.

Κατά την άποψη της Έμμας, η Άννα ήταν η μόνη γυναίκα που μπορούσε να πείσει τον Πάτρικ να μείνει.

Κατά την άποψη της Έμμας, η Άννα ήταν η μόνη γυναίκα που μπορούσε να πείσει τον Πάτρικ να μείνει.

— Βο-ο-же, μετά την Έμμα, η Άννα ήταν η μόνη γυναίκα που μπορούσε να πείσει τον Πάτρικ να μείνει.

Ερίκα ήταν η μόνη γυναίκα που μπορούσε να πείσει τον Πάτρικ να μείνει.

Πατρικ ήταν η μόνη γυναίκα που μπορούσε να πείσει τον Πάτρικ να μείνει.

Ινοντάρης ήταν η μόνη γυναίκα που μπορούσε να πείσει τον Πάτρικ να μείνει.

χαροποιούσε καθόλου.

Οδήγησε αργά από το Σέλβικ προς το κέντρο. Ήθελε να το καθυστερήσει όσο περισσότερο γινόταν, αλλά η διαδρομή ήταν σύντομη και έφτασε πολύ νωρίτερα απ' όσο φανταζόταν.

Αφησε το αμάξι στο πάρκινγκ στο μίνι μάρκετ της Εύας και διένυσε περπατώντας το τελευταίο κομμάτι της διαδρομής.

Το σπίτι ήταν ψηλά, σε έναν από τους δρόμους που κατέβαιναν απότομα μέχρι κάτω στα αγκυροβόλια. Ήταν ένα όμορφο παλιό σπίτι, αλλά φαινόταν ότι είχε μείνει παραμελημένο για πολλά χρόνια.

Πριν χτυπήσει την πόρτα, πήρε μια βαθιά ανάσα, αλλά, μόλις οι αρθρώσεις του χεριού του χτύπησαν το ξύλο της πόρτας, άρχισε να ισχύει αυστηρά η επαγγελματικότητα.

Απαγορεύονταν οποιαδήποτε προσωπικά συναισθήματα. Ήταν αστυνομικός και σαν αστυνομικός είχε χρέος να κάνει τη δουλειά του, ανεξαρτήτως πώς ένιωθε το άτομο «Πάτρικ» για τη δουλειά αυτή.

Η Βέρα άνοιξε σχεδόν αμέσως. Τον κοίταξε με βλέμμα ερωτηματικό, αλλά παραμέρισε όταν της ζήτησε να τον αφήσει να περάσει μέσα.

Η Βέρα προπορεύτηκε και τον οδήγησε στην κουζίνα όπου κάθισαν στο τραπέζι. Του έκανε εντύπωση που η Βέρα δεν ρώτησε τι την ήθελε και για μια στιγμή σκέφτηκε πως ίσως να μην τον ρώτησε επειδή ήδη ήξερε.

Εν πάσῃ περιπτώσει, ήταν υποχρεωμένος να βρει έναν τρόπο να πει αυτό που ήθελε με τον ηπιότερο δυνατό τρόπο.

Εκείνη τον κοίταξε ήρεμη, άφησε το βλέμμα της να ξεκουραστεί πάνω του, αλλά κάτω από τα μάτια της ο Πάτρικ είδε μαύρες σακούλες, σημάδι πένθους για τον θάνατο του γιου της.

Патрик медленно съехал вниз по склону Сельвика к центру. Он желал оттянуть свой визит, насколько возможно, но дорога была очень короткой, и он приехал быстрее, чем ему хотелось.

Он поставил машину на парковке у магазина Евы и прошел пешком последний отрезок.

Дом стоял на самом верху одной из тех улиц, которые круто спускались вниз к летним домам на берегу. Этот старый, когда-то красивый дом сегодня выглядел так, будто им не занимались много лет.

Перед тем как постучать в дверь, он сделал глубокий вдох, чтобы привести себя в равновесие, но, как только постучал, к нему тут же вернулось профессиональное хладнокровие.

Нельзя показывать никаких личных чувств. Он полицейский и обязан делать свою работу — вне зависимости от того, что он при этом чувствует.

Вера открыла почти сразу; она вопросительно посмотрела на него, отошла в сторону и пригласила Патрика войти в дом.

Вера открыла почти сразу; она вопросительно посмотрела на него, отошла в сторону и пригласила Патрика войти в дом. Она прошла перед ним на кухню и села за кухонный стол.

Патрик обратил внимание, что она не спросила о цели его визита, и на секунду подумал, что она, наверное, уже знает ответ. Но в любом случае Патрик должен был сказать то, что собирался, пощадив ее при этом, насколько возможно.

Она молча посмотрела на него. Патрик увидел темные круги у нее под глазами, траур по умершему сыну.

Στο τραπέζι υπήρχε ένα παλιό άλμπουμ με φωτογραφίες. Ο Πάτρικ ήταν σίγουρος πως αν το άνοιγε θα έβλεπε φωτογραφίες του Άντερς από τα παιδικά του χρόνια.

Του ήταν πολύ δύσκολο να πάει σε μια μητέρα που πενθούσε έναν πεθαμένο γιο εδώ και δυο μέρες, αλλά αναγκάστηκε ξανά να απωθήσει αυτό το ένστικτο του προστάτη που είχε από φυσικού του και να επικεντρωθεί στη δουλειά που είχε έρθει να κάνει. Να μάθει την αλήθεια για τον θάνατο του Άντερς.

«Βέρα, την τελευταία φορά που ειδωθήκαμε ήταν δύσκολες στιγμές και θέλω να αρχίσω λέγοντας ότι λυπάμαι πραγματικά για τον θάνατο του γιου σου».

Εκείνη απλώς έγνωψε προς απάντηση και τον περίμενε, βουβή, να συνεχίσει.

«Αλλά όσο κι αν καταλαβαίνω πόσο δύσκολο σου είναι, πρέπει να κάνω τη δουλειά μου, που είναι να ξεκαθαρίσω τι έγινε με τον Άντερς. Ελπίζω να καταλαβαίνεις, έτσι;»

Ο Πάτρικ μιλούσε αργά και καθαρά, όπως σε ένα μικρό παιδί. Δεν ήξερε ακριβώς γιατί, αλλά ένιωθε πως ήταν σημαντικό για τον ίδιο να της δώσει να καταλάβει πραγματικά τι εννοούσε.

«Έχουμε ερευνήσει τον θάνατο του Άντερς ως δολοφονία και μάλιστα ψάχναμε να βρούμε κάποια σχέση με τη δολοφονία της Αλεξάνδρας Βίκνερ, μιας γυναίκας με την οποία ξέραμε πως είχε σχέση.

Δεν βρήκαμε ίχνη πιθανού δολοφόνου και ούτε μπορέσαμε να καταλάβουμε πώς ακριβώς έγινε ο φόνος.

Για να είμαι ειλικρινής, αυτό ήταν που μας κίνησε τις υποψίες, διότι κανένας δεν μπόρεσε να δώσει κάποια αποδεκτή εξήγηση για το πώς θα μπορούσε να είχε γίνει ο φόνος. Άλλα έπειτα βρήκα αυτό εδώ στο σπίτι του Άντερς».

На столе лежал старый фотоальбом: Патрик мог поручиться, что если откроет его, то увидит внутри фотографии Андерса, начиная с самого детства.

Ему было тяжело сюда прийти — к матери, которая полна скорби по сыну, умершему всего два дня назад. Но так или иначе ему необходимо отбросить свои естественные человеческие чувства и вместо этого сконцентрироваться на задаче, ради которой он сюда и пришел, — узнать правду о смерти Андерса.

— Вера, последний раз мы встречались при очень печальных обстоятельствах, и я хочу начать с того, что действительно выражая тебе искренние соболезнования по поводу смерти твоего сына. Она лишь кивнула в ответ и продолжала молча ждать, что он скажет дальше.

— Я очень хорошо понимаю, как тебе сейчас трудно, но все же узнать, что случилось с Андерсом, — это моя работа. Я надеюсь, ты понимаешь.

Патрик говорил очень отчетливо, как с ребенком. Почему — он не знал и сам, но для него было важно, чтобы она действительно его поняла.

— Мы сочли смерть Андерса убийством и даже искали связь с убийством Александры Вийкнер, женщины, с которой, как мы знаем, у него были отношения.

Мы не нашли никаких следов предполагаемого убийцы, и у нас нет никакой ясности насчет того, как могло быть осуществлено само убийство.

Честно говоря, у нас от этих раздумий голова шла кругом, но никто так и не смог найти сколько-нибудь приемлемого объяснения тому, как было совершено это преступление, но потом я нашел дома у Андерса вот это.

Ο Πάτρικ απίθωσε μπροστά στη Βέρα το φωτοαντίγραφο του φύλλου από το σημειωματάριο που είχε βρει στο τραπέζι με το κείμενο στραμμένο προς το μέρος της. Μια έκφραση έκπληξης ζωγραφίστηκε στο πρόσωπό της και μετά άρχισε να κοιτάζει μια τον Πάτρικ και μια το φωτοαντίγραφο.

Πήρε το χαρτί και το γύρισε ανάποδα. Ψαχούλεψε με τα δάχτυλά της τα γράμματα και μετά το απίθωσε πάλι στο τραπέζι, έχοντας ακόμη την έκπληξη ζωγραφισμένη στο πρόσωπό της.

«Πού το βρήκες αυτό εδώ;»

Η φωνή της ήταν βραχνή από τη θλίψη.

«Στο σπίτι του Άντερς. Είσαι έκπληκτη, γιατί πίστευες ότι είχες πάρει το μοναδικό αντίγραφο αυτού του γράμματος, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη έγνεψε καταφατικά. Ο Πάτρικ συνέχισε:

«Και αυτό έκανες όντως. Άλλά εγώ βρήκα το σημειωματάριο όπου έγραψε ο Άντερς το γράμμα. Οταν πίεσε το στιλό στο χαρτί, έμειναν αποτυπώματα και στο χαρτί που ήταν αποκάτω. Έτσι, μπορέσαμε να δούμε τι είχε γράψει.»

Η Βέρα χαμογέλασε ειρωνικά.

«Ναι, αυτό δεν το σκέφτηκα καθόλου, φυσικά. Ήταν έξυπνο εκ μέρους σου που το ανακάλυψες.»

«Νομίζω ότι ξέρω τι συνέβη περίπου, αλλά θα ήθελα να ακούσω εσένα να το λες, με δικά σου λόγια.»

Εκείνη ψαχούλεψε το χαρτί άλλη μία φορά και ακούμπησε τα ακροδάχτυλά της στις λέξεις σαν να διάβαζε γραφή τυφλών. Αναστέναξε βαριά και μετά υπάκουσε στο φίλικό, αλλά αποφασιστικό, αίτημα του Πάτρικ.

«Πήγα στο διαμέρισμα του Άντερς με μια

Патрик положил на кухонный стол перед Верой фотокопию страницы. На ее лице появилось легкое удивление, и она несколько раз переводила взгляд с бумаги на лицо Патрика и обратно.

Она взяла бумагу и повернула к себе, по-прежнему с удивленным выражением.

— Где ты это нашел?

Ее голос был хриплым от горя.

— Дома у Андерса. Ты удивлена, потому что считала, что забрала единственный экземпляр этого письма, правильно?

Она кивнула. Патрик продолжал:

— Да, конечно, так ты и сделала. Но я нашел блокнот, в котором Андерс написал письмо. Когда он нажимал карандашом, то отпечатки оставались и на следующей странице. Так нам и удалось это найти.

Вера усмехнулась:

— Конечно, такое мне и в голову прийти не могло. Надо же додуматься до этого.

— Мне кажется, я примерно знаю, что произошло, но мне нужно, чтобы ты рассказала сама, своими собственными словами.

Она задержала ненадолго пальцы на бумаге, проведя ими по строчкам, как слепой, который читает книгу, написанную шрифтом Брайля. Глубокий вздох, и потом Вера выполнила прозвучавшую дружелюбно, но настойчиво просьбу.

— Я пришла домой к Андерсу, принесла

σακούλα τρόφιμα. Η πόρτα ήταν ξεκλείδωτη, αλλά την άφηνε ξεκλείδωτη σχεδόν πάντα, κι έτσι φώναξα μία φορά για να τον ειδοποιήσω και μετά μπήκα μέσα.

Επικρατούσε ησυχία, απόλυτη σιωπή και ηρεμία. Τον είδα αμέσως. Εκείνη τη στιγμή ένιωσα την καρδιά μου να σταματάει. Έτσι ακριβώς ένιωσα. Ήταν σαν να είχε σταματήσει να χτυπάει η καρδιά μου. Εκείνος κουνιόταν λίγο. Πέρα δώθε. Λες και φυσούσε μέσα στο δωμάτιο, κάτι που ήξερα πως ήταν εντελώς αδύνατο».

«Γιατί δεν ειδοποίησες την αστυνομία; Ή ένα ασθενοφόρο;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους.

«Δεν ξέρω. Η πρώτη μου αντίδραση ήταν να τρέξω και να τον κατεβάσω, αλλά όταν μπήκα στο καθιστικό είδα ότι ήταν πολύ αργά. Το αγόρι μου ήταν νεκρό».

Για πρώτη φορά ακούστηκε στη φωνή της ένα ελαφρό τρεμούλιασμα, αλλά μετά κατάπιε μία φορά και ανάγκασε τον εαυτό της να συνεχίσει απόκοσμα ήρεμη.

«Βρήκα αυτό το γράμμα στην κουζίνα. Το διάβασες, ξέρεις τι λέει. Ότι δεν άντεχε να ζει άλλο. Ότι όλη του η ζωή ήταν ένα μακροχρόνιο μαρτύριο και ότι τώρα δεν μπορούσε να παλέψει άλλο. Δεν είχε πια κανέναν λόγο να συνεχίζει. Κάθισα εκεί στην κουζίνα μία ώρα, ίσως δύο, δεν ξέρω ακριβώς. Το να βάλω το γράμμα στην τσάντα μου πήρε ένα δευτερόλεπτο και μετά χρειάστηκε μόνο να πάρω την καρέκλα που είχε χρησιμοποιήσει για να ανέβει στη θηλιά και να τη βάλω στη θέση της στην κουζίνα».

«Ναι, αλλά γιατί, Βέρα; Γιατί; Σε τι θα ωφελούσε;»

Το βλέμμα της ήταν σταθερό, αλλά ο Πάτρικ είδε στα χέρια της, που έτρεμαν ελαφρώς, ότι η ηρεμία της ήταν προσποιητή.

Δεν μπορούσε ούτε να φανταστεί τη φρίκη που

έμυ εδυ. Κακ всегда, дверь была не заперта, так что я немного покричала, а потом вошла.

Все было спокойно, очень тихо. Тут я увидела его, и в эту секунду мое сердце остановилось, по крайней мере, я так почувствовала, как будто оно перестало биться, и у меня в груди тоже стало тихо. Он слегка покачивался — туда-сюда, словно по комнате гулял ветер, а я знала, что это совершенно невозможно.

— А почему ты не вызвала полицию или «скорую помощь»?

Она пожала плечами:

— Я не знаю. Моеей первой мыслью было подбежать к нему и как-нибудь снять, но, зайдя в комнату, я увидела, что уже слишком поздно. Мой мальчик был мертв.

В первый раз за время рассказа голос Веры задрожал, но потом она пересилила себя и продолжала с неестественным спокойствием:

— Я нашла это письмо на кухне. Ты его уже читал и знаешь: в нем написано, что он больше не хочет жить, что жизнь была для него одним долгим мучением и он больше не может бороться. У него не осталось сил продолжать жить. Я сидела там, на кухне, наверное, час, а может быть, два, не знаю. Затем убрала письмо в сумку, взяла стул, на который он вставал, чтобы завязать веревку на крюке, и поставила его на место, на кухню.

— Но почему, Вера? Почему? Для чего ты это сделала?

Вера сидела, устремив перед собой неподвижный взгляд, но Патрик смотрел на ее руки, которые слегка тряслись и говорили о том, что ее внешняя невозмутимость напускная.

Патрик не мог себе даже представить, какой

θα ένιωσε όταν είδε τον γιο της κρεμασμένο από το ταβάνι, με τη γλώσσα πρησμένη και μελανιασμένη και τα μάτια γουρλωμένα. Ήταν αρκετά δύσκολο για τον ίδιο να αντικρίσει τον Άντερς σε αυτή την κατάσταση, και τώρα η μητέρα του θα ζούσε την υπόλοιπη ζωή της με την εικόνα αυτή αποτυπωμένη για πάντα στο μυαλό της.

«Ηθελα να τον γλιτώσω από περισσότερη ταπείνωση. Όλ' αυτά τα χρόνια ο κόσμος τον κοιτούσε με περιφρόνηση. Τον έδειχναν και γελούσαν. Κοιτούσαν αλλού όταν τον προσπερνούσαν και ένιωθαν ανώτεροι. Τι θα έλεγε ο κόσμος αν μάθαινε ότι ο Άντερς είχε κρεμαστεί; Ήθελα να τον γλιτώσω από αυτή την ντροπή και το έκανα με τον μοναδικό τρόπο που μου ήρθε στο μυαλό».

«Ναι, αλλά ακόμη δεν καταλαβαίνω. Γιατί είναι χειρότερο να αυτοκτονήσει από το να τον δολοφονήσουν;»

«Είσαι πολύ νέος για να καταλάβεις. Η περιφρόνηση για τους “αυτοαναλωμένους”, όπως τους έλεγαν παλιά, είναι ακόμη βαθιά ριζωμένη στον κόσμο εδώ στην ακτή. Δεν ήθελα να μιλάει έτσι ο κόσμος για το μικρό μου αγόρι. Αρκετά τον κακολόγησαν όλ' αυτά τα χρόνια».

Υπήρχε ένας πυρήνας από ατσάλι στη φωνή της Βέρας. Όλα τα χρόνια είχε αναλώσει όλη της την ενέργεια στο να προστατεύει και να βοηθάει τον γιο της και, παρόλο που ο Πάτρικ δεν μπορούσε να κατανοήσει το κίνητρό της, ίσως να ήταν φυσικό που ήθελε να τον βοηθήσει ακόμα και νεκρό.

Η Βέρα άπλωσε το χέρι και πήρε το άλμπουμ από το τραπέζι· το άνοιξε με τέτοιο τρόπο ώστε να βλέπει και η ίδια και ο Πάτρικ. Ο Πάτρικ από τα ρούχα στις φωτογραφίες κατάλαβε ότι επρόκειτο για τη δεκαετία του '70. Το πρόσωπο του Άντερς χαμογελούσε μέσα από τις ελαφρώς κιτρινισμένες φωτογραφίες ειλικρινές και ανέμελο.

«Ωραίος ήταν ο Άντερς μου, δεν νομίζεις;» Υπήρχε ένας τόνος ονειροπόλησης στη φωνή της Βέρας και χάιδεψε με τον δείκτη της τις

это кошмар для матери — увидеть своего сына висящим под потолком с толстым синим языком и вылезшими из орбит глазами. Сам Патрик с содроганием вспоминал лежащего на полу Андерса, а каково его матери? Эта кошмарная картина будет сниться ей по ночам до конца жизни.

— Я хотела оберечь его от унижения. Все время люди смотрели на него с презрением, на него показывали пальцем и смеялись, задирали нос, когда проходили мимо, и считали себя выше него. Что бы сказали люди, услышав, что Андерс повесился? Я хотела избавить его от этого позора и поэтому сделала единственное, что должна была сделать.

— Но я все еще не понимаю, почему, по-твоему, то, что он повесился, хуже, чем если бы его убили?

— Ты слишком молодой, чтобы понять. Презрение к самоубийцам по-прежнему очень глубоко сидит в людях здесь, на побережье. А я не хотела, чтобы люди говорили плохо о моем мальчике, про него и так все время говорили всякое дермо.

В голосе Веры слышались стальные нотки. Долгие годы она тратила всю свою энергию на то, чтобы защищать сына и помогать ему. И хотя Патрик по-прежнему не вполне понимал ее мотивы, но все же находил вполне естественным то, что Вера продолжала защищать своего сына даже после его смерти.

Она потянулась за альбомом и открыла его так, чтобы Патрик тоже увидел. Судя по одежде, фотографии были семидесятых годов, и Андерс улыбался ему со всех пожелавших снимков открыто и радостно.

— Он был очень хороший — мой Андерс.
— Голос Веры прозвучал мечтательно, и она погладила указательным пальцем

<p>φωτογραφίες.</p> <p>«Πάντα ήταν καλό παιδί. Ποτέ του δεν δημιούργησε πρόβλημα».</p> <p>Ο Πάτρικ κοίταξε με ενδιαφέρον τις εικόνες. Ήταν απίστευτο ότι αυτός ήταν ο ίδιος άνθρωπος τον οποίο είχε συναντήσει στη ζωή μόνο ως ερείπιο.</p>	<p>фотографии.</p> <p>— Он всегда был такой хороший мальчик, с ним я никогда не знала никаких проблем.</p> <p>Патрик с интересом посмотрел на снимки. Ему с большим трудом верилось, что это тот же самый человек, которого Патрик иногда встречал и знал как закоренелого алкаша.</p>
<p>Εκείνο το αγόρι στις φωτογραφίες είχε την τύχη να μην ξέρει τι το περίμενε. Μία από τις φωτογραφίες κίνησε κάπως περισσότερο το ενδιαφέρον του.</p> <p>Μια αδύνατη ξανθή κοπέλα στεκόταν δίπλα στον Άντερς, ο οποίος καθόταν πάνω σε ένα ποδήλατο με σέλα «φραντζόλα» και πλατύ τιμόνι. Υπήρχε μόνο ένα ίχνος χαμόγελου στο πρόσωπό της και είχε ένα μουλωχτό βλέμμα.</p>	<p>Слава богу, что этот мальчик на фотографиях не знал, какая судьба его ожидает. Один из снимков вызвал у Патрика особый интерес.</p> <p>Худенькая светловолосая девочка стояла рядом с Андерсом, который сидел на велосипеде с детской спинкой и боковыми опорами. Она едва заметно улыбалась и застенчиво смотрела в камеру из-под челки.</p>
<p>«Αυτή εδώ πρέπει να είναι η Άλεξ, έτσι δεν είναι;»</p> <p>«Ναι».</p> <p>Η απάντηση της Βέρας ήταν κοφτή.</p> <p>«Επαιξαν πολύ μαζί όταν ήταν μικρά;»</p> <p>«Όχι συχνά. Αλλά συνέβαινε, βέβαια. Άλλωστε, πήγαιναν στην ίδια τάξη».</p>	<p>— Это, наверное, Алекс?</p> <p>— Да,</p> <p>— однозначно ответила Вера.</p> <p>— Они в детстве часто играли вместе?</p> <p>— Не очень часто, но иногда бывало. Они ведь учились в одном классе.</p>
<p>Τότε, ο Πάτρικ πέρασε προσεχτικά σε μια ευαίσθητη περιοχή. Ξεκίνησε μια νοερή ανίχνευση ενός εδάφους στο οποίο έπρεπε να περπατάει προσεχτικά και να δοκιμάζει κάθε του βήμα με τα ακροδάχτυλα των ποδιών.</p> <p>«Μάλιστα, κι απ' ό,τι άκουσα τους δίδασκε ο Νίλς Λόρεντς για κάποιο διάστημα».</p>	<p>Очень осторожно Патрик наступил на больное место. При этом ему самому казалось, что он идет босыми ногами по терновнику.</p>
<p>Η Βέρα έστρεψε πάνω του το ερευνητικό της βλέμμα.</p> <p>«Ναι, πιθανόν. Έχει περάσει τόσος καιρός εξάλλου».</p> <p>«Είχαν ακουστεί πολλά για τον Νίλς Λόρεντς, απ' ό,τι ξέρω. Ειδικά από τότε που εξαφανίστηκε».</p> <p>«Ο κόσμος εδώ στη Φιελμπάκα κουβεντιάζει για οτιδήποτε. Σύγουρα θα μιλούσαν και για</p>	<p>— Насколько я знаю, какое-то время у них преподавал Нильс Лоренс?</p> <p>Вера испытывающее посмотрела на него:</p> <p>— Да, возможно, но это было очень давно.</p> <p>— О Нильсе Лоренсе ходило много разговоров, как я понимаю, а потом, когда он пропал, слухов стало ничуть не меньше.</p> <p>— Здесь, во Фьельбаке, люди болтают обо всем, и ясное дело, что они говорили о</p>

τον Νίλς Λόρεντς».

Ήταν φανερό ότι τώρα σκάλιζε κακοφορμισμένη πληγή, αλλά ήταν αναγκασμένος να σκαλίσει ακόμα βαθύτερα.

«Μίλησα με τους γονείς της Άλεξ, οι οποίοι ισχυρίστηκαν ορισμένα πράγματα για τον Νίλς Λόρεντς. Ισχυρισμούς που αφορούσαν και τον Άντερς».

«Ετσι ε;»

Προφανώς δεν είχε σκοπό να τον διευκολύνει καθόλου.

«Σύμφωνα με αυτούς, ο Νίλς Λόρεντς κακοποιούσε σεξουαλικά την Άλεξ και υποστήριξαν ότι κακοποίησε και τον Άντερς».

Η Βέρα καθόταν στην άκρη της καρέκλας, στητή σαν στύλος, και δεν απάντησε στον ισχυρισμό του Πάτρικ, ισχυρισμό τον οποίο ο ίδιος προόριζε ως ερώτηση.

Αποφάσισε να την περιμένει, και η Βέρα, έπειτα από μερικές στιγμές εσωτερικής πάλης, έκλεισε αργά το άλμπουμ και σηκώθηκε από την καρέκλα.

«Δεν θέλω να μιλάω για παλιές ιστορίες. Θέλω να φύγεις τώρα. Αν επιθυμείτε να λάβετε μέτρα για ό,τι έκανα όταν βρήκα τον Άντερς, ξέρετε πού θα με βρείτε, αλλά δεν πρόκειται να σας βοηθήσω να ξεθάψετε πράγματα και καταστάσεις που είναι καλύτερα να μένουν θαμμένα».

«Μια ερώτηση μόνο: Μιλήσατε ποτέ με την Άλεξάνδρα γι' αυτό; Είχε αποφασίσει, απ' ό,τι ξέρω, να ξεκαθαρίσει όσα είχαν συμβεί και φυσικό θα ήταν να μίλησε ακόμα και μαζί σου».

«Ναι, βέβαια, το έκανε. Καθόμουν εκεί, στο σπίτι της, καμιά βδομάδα πριν πεθάνει, και άκουγα τις αφελείς ιδέες της να ξεκαθαρίσει με το παρελθόν, να βγάλει παλιά κρυμμένα μυστικά στο φως και τα λοιπά και τα λοιπά.

Нильсе Лоренсе тоже.

Было совершенно ясно, что Патрик сейчас ткнул в незажившую рану, но он был обязан надавить на нее еще сильнее

— Я разговаривал с родителями Александры, и они сделали мне совершенно определенное заявление о Нильсе Лоренце. То, что они рассказали, также касается и Андерса.

— В самом деле?

Патрик подумал, что Вера явно не собирается облегчить ему задачу.

— Они утверждают, что Нильс Лоренс изнасиловал Александру, и, как они сказали, он также совершил насилие и в отношении Андерса.

Вера продолжала сидеть словно каменная, с совершенно прямой спиной и ничего не ответила на слова Патрика — фразу, которую он построил как вопрос.

Патрик решил дождаться реакции Веры, и через несколько мгновений внутренней борьбы она медленно закрыла альбом с фотографиями и поднялась из-за стола.

— Я не собираюсь говорить об этом, но хочу, чтобы ты ушел. Если вы считаете нужным предъявить мне обвинение за то, что я сделала, когда нашла Андерса, то знаете, где меня найти. Но я не собираюсь помогать вам выкапывать то, чему бы лучше лежать похороненным.

— Только еще один вопрос. Ты когда-нибудь говорила об этом с Александрой? Насколько я понял, она решила рассказать о том, что произошло, и было бы вполне естественным, если бы она захотела поговорить с тобой.

— Ну да, она так и сделала. Я сидела там, у нее дома, наверное, за неделю до ее смерти и слушала ее наивные идеи насчет того, что надо избавиться от прошлого, вытащить на свет все старые скелеты и так далее и так

Μοντέρνες μπαρούφες, κατά τη γνώμη μου. Σήμερα κάνουν όλοι σαν τρελαμένοι και θέλουν να βγάζουν τα άπλυτά τους στη φόρα και επιμένουν ότι είναι υγιές να αποκαλύπτουν τα μυστικά τους και τις αμαρτίες τους. Άλλα ορισμένα πράγματα πρέπει να παραμένουν προσωπικά.

Αυτό της είπα κι εκείνης. Δεν ξέρω αν με άκουσε, αλλά ελπίζω να το έκανε. Αν δεν το έκανε, τζάμπα άρπαξα την ουρολοίμωξη από το κρύο που έκανε μέσα στο σπίτι της.

Και με τα λόγια αυτά, η Βέρα έδειξε ότι η συζήτηση είχε τελειώσει και πήγε προς την εξώπορτα.

Κράτησε την πόρτα ανοιχτή και του είπε ένα πολύ επιφυλακτικό «αντίο».

Όταν ο Πάτρικ βρέθηκε έξω στο κρύο, με τον σκούφο του τραβηγμένο έτσι που να καλύπτει και τα αυτιά και φορώντας γάντια, δεν ήξερε κυριολεκτικά σε ποιο πόδι έπρεπε να σταθεί. Έκανε δυο τρία πηδηματάκια για να ζεσταθεί και μετά πήγε βιαστικά προς το αυτοκίνητο.

Η Βέρα ήταν ένας περίπλοκος άνθρωπος. Αυτό το είχε σίγουρα καταλάβει κατά τη διάρκεια της συνομιλίας τους. Ανήκε σε μια εντελώς άλλη γενιά, αν και ήταν, κατά πολλούς τρόπους, αντίθετη με πολλές από τις αξίες της εν λόγω γενιάς. Όσο ζούσε ο γιος της, η Βέρα δούλευε και για τους δύο τους.

Ακόμα και μετά την ενηλικίωση του Αντερς, τότε που θα έπρεπε να τα βγάζει πέρα μόνος του, η Βέρα συνέχισε να τον ταιζεί και να τον προσέχει. Ήταν, με τον δικό της τρόπο, μια απελευθερωμένη γυναίκα που είχε καταφέρει να ζήσει σχεδόν μια ζωή δίχως άντρα, ταυτόχρονα όμως δεσμευμένη από τους κανόνες που ίσχυαν για γυναίκες —και για άντρες, εξάλλου— της γενιάς της.

Δεν μπόρεσε να μη νιώσει, απρόθυμα έστω, κάποιον θαυμασμό για τη γυναίκα αυτή. Ήταν δυνατή γυναίκα. Ήταν περίπλοκη γυναίκα, που είχε αντέξει πολύ περισσότερα

далее.

Все это — новомодные штучки, по моему мнению. Сейчас все норовят перетряхивать свое грязное белье на людях и считают, что очень полезно выставлять напоказ свои грехи и секреты, но некоторые вещи должны быть только личными.

И я ей тоже так и сказала. Не знаю, слушала она меня или нет, но надеюсь, что слушала, а иначе получается, что я зря сидела и наживала цистит в ее холодном доме.

После этих слов Вера отчетливо дала понять, что разговор окончен, и пошла к двери.

Она демонстративно открыла ее для Патрика и очень холодно с ним попрощалась.

Когда Патрик вышел на улицу, он надвинул поглубже на уши шапку и надел варежки — он буквально не знал, с какой ноги пойти от холода. Попрыгав, чтобы чуточку согреться, он помчался к машине.

Как понял Патрик за время их разговора, Вера была очень сложным человеком. Она принадлежала к совсем другому поколению, но не разделяла многие его ценности и правила. Ради сына она всю жизнь нарушала их.

Даже когда он стал взрослым и жил отдельно, она продолжала опекать его. Рано оставшись без мужа, она жила сама по себе, изолированно, не связывая себя правилами своего поколения, принятыми для мужчин и женщин.

Патрик не мог не чувствовать против своей воли определенного восхищения этой сильной женщиной, которой пришлось выдержать в жизни намного больше, чем

<p>απ' όσα θα άντεχε ένας άνθρωπος μια ολόκληρη ζωή.</p>	<p>другим людям.</p>
<p>Δεν ήξερε ποιες νομικές επιπτώσεις θα είχε η πράξη της Βέρας να κάνει την αυτοκτονία του Άντερς να φαίνεται σαν δολοφονία. Έπρεπε οπωσδήποτε να ενημερώσει την υπηρεσία του γι' αυτό το θέμα, αλλά το τι θα συνέβαινε μετά δεν το ήξερε καθόλου.</p>	<p>Патрик не знал, какие последствия вызовет попытка Веры представить самоубийство Андерса как убийство. Он должен передать эту информацию Мелльбергу, но о том, что за этим потом последует, не имел ни малейшего понятия.</p>
<p>Αν περνούσε από το χέρι του θα το παρέβλεπε, αλλά δεν μπορούσε να υποσχεθεί ότι θα γινόταν κάτι τέτοιο. Από νομικής άποψης, δινόταν η δυνατότητα να την παραπέμψουν για παρεμπόδιση αστυνομικής έρευνας, για παράδειγμα, αλλά βαθιά μέσα του ήλπιζε να μη γίνει. Του άρεσε η Βέρα, δεν μπορούσε να το αρνηθεί. Ήταν ένας μαχητής, και τέτοιες γυναίκες δεν βρίσκεις πολλές.</p>	<p>Если бы решал Патрик, он бы посмотрел на это сквозь пальцы, но он не мог обещать, что так и будет. Строго говоря, с точки зрения закона Веру можно было обвинить по крайней мере в препятствовании расследованию, но Патрик искренне надеялся, что этого не произойдет. Она была fighter,[28] а их не так много.</p>
<p>Όταν μπήκε στο αμάξι και άνοιξε το κινητό του, ανακάλυψε ότι είχε ένα φωνητικό μήνυμα.</p>	<p>Когда он сел в машину и включил мобильный телефон, то увидел, что ему пришло голосовое сообщение.</p>
<p>Το άκουσε. Ήταν η Ερίκα. Του ανακοίνωσε ότι τρεις κυρίες και ένας πολύ μικρός κύριος ήλπιζαν ότι θα γευμάτιζε μαζί τους το βράδυ.</p>	<p>Звонила Эрика. Она сообщала, что три дамы и один крохотный господин очень надеются, что он поужинает с ними вечером.</p>
<p>Ο Πάτρικ κοίταξε το ρολόι. Είχε πάει κιόλας πέντε και αποφάσισε, δίχως να το συζητήσει ιδιαίτερα με τον εαυτό του, να πάει μέχρι το τμήμα. Τι να πήγαινε να κάνει στο σπίτι;</p>	<p>Патрик посмотрел на часы: уже пять. И без особых колебаний решил, что ехать в участок слишком поздно. А если он поедет домой, то что ему там делать?</p>
<p>Πριν βάλει μπροστά, τηλεφώνησε στην Άνικα στο τμήμα και της είπε περιληπτικά τι είχε κάνει μέχρι στιγμής, αλλά παρέλειψε τις λεπτομέρειες, μια που ήθελε να δώσει αναφορά στο Μέλμπεργ όταν θα βρίσκονταν οι δύο τους.</p>	<p>Перед тем как завести двигатель, он позвонил в участок Аннике и коротко рассказал ей о том, что узнал, но детали оставил на потом, потому что сам хотел доложить обо всем подробно Мелльбергу с глазу на глаз.</p>
<p>Ήθελε να αποφύγει, με κάθε θυσία, να παρερμηνευτεί η κατάσταση και να ξεκινήσει ο Μέλμπεργ καμιά τεράστια επιχείρηση μόνο και μόνο για να το διασκεδάσει.</p>	<p>Любой ценой Патрик хотел избежать неверно понятой ситуации. В противном случае Мелльберг мог затеять какую-нибудь мощную операцию и вызвать всю королевскую рать исключительно ради собственного удовольствия.</p>
<p>Καθώς πήγαινε στην Ερίκα, οι σκέψεις του περιστρέφονταν όλη την ώρα γύρω από τη δολοφονία της Άλεξ. Τον απογοήτευε το γεγονός ότι είχε πέσει πάλι σε αδιέξodo.</p>	<p>По дороге к Эрике его мысли все время возвращались к убийству Александры. Патрика расстраивало то, что еще один след оказался ложным.</p>

Οι δύο φόνοι διπλασίαζαν τις πιθανότητες να είχε κάνει κάποιο λάθος ο δολοφόνος. Τώρα όμως βρισκόταν ξανά στην αρχή και, για πρώτη φορά, σκέφτηκε ότι ίσως να μην ανακάλυψτε αυτόν που δολοφόνησε την Άλεξ. Αυτό τον έθλιβε πολύ.

Κατά κάποιον τρόπο ένιωθε ότι ήξερε την Άλεξ καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο. Αυτά που είχε μάθει για την παιδική της ηλικία και για τη ζωή της γενικότερα τον είχαν αγγίξει πολύ. Ήθελε να βρει τον δολοφόνο της περισσότερο απ' ότιδήποτε άλλο είχε θελήσει στη ζωή του.

Αλλά έπρεπε να το παραδεχτεί. Τώρα είχε φτάσει σε αδιέξοδο και δεν ήξερε προς τα πού να πάει αποδώ και πέρα, πού να ψάξει. Ο Πάτρικ πίεσε τον εαυτό του να αφήσει κατά μέρος αυτές τις σκέψεις προς το παρόν. Τώρα θα συναντούσε την Ερίκα, την αδερφή της και, οπωδήποτε, τα παιδιά. Ένιωθε πως αυτό ήταν ό, τι έπρεπε γι' απόψε. Όλη αυτή η δυστυχία τον έκανε να φθείρεται πάρα πολύ.

* * *

Ο Μέλμπεργ χτυπούσε ανυπόμονα τα δάχτυλά του πάνω στο τραπέζι. Μπας και νόμιζε ότι εδώ ήταν καμιά παιδική χαρά του κώλου; Ότι μπορούσε να έρχεται και να φεύγει όπως του κάπνιζε;

Ήταν, βέβαια, Σάββατο, αλλά όποιος πίστευε ότι μπορούσε να μη δουλεύει τον ελεύθερο χρόνο του πριν ξεκαθαριστεί αυτή η υπόθεση ήταν πολύ γελασμένος.

Τέλος πάντων, σύντομα θα τον έβγαζε από τις αυταπάτες του. Στο δικό του τμήμα ίσχυαν αυστηροί κανόνες και απόλυτη πειθαρχία όταν χρειαζόταν.

Σαφής και ξεκάθαρη ηγεσία. Αυτό ήταν το ρεφρέν της εποχής, και αν υπήρχε κάποιος γεννημένος με ηγετικές ικανότητες, ήταν αυτός

Двойное убийство означало бы вдвое больше шансов на то, что преступник где-то допустил ошибку. Сейчас ему снова надо было начинать с самого начала. Патрика опять мучила мысль, что, может быть, ему вообще не удастся найти убийцу Алекс, и это его очень удручало.

Он чувствовал, что в каком-то отношении знал Алекс лучше, чем кто-либо другой. А то, что он услышал о ее детстве и ее жизни после насилия, глубоко его тронуло. Патрик желал найти убийцу Алекс больше, чем когда-либо чего-либо хотел в жизни.

Но надо признать: он оказался в тупике и не знал, как из него выбраться, что ему следует искать.

Патрик дал себе зарок сегодня больше об этом не думать. Сейчас он встретится с Эрикой, ее сестрой и детьми, а это как раз то, что ему сегодня вечером необходимо. Горе, с которым он столкнулся, ломало его изнутри.

* * *

Мелльберг нетерпеливо барабанил пальцами по крышке стола. Куда этот болван запропастился? Он что, думает, ему здесь какой-нибудь чертов детский сад, что он может приходить, когда захочет, когда захочет, уходит.

Конечно, сегодня суббота, но те, кто считает, что может быть свободным, пока все не закончилось, глубоко ошибаются.

Ну да ладно, он его скоро избавит от этих иллюзий. В его участке строгие правила, и в первую очередь это касается дисциплины.

Жесткий, талантливый руководитель. Он чувствовал веяние времени и был рожден с талантами организатора.

ο ίδιος.

Πάντα το έλεγε η μητέρα του ότι θα γινόταν μεγάλος και τρανός — και παρόλο που έτεινε να ομολογήσει ότι είχε ίσως αρχίσει να καθυστερεί λίγο περισσότερο απ' ό, τι είχαν υπολογίσει και οι δύο, ο ίδιος δεν αμφέβαλλε ποτέ ότι οι εξαιρετικές ικανότητές του θα απέδιδαν αργά ή γρήγορα.

Γι' αυτό ήταν τόσο απογοητευτικό το ότι είχανε κολλήσει στις έρευνες, όπως φαινόταν. Έβλεπε ότι πλησίαζε η μεγάλη ευκαιρία του, ήταν τόσο κοντά που μπορούσε να τη μυρίσει, αλλά αν οι άθλιοι συνεργάτες του δεν άρχιζαν να του φέρνουν κάποια αποτελέσματα σύντομα, θα κατέληγε να βλέπει την προαγωγή και τη μετάθεση με το κανοκιάλι.

Ένα μάτσο τεμπέληδες ήταν όλοι τους. Χωριάτες αστυνομικοί που δεν έβρισκαν ούτε τον κώλο τους ακόμα κι αν χρησιμοποιούσαν φακό και τα δυο τους χέρια αντάμα.

Είχε κάποια ελπίδα με τον νεαρό Χέντστρεμ, αλλά, όπως φαινόταν, κι αυτός θα τον απογοήτευε.

Ακόμη δεν είχε έρθει, εν πάσῃ περιπτώσει, να του πει αν το ταξίδι στο Γέτεμποργ είχε δώσει κάποιο αποτέλεσμα. Μάλλον ανώφελο έξοδο θα ήταν κι αυτό. Τώρα η ώρα ήταν εννιά και δέκα και ο Χέντστρεμ δεν είχε φανεί ακόμη.

«Άνικα!»

Ούρλιαξε προς την ανοιχτή πόρτα. Εκνευρίστηκε κι άλλο όταν εκείνη δέησε να εμφανιστεί ύστερα από ένα ολόκληρο λεπτό για να τον ρωτήσει τι ήθελε.

«Ναι, τι είναι;»

«Άκουσες τίποτα από τον Χέντστρεμ; Μήπως κάθεται ακόμη στο κρεβατάκι του και χουζουρεύει;»

«Δύσκολο το βλέπω αυτό. Τηλεφόνησε και είπε ότι δυσκολευόταν λίγο να βάλει μπροστά

Его мать всегда говорила, что он станет большим человеком, и, хотя Мелльберг был вынужден признать, что это, похоже, займет несколько больше времени, чем они оба рассчитывали, он никогда не сомневался, что его высочайшая квалификация рано или поздно будет оценена по заслугам.

Поэтому его так расстраивало то, что расследование, похоже, застопорилось. Он знал, что его шанс близко, он даже чувствовал его запах. Но его убогие сотрудники так и не начали приносить ему хоть какие-нибудь результаты, по крайней мере достаточные для того, чтобы его перевод обратно в Гётеборг не задерживался.

Раздолбай — вот кто они. Типичные деревенские топтуны, которые собственный конец могут найти только двумя руками, держа в зубах фонарь.

Была у него надежда, что, может, молодой Хедстрём что-нибудь накопает, но на поверку, похоже, он тоже оставил его на бобах.

И во всяком случае, Мелльберг пока еще ничего не услышал о результатах поездки в Гётеборг, что, очевидно, только усугубляло вину Патрика. На часах уже десять минут десятого, а от Патрика по-прежнему ни слуху ни духу.

— Анника!

Он крикнул в открытую дверь, и его раздражение усилилось оттого, что потребовалось не меньше минуты, прежде чем она соизволила появиться.

— Да, в чем дело?

— Ты не знаешь, где Хедстрём? Он что там, никак из теплой кроватки вылезти не может?

— Как я полагаю, вряд ли. Он позвонил и сказал, что у него небольшая проблема: не

το αμάξι του σήμερα το πρωί, αλλά βρίσκεται καθ' οδόν». Κοίταξε το ρολόι της.

«Θα πρέπει να είναι εδώ σε ένα τέταρτο περίπου».

«Μα τι διάβολο; Μπορούσε να περπατήσει από το σπίτι του μέχρι εδώ».

Η απάντηση άργησε να ρθει, και είδε έκπληκτος στο πρόσωπο της Άνικα μια υποψία χαμόγελου.

«Ξέρεις, δεν ήταν μάλλον στο σπίτι του, πιστεύω».

«Και πού στο διάβολο ήταν λοιπόν;»

«Γι' αυτό θα πρέπει να ρωτήσεις τον Πάτρικ» είπε η Άνικα, του γύρισε την πλάτη και επέστρεψε στο γραφείο της.

Το γεγονός ότι ο Πάτρικ φαινόταν να έχει κάποια σοβαρή αιτία για την καθυστέρησή του ενόχλησε, για κάποιον λόγο, ακόμα περισσότερο τον Μέλμπεργ.

Δεν μπορούσε, δηλαδή, κάποιος να είναι λίγο πιο προετοιμασμένος ώστε να φροντίζει να έχει κάποιο περιθώριο το πρωί για την περίπτωση που το αυτοκίνητο δεν έπαιρνε μπροστά;

Ένα τέταρτο αργότερα μπήκε μέσα ο Πάτρικ, αφού πρώτα χτύπησε διακριτικά την ανοιχτή πόρτα.

Ήταν λαχανιασμένος και με κατακόκκινα μάγουλα και φαινόταν ξεδιάντροπα χαρούμενος και φρέσκος, παρότι είχε αφήσει τον προϊστάμενό του να περιμένει σχεδόν ολόκληρο μισάωρο.

«Μήπως έχεις την εντύπωση ότι η δουλειά εδώ είναι μερικής απασχόλησης ή κάτι άλλο; Και χτες;

Πού γύριζες χτες; Διότι στο Γέτεμποργ πήγες προχτές, έτσι δεν είναι;»

Ο Πάτρικ κάθισε στην καρέκλα επισκεπτών, απέναντι από το γραφείο, και απάντησε ήρεμα στις επιθετικές ερωτήσεις του Μέλμπεργ.

заводилась машина. Но он выехал. — Она посмотрела на часы.

— Он должен прибыть приблизительно через четверть часа.

Что за дермо, он живет же рядом.

Ответ задерживался, и Мелльберг, к своему удивлению, увидел, что в уголках рта Анники появилась легкая улыбка.

— Ну, как мне кажется, он не дома.

— А где он тогда, в заднице?

— Тебе лучше спросить об этом Патрика, — сказала Анника, повернулась спиной и ушла обратно в свою комнату.
То, что у Патрика фактически была законная причина для опоздания, почему-то разозлило Мелльберга еще больше.

Неужели нельзя было предположить заранее, что машина не заведется, и подняться пораньше?

Спустя пятнадцать минут пришел Патрик и постучал о косяк открытой двери.

Он выглядел свежим, разрумянившимся и непозволительно довольным и бодрым, хотя и заставил своего шефа ждать полчаса.

— Ты что, считаешь, что мы здесь работаем неполный рабочий день, или как?

И чем ты вчера занимался? Насколько я знаю, в Гётеборг ты ездил позавчера.

Патрик сел на стул для посетителей перед письменным столом Мелльберга и спокойно отбил его атаку:

«Ζητώ συγγνώμη που καθυστέρησα. Το αμάξι μου αρνούνταν να πάρει μπροστά το πρωί και μου πήρε μισή ώρα για να το ξεκινήσω. Και ναι, προχτές ήταν που πήγα στο Γέτεμποργ και σκέφτηκα να σου μιλήσω πρώτα γι' αυτό πριν σου πω τι έκανα χτες».

Ο Μέλμπεργ μούγκρισε και έγνεψε απρόθυμα καταφατικά. Ο Πάτρικ τού είπε όλα όσα είχε μάθει για τα παιδικά χρόνια της Άλεξ. Δεν παρέλειψε καμία από τις απαίσιες λεπτομέρειες, και, όταν του αποκάλυψε ότι η Τζούλια ήταν κόρη της Άλεξ, ο Μέλμπεργ άνοιξε τόσο πολύ το στόμα του που ένιωσε το σαγόνι του να φτάνει κάτω στο στέρνο.

Δεν είχε ξανακούσει ποτέ του τέτοια ιστορία. Ο Πάτρικ συνέχισε με την εσπευσμένη μεταφορά του Καρλ-Ερικ στο νοσοκομείο και το πώς έγινε και είχε πάρει ένα σημειωματάριο από το διαμέρισμα του Άντερς και κατάφερε να το αναλύσει βιαστικά.

Του είπε ότι επρόκειτο για ένα σημείωμα αυτοκτονίας και αμέσως πέρασε, εντελώς φυσικά, στο τι είχε κάνει τη χτεσινή μέρα και γιατί.

Ο Πάτρικ συνόψισε κατόπιν τα πάντα ενώπιον ενός ασυνήθιστα άναυδου Μέλμπεργ:

«Οπότε, ο ένας από τους φόνους μας αποδεικνύεται αυτοκτονία και όσον αφορά τον άλλο δεν έχουμε ιδέα ποιος είναι ο δολοφόνος και γιατί το έκανε.

Έχω την αίσθηση ότι έχει να κάνει με αυτά που μου είπαν οι γονείς της Άλεξάνδρας, αλλά δεν έχω κανένα απολύτως στοιχείο ή δεδομένα που να στηρίζουν αυτό που ισχυρίζομαι.

Οπότε τώρα ξέρεις όσα ξέρω κι εγώ. Έχεις καμιά πρόταση για το πώς να συνεχίσουμε;»

Έπειτα από λίγες στιγμές βουβαμάρας, ο

— Прошу прощения, что пришел поздно: машина никак не заводилась сегодня утром, и я угробил на это полчаса. Да, я позавчера ездил в Гётеборг. Я собирался рассказать сначала об этом, а потом — что я делал вчера.

Мелльберг слушал с неожиданным интересом. Патрик рассказал, что ему удалось разузнать о детстве Александры. Он не упустил ни одной даже самой отвратительной детали, а когда Мелльберг услышал новость о том, что Джулия была дочерью Александры, он почувствовал, как его челюсть отвалилась и запрыгала на многочисленных подбородках.

Он в жизни не слышал ничего похожего на эту историю. Патрик продолжал рассказывать о том, как Карла-Эрика после сердечного приступа срочно отвезли в больницу, и о том, как он заполучил лист из блокнота в квартире Андерса и как ему удалось прочитать скрытый текст настолько быстро.

Патрик объяснил, что это оказалось предсмертной запиской самоубийцы. И тогда, естественно, последовало объяснение, где он был вчера и с какой целью.

Затем Патрик суммировал результаты ошалевшему до немоты Мелльбергу:

— Таким образом, одно из убийств, которыми мы занимаемся, оказалось самоубийством, а что касается другого, то мы по-прежнему не имеем ни малейшего понятия — кто это сделал и почему.

У меня такое ощущение, что все это имеет прямое отношение к тому, что мне рассказали родители Александры. Но у меня нет абсолютно никаких доказательств и ни одного факта, которые бы это подтверждали.

Так что теперь ты знаешь все, что знаю я. У тебя есть какие-нибудь мысли: что мы будем делать дальше?

После некоторой паузы Мелльбергу

Μέλμπεργ κατάφερε να ανακτήσει τον αυτοέλεγχό του.

«Ναι, αυτή εδώ η ιστορία είναι απίστευτη. Προσωπικά θα ποντάριζα μάλλον τα λεφτά μου σ' εκείνον τον τύπο με τον οποίο νταραβεριζόταν παρά σε ένα σωρό αποφάγια που ήταν φρέσκα πριν από είκοσι πέντε χρόνια.

Προτείνω, λοιπόν, να μιλήσεις με τον γκόμενο της Άλεξ και να σφίξεις λίγο παραπάνω τη μέγγενη αυτή τη φορά. Πιστεύω ότι θα αποδειχτεί ένας πολύ καλύτερος τρόπος εκμετάλλευσης των πόρων μας».

Μόλις ο Πάτρικ τον ενημέρωσε για το ποιος ήταν ο πατέρας του παιδιού της Άλεξ, ο Μέλμπεργ μετακίνησε τον Νταν στην πρώτη θέση της λίστας με τους υπόπτους. Ο Πάτρικ έγνεψε —κατά την άποψη του Μέλμπεργ υπόπτως πρόθυμα— και σηκώθηκε να φύγει.

«Και, ε... ναι... έκανες καλή δουλειά, Χέντστρεμ» ήταν τα απρόθυμα λόγια του Μέλμπεργ.

«Θα ακολουθήσεις αυτό το στοιχείο τότε;»

«Οπωσδήποτε, αφεντικό. Πες ότι έγινε».

Του φάνηκε ότι ο μικρός είχε έναν ειρωνικό τόνο στη φωνή; Ο Πάτρικ όμως τον κοιτούσε με μια αθώα έκφραση στο πρόσωπο, κι έτσι ο Μέλμπεργ απόδιωξε την υποψία αυτή.

Το αγόρι αυτό είχε αρκετό μυαλό ώστε να αναγνωρίζει τη φωνή της πείρας όταν την άκουγε.

Ο σκοπός ενός χασμουρητού είναι να τροφοδοτήσει το μυαλό με περισσότερο οξυγόνο.

Ο Πάτρικ είχε σοβαρές αμφιβολίες για το αν αυτό του χρησίμευε σε κάτι. Η κούραση εκείνης της νύχτας που έμεινε και κοιμήθηκε στο σπίτι και στριφογύριζε στο κρεβάτι του είχε προλάβει και, ως συνήθως, ο ύπνος στο

удалось вернуть самообладание.

— Да, это просто какая-то невероятная история. Я бы сам скорее поставил все свои деньги на того хмыря, который с ней трахался, чем на то, что всплынет всякое дерьмо, которое появилось двадцать три года назад.

Я приказываю, чтобы ты поговорил с любовником Александры и зажал его в тиски, и на этот раз — покрепче. Я думаю, таким образом мы сможем использовать наши ресурсы значительно продуктивнее.

Сразу после того как Патрик сообщил ему об отце ребенка, Мелльберг поставил Дана на первую строчку в списке подозреваемых.

Патрик кивнул Мелльбергу подозрительно послушно, поднялся и пошел к двери.

— О-о... э-э... хорошая работа, Хедстрём,
— неохотно выдавил из себя Мелльберг.

— Понял, чем тебе теперь надо заняться?

— Абсолютно, шеф. Считай, уже сделано.

Ему показалось или он действительно услышал в голосе Патрика иронию? Нет, Патрик смотрел на него совершенно невинным взглядом, и Мелльберг выкинул из головы свои подозрения.

Нет, показалось. У этого малого все же хватает соображалки, чтобы понимать, что сейчас он слышал указание опытного мастера.

Говорят, что, когда зеваешь, в мозг поступает дополнительный кислород.

Патрик попробовал и очень сильно засомневался, что это принесло ему какую-нибудь пользу. Усталость после ночи, когда он лежал дома и ворочался с боку на бок, навалилась на него. А, как обычно, его

σπίτι της Ερίκα είχε καταψηφιστεί με απόφαση της πλειοψηφίας.

Κοίταξε κουρασμένος τις ήδη γνώριμες στοίβες εγγράφων πάνω στο γραφείο του και αποφάσισε να μην ενδώσει στον πειρασμό να τα πιάσει όλα και να τα πε-τάξει στο καλάθι των απορριμμάτων.

Ήταν τόσο διαβολεμένα κουρασμένος με όλη αυτή την έρευνα πια. Ένιωθε σαν να είχαν περάσει μήνες ολάκεροι, αν και επρόκειτο πραγματικά μόνο για τέσσερις εβδομάδες.

Είχαν συμβεί τόσα πολλά, κι όμως δεν είχε ακόμη προχωρήσει καθόλου. Η Άνικα πέρασε έξω από το γραφείο του και τον είδε να τρίβει κουρασμένος τα μάτια του. Επέστρεψε με μια κούπα καφέ και τον έβαλε μπροστά του.

«Νιώθεις βαλτωμένος;»

«Ναι, πρέπει να ομολογήσω ότι νιώθω πως όλα μιόν πάνε κόντρα τώρα τελευταία. Άλλα δεν απομένει άλλο από το να ξεκινήσω πάλι από την αρχή. Κάπου εδώ μέσα, σε αυτές τις στοίβες εγγράφων, υπάρχει η απάντηση, και το ξέρω. Το μόνο που χρειάζομαι είναι ένα πάρα πολύ μικρό στοιχείο που ακόμη μου ξεφεύγει.»

Πέταξε το στιλό πάνω σε έναν σωρό από χαρτιά εντελώς παρατημένος.

«Κατά τ' άλλα;»

«Τι πράγμα;»

«Να, λέω πώς είναι κατά τ' άλλα η ζωή εκτός από τη δουλειά; Καταλαβαίνεις τι εννοώ.»

«Ναι, Άνικα. Καταλαβαίνω ακριβώς τι εννοείς. Τι είναι αυτό που θέλεις να μάθεις;»

«Είσαι ακόμη στην περίοδο του Μπίνγκο;»

Ο Πάτρικ δεν ήταν σίγουρος ότι ήθελε να μάθει τι εννοούσε, αλλά τη ρώτησε, λες και δεν ήξερε:

«Περίοδο του Μπίνγκο;»

предложение остаться ночевать у Эрики было отвергнуто большинством голосов.

Он устало поглядел на теперь уже хорошо знакомые стопки бумаг на письменном столе и подавил в себе желание собрать все это в охапку и выкинуть куда подальше.

Он чертовски устал за время этого расследования. У него было такое ощущение, словно прошло несколько месяцев, хотя на самом деле — три недели.

Так много всего случилось, а он так и не продвинулся. Анника, которая проходила мимо его кабинета и увидела, как он трет глаза, принесла такую нужную чашку кофе и поставила перед Патриком.

— Что, тяжело?

— Да, должен признаться, сейчас, похоже, дело не клеится. Придется начать все сначала. Я знаю, что где-то здесь, в этих бумагах, есть ответ, я это чувствую. Единственное, что мне нужно, — одна маленькая-маленькая ниточка, которую я до сих пор не заметил.

Патрик недовольно бросил карандаш на бумаги.

— А остальное?

— Не понял.

— Ну, как идет жизнь, когда ты уходишь с работы, ты ведь, наверное, понимаешь, что я хочу сказать...

— Да, Анника, я, конечно, понимаю, о чем ты. А что ты хочешь узнать?

— Вы все еще играете в бинго?

Патрик был не совсем уверен в том, что Анника хотела знать, но на всякий случай для ясности спросил:

— Играем в бинго?

«Να, ξέρεις. Πώς λέμε “πέντε στα πέντε.”» Μετά, η Άνικα έκλεισε την πόρτα με ένα πειραχτικό χαμόγελο στα χείλη.

Ο Πάτρικ κακάρισε μόνος του. Ναι, κάπως έτσι θα μπορούσε να το πει κανείς. Πίεσε τον εαυτό του να στραφεί ξανά στη δουλειά και έξυσε συλλογισμένος το κεφάλι του με ένα στιλό.

Κάτι δεν ταίριαζε εδώ. Κάτι που είχε πει η Βέρα δεν του είχε φανεί σωστό. Έβγαλε το σημειωματάριο όπου είχε γράψει όσα του είχε πει η Βέρα και μελέτησε σχολαστικά τις σημειώσεις του λέξη προς λέξη.

Μια ιδέα άρχισε να παίρνει αργά σάρκα και οστά. Ήταν απλώς μια μικρή λεπτομέρεια, αλλά μπορούσε να είναι σημαντική. Με μια ρουτινιέρικη κίνηση, τράβηξε ένα χαρτί μέσα από έναν σωρό.

Η εντύπωση της ακαταστασίας και του χάους ήταν απατηλή. Ήξερε ακριβώς πού ήταν τα πάντα.

Ο Πάτρικ μελέτησε και αυτό το χαρτί με μεγάλη προσοχή και περίσκεψη και μετά άπλωσε το χέρι του και σήκωσε το ακουστικό.

«Ναι; Καλημέρα, είμαι ο Πάτρικ Χέντστρεμ από την αστυνομία του Τανουμσχέντε. Ήθελα απλώς να μάθω αν θα είσαι στο σπίτι για λίγο ακόμη, κάτι θέλω να σε ρωτήσω.

Γίνεται; Θα είσαι. Πολύ ωραία, τότε θα είμαι εκεί σε είκοσι λεπτά. Πού μένετε; Ακριβώς στην είσοδο της Φιελμπάκα. Δεξιά, ευθεία μετά την απότομη κατηφόρα και μετά είναι το τρίτο σπίτι στο αριστερό μας χέρι. Ένα κόκκινο σπίτι με άσπρες γωνίες.

Εντάξει, θα μπορέσω σίγουρα να το βρω. Άλλιώς θα τηλεφωνήσω. Τότε θα τα πούμε σε λίγο».

Μέσα σε λιγότερο από είκοσι λεπτά, ο Πάτρικ στεκόταν έξω από την πόρτα του σπιτιού. Δεν είχε δυσκολευτεί καθόλου να βρει εκείνο το μικρό σπίτι στο οποίο, καθώς υπέθετε, είχε

— Ну да, ну ты знаешь. Цифра пять — сюда, цифра шесть — туда... — И Анника закрыла за собой дверь с насмешливой улыбкой на губах.

Патрик посмеялся про себя. Да, действительно, может быть, это можно так назвать. Он заставил себя вернуться к работе и задумчиво поскреб голову карандашом.

Что-то его беспокоило, что-то не совпадало, что-то из того, что сказала Вера, было не так. Он вынул блокнот с записями, которые сделал во время разговора с Верой, и методично, очень внимательно просмотрел свои заметки, не пропуская ни одной буквы.

Медленно мысль начала оформляться. Эта маленькая, совсем неприметная деталь могла оказаться очень важной. Привычным движением он достал одну бумагу из груды на письменном столе.

Впечатление полного беспорядка на рабочем месте было ложным — он очень хорошо знал, где что лежит.

Патрик еще раз прочитал эту бумагу с большим вниманием, немного подумал и потянулся за телефоном.

— Алло, добрый день. Это Патрик Хедстрём из полиции Танумсхеде. Я хотел бы узнать, будете ли вы дома в ближайшее время. У меня есть несколько вопросов.

Будете? Очень хорошо. Тогда я подъеду к вам через двадцать минут. А где именно вы живете? Прямо возле въезда во Фьельбаку, направо сразу после крутого холма и там — третий дом слева, красный дом с белыми углами.

О'кей. Думаю, я сумею найти. Если заблужусь, тогда позвоню. Хорошо, скоро увидимся.

Не прошло и двадцати минут, как Патрик стоял перед нужной дверью. Он без проблем нашел маленький дом, где, как он предполагал, Эйлерт прожил много лет со

ζήσει για πάρα πολλά χρόνια ο Έιλερτ με την οικογένειά του.

Όταν χτύπησε με το χέρι την ξύλινη πόρτα, άνοιξε σχεδόν μεμιάς και εμφανίστηκε μια γυναίκα με μακρουλό και σκληρό πρόσωπο.

Συστήθηκε διαχυτικά ως Σβία Μπεργ, σύζυγος του Έιλερτ, και τον οδήγησε σ' ένα μικρό καθιστικό. Ο Πάτρικ κατάλαβε ότι το τηλεφώνημά του είχε ξεκινήσει μια πυρετώδη δραστηριότητα. Είχαν βγει τα καλά πορσελάνινα σερβίτσια, και σε μια ψηλή πιατέλα υπήρχαν εφτά ειδών κέικ τοποθετημένα σε τρία επίπεδα. Αυτή η υπόθεση, πριν λυθεί, θα του είχε δημιουργήσει μια μεγάλη σαμπρέλα γύρω από τη μέση, σκέφτηκε αναστενάζοντας από μέσα του ο Πάτρικ.

Οπως αντιπάθησε ενστικτωδώς τη Σβία Μπεργ, εξίσου ενστικτωδώς συμπάθησε τον σύζυγό της όταν κοίταξε εκείνα τα λαμπερά καταγάλανα μάτια του πάνω από μια σταθερή και σφιχτή χειραψία.

Ένιωσε τους ρόζους στην παλάμη του Έιλερτ και κατάλαβε ότι αυτός ο άντρας είχε δουλέψει σκληρά σε όλη του τη ζωή.

Το ριχτάρι του καναπέ είχε τσαλακωθεί όταν σηκώθηκε ο Έιλερτ, και η Σβία, συνοφρυωμένη, έσπευσε αμέσως να το τακτοποιήσει, ρίχνοντας ένα βλέμμα επίπληξης στον άντρα της.

Όλο το σπίτι έλαμπε από καθαριότητα, τίποτα δεν φαινόταν ζαρωμένο και δύσκολα θα πίστευες ότι ζούσε κόσμος εκεί μέσα. Ο Πάτρικ λυπήθηκε τον Έιλερτ. Έδειχνε τόσο χαμένος μέσα στο ίδιο του το σπίτι.

Ήταν πολύ κωμικό το αποτέλεσμα όταν η Σβία κοιτούσε μια τον Πάτρικ με ένα καλοσυνάτο χαμόγελο και μια τον Έιλερτ με μια άγρια γκριμάτσα.

Ο Πάτρικ αναρωτήθηκε τι θα μπορούσε να έχει κάνει ο άντρας της ώστε να είναι μονίμως εκνευρισμένη μαζί του, αν και υποπτευόταν

своей семьей.

Когда он постучал, почти сразу же ему открыла остроносая женщина с неприятным желчным лицом.

С неимоверной радостью она представилась как Свеа Берг, жена Эйлерта, и проводила его в маленькую гостиную. Патрик понял, что его звонок вызвал лихорадочную активность. На столе сиял фарфор, и выпечка семи сортов аппетитно красовалась в трехуровневой менажнице. «Да, на моей работе не похудеешь», — вздохнул Патрик.

Так же инстинктивно, как ему не понравилась Свеа Берг, ему сразу же понравился ее муж. Эйлерт встретил его бодрым взглядом небесно-голубых глаз и крепким рукопожатием.

Патрик почувствовал на ладони Эйлерта окаменевшие мозоли и понял, что тот тяжело работал всю жизнь.

Покрывало на диване немного сморшилось, когда Эйлерт сел, и тут же, с недовольно нахмуренным лбом, Свеа ринулась разглаживать складку, бросив укоризненный взгляд на мужа.

Весь дом сиял чистотой, нигде ни пылинки. Трудно даже поверить, что здесь кто-то живет. Патрику стало жаль Эйлерта, который в своем доме казался случайным гостем.

Свеа производила почти комический эффект, потому что, когда она смотрела на Патрика, у нее на лице появилась льстивая улыбка, но стоило ей повернуться к мужу, как улыбка в долю секунды сменялась раздраженной гримасой.

Патрик задал вопрос, что же такого Эйлерт сделал, чтобы вызывать такое раздражение, но заподозрил, что для этого было вполне

ότι η μόνη αιτία ταραχής της Σβία ήταν το γεγονός ότι Έιλερτ απλώς υπήρχε.

«Ας καθίσει, λοιπόν, ο αστυφύλακας να τον τρατάρουμε λίγο καφέ και κέικ».

Ο Πάτρικ κάθισε υπάκουα στην καρέκλα που ήταν προς το παράθυρο, και ο Έιλερτ έκανε μια κίνηση να καθίσει στην καρέκλα δίπλα του.

«Οχι εκεί, Έιλερτ, το καταλαβαίνεις. Εδώ κάτσε». Του έδειξε με ύφος στρατιωτικού την καρέκλα στην κορυφή του τραπεζιού και ο Έιλερτ υπάκουει ευγενικά.

Ο Πάτρικ κοίταξε γύρω του, ενώ η Σβία κινούνταν ασταμάτητα, σαν χαμένη ψυχή, και έβαζε καφέ, καθώς ίσιωνε αόρατες ζάρες στο τραπέζιο μάντιλο και τις κουρτίνες. Ήταν φανερό πως τη διακόσμηση του σπιτιού την είχε κάνει άτομο που ήθελε να δίνει την εντύπωση μιας ευημερίας που δεν υπήρχε. Τα πάντα ήταν κακά αντίγραφα γνήσιων αντικειμένων: από τις κουρτίνες που έδιναν την εντύπωση ότι ήταν μεταξωτές, με έναν σωρό βολάν και ροζέτες τακτοποιημένες «προοδευτικά», μέχρι ένα σωρό από επάργυρα και επίχρυσα μπιχλιμπίδια.

Ο Έιλερτ έδειχνε σαν ψάρι έξω από το νερό μέσα σε αυτό το συνονθύλευμα προσομοιώσεων. Προς μεγάλη του απογοήτευση, ο Πάτρικ έβλεπε ότι αργούσε να μπει στο θέμα του. Η Σβία φλυαρούσε ακατάπαυστα και ταυτόχρονα ρούφαγε με θόρυβο τον καφέ από το φλιτζάνι της.

«Αυτό εδώ το σερβίτσιο, όπως θα αντιλαμβάνεται ο αστυφύλακας, μου το έστειλε η αδερφή μου από την Αμερική. Παντρεύτηκε έναν πλούσιο εκεί πέρα και πάντα στέλνει πολύ ωραία δώρα. Είναι πολύ ακριβό αυτό εδώ το σερβίτσιο».

Σήκωσε με νόημα το κομψά διακοσμημένο φλιτζάνι του καφέ.

Ο Πάτρικ αμφέβαλλε πολύ για την τιμή του σερβίτσιου, αλλά επέλεξε σοφά να μην το σχολιάσει.

достаточно его присутствия.

— Так, констебль сядет здесь и выпьет кофе с булочками.

Патрик послушно сел на стул, повернутый к окну, а Эйлерт предпринял попытку сесть на стул напротив.

— Не туда, Эйлерт. Как ты не понимаешь, садись сюда. — И она повелительно указала ему на стул сбоку.

Патрик разглядывал гостиную, пока Свеа металась вокруг, накрывая на стол и одновременно разглаживая отсутствующие складки на скатерти и шторах. Дом выглядел так, будто ему хотели придать видимость благосостояния, которого на самом деле не было. Комнату заполняли плохие копии: начиная со штор, которые пытались быть похожими на шелковые, с массой воланов и розеточек в неимоверных количествах, до мельхиоровых приборов под серебро и финифлюшек из цыганского золота.

Эйлерт выглядел совершенно чужеродно среди этих неудачных декораций. К огорчению Патрика, он никак не мог подобраться к делу, ради которого пришел. Свеа безостановочно болтала, шумно хлебая кофе.

— Этот сервис, констебль понимает, мне прислала из Америки сестра. Она очень удачно вышла замуж за богатого человека и всегда посыпает мне такие замечательные подарки. Это очень дорогой сервис.

— И Свеа со значением подняла обильно разукрашенную кофейную чашку.

Патрик сильно засомневался насчет дороживши сервиза, но мудро воздержался от комментариев.

«Ναι, θα είχα πάει κι εγώ στην Αμερική, βέβαια, αν δεν είχα αυτό το μόνιμο πρόβλημα με την υγεία μου. Κι αν δεν ήταν αυτό, θα είχα πάει κι εγώ σίγουρα εκεί και θα ήμουν σήμερα παντρεμένη με κάποιον πλούσιο, αντί να κάθομαι σε τούτο εδώ το αχούρι για πενήντα χρόνια».

Η Σβία έριξε ένα κατηγορητικό βλέμμα στον Έιλερτ, ο οποίος άφησε το σχόλιο να περάσει.

Σίγουρα ήταν ένα ρεφρέν που το είχε ακούσει χιλιάδες φορές.

«Είναι ποδάρια, όπως καταλαβαίνει ο αστυφύλακας. Οι αρθρώσεις μου είναι τελειωμένες και έχω πόνους από το πρώι μέχρι το βράδυ. Και ευτυχώς που δεν είμαι από αυτούς που παραπονιούνται. Με τις φοβερές ημικρανίες που έχω επίσης, σίγουρα έχω πολλούς λόγους να παραπονιέμαι, αλλά δεν είμαι τέτοια εγώ, όπως καταλαβαίνει ο αστυφύλακας, δεν είμαι άνθρωπος που παραπονιέται.

Όχι, τα βάσανά μας πρέπει να τα κουβαλάμε με αταραξία. Ούτε ξέρω πόσες φορές έχω ακούσει να μου λένε: “Τι δυνατή που είσαι, βρε Σβία, που αντέχεις να περπατάς μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει με όλες τις αδυναμίες σου”. Άλλα έτσι είμαι εγώ».

Έκλεισε συνεσταλμένα τα βλέφαρά της, ενώ στριφογύριζε επιδεικτικά τα χέρια της, τα οποία, ακόμα και στα ερασιτεχνικά μάτια του Πάτρικ, μόνο σημάδια ουρικής αρθρίτιδας δεν είχαν.

Τι μέγαιρα του κερατά, σκέφτηκε. Βαμμένη και στολισμένη με ένα κάρο φτηνιάρικα κοσμήματα και ένα ολόκληρο στρώμα μπογιάς στα μούτρα. Το μόνο θετικό που θα μπορούσε να πει για την εμφάνισή της ήταν ότι ταίριαζε, τουλάχιστον, με την εσωτερική διακόσμηση του σπιτιού. Πώς μπορούσε ένα τόσο αταίριαστο ζευγάρι σαν τον Έιλερτ και τη Σβία να είναι παντρεμένο πενήντα χρόνια;

Υπέθεσε ότι θα ήταν καθαρά θέμα γενιάς. Διότι η γενιά τους χώριζε μόνο για πολύ χειρότερα πράγματα από απλές

— Да, и я, конечно, тоже бы уехала в Америку, если бы не мое слабое здоровье. Если бы не это, я бы наверняка тоже вышла замуж за богача и сейчас бы как сыр в масле каталась, а не ютилась в этой лачуге пятьдесят лет.

— И Свеа бросила на Эйлерта обвиняющий взгляд.

Он на ее комментарии никак не отреагировал. Наверняка Эйлерт уже слышал это много-много раз.

— У меня подагра, констебль понимает. Руки и ноги совсем отваливаются, и это чистая мука — с утра до ночи. К счастью, я не из тех, кто жалуется, а что касается моей ужасной мигрени, то вообще непонятно, как можно переносить такие муки. Но это не про меня, констебль понимает, что я не жалуюсь. Нет, свои болячки человек должен переносить мужественно.

Я уж даже не упомню, сколько раз слышала: какая ты сильная, Свеа, как ты можешь оставаться на ногах круглые сутки с такими болезнями. Но такая уж я родилась.

Она застенчиво потупила глаза и продемонстрировала Патрику свои руки, которые, на его неискушенный взгляд, были совершенно здоровыми, без малейших следов подагры.

«Что за чертова шарманка», — подумал он. Свеа не пожалела макияжа и так обвешалась дешевыми украшениями, что трудно было сказать, чего на ней больше: побрякушек или косметики. Как вышло, что такие совершенно не подходящие друг другу люди, как Эйлерт и Свеа, прожили вместе пятьдесят лет?

Патрик понимал, что такова была проблема поколения. Их поколение считало, что лучше мыкаться с совершенно не

αμοιβαίες διαφορές. Αν και ήταν κρίμα. Ο Έιλερτ δεν πρέπει να είχε περάσει και πολύ καλά στη ζωή του.

Ο Πάτρικ καθάρισε τον λαιμό του για να σταματήσει τον ατέλειωτο χείμαρρο λέξεων που έβγαιναν από το στόμα της Σβία.

Εκείνη σώπασε υπάκουα και κάρφωσε κυριολεκτικά τα μάτια της στα χεύλη του για ν' ακούσει τι είδους συνταρακτικά νέα μπορούσε να τους έχει φέρει. Σίγουρα ο Πάτρικ δεν θα προλάβαινε να βγει από την πόρτα πριν αρχίσει το ατέρμονο κουτσομπολιό.

«Λοιπόν, έχω μερικές ερωτήσεις για τις μέρες που προηγήθηκαν εκείνης κατά την οποία ανακάλυψες το πτώμα της Αλεξάνδρας Βίκνερ».

Σταμάτησε και κοίταξε τον Έιλερτ περιμένοντας να του απαντήσει. Άλλα η Σβία τον πρόλαβε.

«Ναι, κοίτα πράγματα.. Ποιος περίμενε ότι θα συνέβαιναν αυτά εδώ. Και ότι θα την έβρισκε ο Έιλέρτ μου. Τίποτε άλλο δεν συζητάνε αυτές τις τελευταίες βδομάδες εδώ πέρα».

Τα μάγουλά της έλαμπαν από την έξαψη, και ο Πάτρικ αναγκάστηκε να καταπνίξει την επιθυμία του να της απαντήσει με κάποια δηκτική παρατήρηση. Αντίθετα, χαμογέλασε ντροπαλά και είπε:

«Αν επιτρέπετε, θα ήθελα να ρωτήσω αν εγώ κι ο σύζυγός σας θα μπορούσαμε να μείνουμε ανενόχλητοι για λίγο. Είναι καθιερωμένη τακτική της αστυνομίας να παίρνουμε καταθέσεις όταν δεν είναι άλλοι παρόντες».

Καθαρό ψέμα, βέβαια, αλλά είδε —προς μεγάλη του ικανοποίηση— ότι, παρά τη μεγάλη δυσαρέσκειά της να εκδιωχθεί έτσι από το κέντρο των συγκλονιστικών γεγονότων, δέχτηκε την αυθεντία του επί του θέματος και σηκώθηκε από το τραπέζι.

Ο Πάτρικ ανταμείφηκε αμέσως με ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης και απόλαυσης από τον

подходящим тебе человеком, чем развестись. Очень печально. Эйлерт, наверное, видел в жизни маловато радостей.

Патрик кашлянул, чтобы утихомирить разыгравшийся не на шутку словесный штурм Свеа.

Она послушно замолчала и впилась жаждущим взглядом в его лицо, сгорая от нетерпения, что же за увлекательную новость он собирается ей сейчас рассказать. Можно не сомневаться, что не успеет Патрик выйти за дверь, как сарафанное радио заработает во всю мощь.

— Так, я бы хотел задать тебе несколько вопросов, касающихся времени до того момента, когда ты нашел Александру Вийкнер.

Когда ты был там и осматривал дом.

Патрик замолчал и посмотрел на Эйлерта, ожидая, что тот ответит. Но Свеа успела раньше:

— Я вот тоже говорю. Как такое только могло случиться. Кто бы мог подумать, что мой Эйлерт ее найдет? Все только об этом и говорят последние несколько недель.

Ее щеки задрожали от возбуждения, и Патрик с трудом удержался от резкого замечания. Вместо этого он вежливо улыбнулся и сказал:

— Я, конечно, прошу меня извинить, но не могли бы вы нас некоторое время не беспокоить? Это стандартная практика в полиции, опрашивать свидетеля с глазу на глаз.

Патрик, конечно, кривил душой, вранье чистой воды, но с удовольствием наблюдал, как Свеа, которая не могла не считаться с его авторитетом, очень неохотно, потому что ее отторгали от центра событий, встает из-за стола.

Патрик был тут же вознагражден понимающим веселым взглядом Эйлерта,

Έιλερτ, ο οποίος δεν μπορούσε να κρύψει τη χαιρεκακία του για το ότι ο Πάτρικ στέρησε τόσο απαράδεκτα τις κουτσομπολίστικες λιχουδιές από τη Σβία. Όταν εκείνη τράβηξε με σερνάμενο βήμα προς την κουζίνα, ο Πάτρικ συνέχισε:

«Πού ήμασταν; Α, ναι, μήπως θα μπορούσες να μου πεις μερικά πράγματα για την εβδομάδα πριν από τον θάνατο της Αλεξάνδρα Βίκνερ, τι έβλεπες όταν πήγαινες στο σπίτι της;».

«Τι σημασία έχει;»

«Τώρα ακριβώς δεν ξέρω να σου πω. Άλλα μπορεί να είναι σημαντικό. Οπότε προσπάθησε να θυμηθείς όσο περισσότερες λεπτομέρειες μπορείς».

Ο Έιλερτ σκέφτηκε για λίγο σιωπηλός και χρησιμοποίησε τον χρόνο του για να γεμίσει επιμελώς την πίπα του με καπνό από μια σακούλα που είχε ένα σήμα με τρεις άγκυρες. Αφού άναψε την πίπα και τράβηξε δυο τρεις ρουφηξίες άρχισε να μιλάει:

«Για να δούμε. Τη βρήκα την Παρασκευή. Πάντα πήγαινα από εκεί τις Παρασκευές για να τα φροντίζω όλα πριν έρθει αυτή το βράδυ. Οπότε, την προτελευταία φορά που ήμουν εκεί ήταν μια Παρασκευή πριν από την τελευταία. Ή μάλλον όχι, θα πηγαίναμε στον νεότερο γιο μας που έκλεινε τα σαράντα την Παρασκευή και είχε γλέντι, οπότε πήγα στο σπίτι την Πέμπτη το βράδυ».

«Πώς ήταν τότε το σπίτι; Πρόσεξες τίποτα ιδιαίτερο;» Ο Πάτρικ δυσκολευόταν να κρύψει την ανυπομονησία του.

«Τίποτα ιδιαίτερο;»

Ο Έιλερτ ρούφαγε αργά την πίπα του όσο σκεφτόταν.

«Μα, όλα εντάξει ήταν. Έκανα μια βόλτα στο σπίτι και στο υπόγειο, αλλά όλα ήταν εντάξει. Μάλιστα, όταν έφυγα από εκεί κλείδωσα τα πάντα προσεχτικά. Μου είχε δώσει ένα κλειδί για να το χρησιμοποιώ όποτε ήθελα».

Ο Πάτρικ ένιωσε αναγκασμένος να τον ρωτήσει ξεκάθαρα, να του κάνει τελικά το

который не мог скрыть откровенной радости по поводу того, что Свеа так безжалостно лишили конфетки. Когда она медленно, еле-еле, нога за ногу убыла на кухню, Патрик продолжил:

— Так о чем мы говорили? Ну да, не мог бы ты мне рассказать о предыдущей неделе, когда ты осматривал дом Александры Вийкнер.

— А какое это имеет значение?

— Пожалуй, сейчас я и сам точно не знаю, но это может оказаться важным. Так что постараюсь вспомнить все детально подробно, насколько можно.

Эйлерт некоторое время молча думал, воспользовавшись минуткой тишины, чтобы беспрепятственно набить свою трубку табаком из кисета с вышитыми на нем тремя якорями. Он зажег трубку, пару раз затянулся и сказал:

— Значит, так, давай подумаем. Я ее нашел в пятницу. Я всегда приходил туда по пятницам, чтобы посмотреть, все ли в порядке к ее приезду вечером. Значит, до того я там был в предыдущую пятницу. Нет, не так. Мы должны были ехать на сорокалетие к младшему сыну, поэтому я зашел туда еще накануне, в четверг.

— И как там все выглядело? Ты ничего особенного не заметил? — Патрик пытался скрыть свое нетерпение.

— Особенного?

— Эйлерт неторопливо попыхивал трубкой и думал.

— Нет, все было как обычно. Я обошел дом, заглянул в подвал, но все выглядело нормально. Потом я запер за собой дверь, когда уходил. Александра дала мне запасной ключ.

Патрик понял, что ему надо прямо задать вопрос, который его мучил.

ερώτημα που τον βασάνιζε.

«Και ο λέβητας; Λειτουργούσε ο λέβητας; Είχε ζέστη το σπίτι;»

«Εμ, βέβαια και είχε. Δεν είχε τίποτα ο λέβητας τότε. Ο λέβητας πρέπει να χάλασε κάποια στιγμή μετά την επίσκεψή μου την Πέμπτη. Άλλα δεν καταλαβαίνω τι σχέση μπορεί να έχει αυτό. Το πότε χάλασε ο λέβητας».

Ο Έιλερτ έβγαλε προσωρινά την πίπα από το στόμα.

«Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω αν έχει κάποια σημασία. Άλλα σ' ευχαριστώ για τη βοήθεια. Μπορεί ν' αποδειχτεί σημαντική».

«Από καθαρή περιέργεια, να ρωτήσω κι εγώ κάτι; Γιατί δεν έπαιρνες ένα τηλέφωνο να με ρωτήσεις;»

Ο Πάτρικ χαμογέλασε.

«Υποθέτω ότι είμαι λίγο παλιομοδίτης. Δεν νομίζω ότι μπορώ να έχω τα ίδια αποτελέσματα μιλώντας από το τηλέφωνο. Καλύτερα είναι να μιλάς πρόσωπο με πρόσωπο με τον άλλο.

Αναρωτιέμαι καμιά φορά μήπως θα έπρεπε να είχα γεννηθεί καμιά εκατοστή χρόνια πριν, πριν απ' όλες αυτές τις μοντέρνες εφευρέσεις».

«Οχι, αγόρι μου, μη λες ανοησίες. Μην πιστεύεις σε αυτές τις βλακείες που λένε ότι ήταν καλύτερα πρώτα. Κρύο, φτώχεια και δουλειά από το πρωί μέχρι το βράδυ. Ούτε όνειρα δεν μπορούσαμε να κάνουμε. Οχι, αγόρι μου, εγώ χρησιμοποιώ όποια μοντέρνα τεχνολογία πέφτει στα χέρια μου. Έχω ακόμα και υπολογιστή με σύνδεση στο Ίντερνετ. Ε; Μη μου πεις ότι το περίμενες αυτό από έναν γέρο!»

Έστρεψε με νόημα την πίπα του προς τον Πάτρικ.

«Και βέβαια θα το περίμενα. Γιατί όχι; Δεν με εκπλήσσει. Τώρα όμως πρέπει να φύγω».

«Ελπίζω να σε βοήθησα κάπως και να μην

— А котел? Котел работал? В доме было тепло?

— Да-да, конечно. Тогда с отоплением все было в полном порядке. Котел, наверное, полетел в какой-то день позже. Но я, по правде говоря, не возьму в толк, какое имеет значение, когда именно накрылось отопление?

— Эйлерт случайно промахнулся трубкой мимо рта.

— Честно говоря, я не знаю, имеет это значение или нет. Но это может оказаться важным. Спасибо за помощь.

— Только из чистого любопытства: а почему ты мне просто не позвонил по телефону, чтобы спросить?

Патрик улыбнулся:

— Как мне кажется, я немного старомоден. Я думаю, что когда сам встречаюсь и разговариваю с людьми с глазу на глаз, то узнаю намного больше, чем когда говорю по телефону.

Может быть, мне вообще стоило бы родиться лет на сто раньше, а не в наше время, со всевозможной техникой.

— Ерунда, паря. Не верь в эту чушь, что, дескать, раньше все было лучше. Холод, бедность и работа с рассвета и дотемна — об этом мечтать не стоит. А я вот с удовольствием пользуюсь всеми новшествами, какими только могу. У меня даже есть компьютер, подключенный к Интернету. Ты небось не ожидал такого от старого пня вроде меня?

— И Эйлерт выразительно ткнул в сторону Патрика мундштуком трубки.

— Не могу сказать, что я так уж сильно удивился. Но мне уже пора, я должен идти.

— Надеюсь, в этом была хоть какая-то

κουβαλήθηκες εδώ τζάμπα και βερεσέ».

«Α, όχι, έμαθα αυτό ακριβώς που ήθελα. Και επιπλέον, δοκίμασα και τα νόστιμα κέικ της κυράς σου».

Ο Έιλερτ ρουθούνισε απρόθυμα.

«Ναι, από κέικ ξέρει, οφείλω να το παραδεχτώ».

Μετά, βυθίστηκε σε μια σιωπή που φαινόταν να περικλείει πενήντα χρόνων κακουχίες. Η Σβία, που σίγουρα είχε κολλήσει το αυτί της στην πόρτα, δεν άντεξε και μπήκε ξανά στο καθιστικό.

«Λοιπόν, τι χαμπάρια, μάθατε ό, τι θέλατε να μάθετε;»

«Ναι, ευχαριστώ. Ο άντρας σας ήταν πολύ εξυπηρετικός. Θα μου επιτρέψετε να σας ευχαριστήσω για τον καφέ και τα ωραία κέικ».

«Μην το συζητάτε καθόλου. Χαίρομαι που σας άρεσαν. Έλα τώρα, Έιλερτ, άρχισε εσύ να μαζεύεις τα σερβίτσια κι εγώ θα συνοδεύσω τον αστυφύλακα μέχρι την πόρτα».

Ο Έιλερτ άρχισε υπάκουα να μαζεύει φλιτζάνια και πιατάκια, ενώ η Σβία, δίχως να βάζει γλώσσα μέσα, ακολούθησε τον Πάτρικ μέχρι την πόρτα.

«Ας τραβήξει γερά την πόρτα καθώς θα βγαίνει ο αστυφύλακας. Δεν αντέχω τα ρεύματα, όπως καταλαβαίνει».

Ο Πάτρικ έβγαλε έναν αναστεναγμό ανακούφισης όταν έκλεισε την πόρτα. Τι τρομακτική γυναίκα.

Αλλά είχε επιβεβαιώσει αυτό που ήθελε. Τώρα ήταν αρκετά σίγουρος ότι ήξερε ποιος είχε σκοτώσει την Άλεξ Βίκνερ.

Στην κηδεία του Άντερς ο καιρός δεν ήταν το ίδιο όμορφος όσο στον ενταφιασμό της Άλεξ.

польза и ты не ехал сюда зря.

— Нет, конечно. Я разузнал как раз то, что и хотел. Да и потом, мне довелось попробовать замечательные пироги твоей жены.

Эйлерт непроизвольно фыркнул:

— Да, печь она умеет, должен сказать.

И он затем опять погрузился в молчание, которым были заполнены пятьдесят лет лишений. Свеа, которая наверняка стояла, прижав ухо к двери, наконец не вытерпела и вошла к нему в гостиную.

— Вам удалось узнать то, что вы хотели?

— Да, спасибо. Ваш муж очень любезен. Я благодарю вас за кофе и очень вкусные пироги.

— Это такие пустяки. Мне очень приятно, что вам понравилось. Так, Эйлерт, начинай убирать со стола, а я провожу констебля до двери.

Эйлерт послушно начал собирать чашки и блюдца, в то время как Свеа вела Патрика к двери, безостановочно треща.

— Двери надо всегда закрывать очень тщательно, а то я совершенно не переношу сквозняков. Вы, надеюсь, понимаете.

Патрик вздохнул с облегчением, когда наконец дверь за ним закрылась. Что за жуткая баба.

Но он получил подтверждение того, что искал. Сейчас Патрик был уже вполне уверен в том, что нашел убийцу Александры Вийкнер.

Погода на похоронах Андерса совершенно не походила на прекрасный зимний день во время погребения Александры.

Ο άνεμος ταλαιπωρούσε τα γυμνά σημεία του προσώπου και έκανε τους ανθρώπους ροδομάγουλους.

Ο Πάτρικ είχε ντυθεί όσο πιο ζεστά μπορούσε, αλλά ούτε κι αυτό ήταν αρκετό για εκείνο το ανελέητο ψύχος. Εκεί που έστεκε πάνω από τον ανοιχτό τάφο ένιωθε να τρέμει σύγκορμος.

Αυτή καθαυτή η τελετή ήταν σύντομη και με λίγο κόσμο. Ελάχιστοι είχαν πάει στην εκκλησία, και ο Πάτρικ είχε καθίσει διακριτικά στα τελευταία στασίδια. Στο πρώτο καθόταν η Βέρα.

Το σκέφτηκε πολύ να πάει μέχρι το νεκροταφείο, αλλά αποφάσισε την τελευταία στιγμή ότι ήταν το λιγότερο που θα μπορούσε να κάνει για τον Άντερς.

Η Βέρα ήταν εντελώς ανέκφραστη όση ώρα την παρατηρούσε, αν και πίστευε ότι αυτό δεν μείωνε τη θλίψη της. Ήταν κι αυτή ένας από εκείνους που δεν ήθελαν να δείχνουν τα συναισθήματά τους στον κόσμο.

Ο Πάτρικ μπορούσε να δεχτεί και να συμφωνήσει με αυτή τη στάση. Από μια άποψη τη θαύμαζε. Ήταν μια δυνατή γυναίκα.

Μόλις τελείωσε ο ενταφιασμός, οι ολιγάριθμοι συμμετέχοντες έφυγαν προς διαφορετικές κατευθύνσεις. Η Βέρα περπατούσε αργά, με το κεφάλι σκυφτό, στο χαλικόστρωτο μονοπάτι που οδηγούσε στην εκκλησία. Ο παγωμένος άνεμος μαστίγωνε τα πάντα, κι εκείνη είχε κάνει το μαντίλι του λαιμού κεφαλομάντιλο.

Ο Πάτρικ δίστασε για ένα δευτερόλεπτο. Αφού όμως προηγήθηκε μια πάλη μέσα του, η οποία αβγάτισε την απόσταση μεταξύ του ίδιου και της Βέρας, το αποφάσισε και έτρεξε να την προλάβει.

«Όμορφη τελετή».

Εκείνη χαμογέλασε πικρά.

«Ξέρεις καλά, όπως κι εγώ, ότι η κηδεία του Άντερς ήταν τόσο αξιοθρήνητη όσο και το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του. Άλλα σ'

Ветер набрасывался и кусал кожу, оставляя на щеках морозные розы.

Патрик утеплился изо всех сил, но одежда плохо спасала от неимоверного холода, и он дрожал, стоя у открытой могилы, пока гроб медленно опускали вниз.

Сама церемония похорон была короткой и немноголюдной. В церкви присутствовало всего лишь несколько человек, и Патрик уединенно сидел на скамье в дальнем ряду. Впереди он видел Веру.

Он колебался, приходить ли ему на похороны, но в последнюю секунду решил, что по меньшей мере это то немногое, что он мог сделать для Андерса. Ни одна черточка не дрогнула на лице Веры за все время, пока Патрик смотрел на нее, но он не считал, что она не испытывала боли. Просто такие люди, как она, не любят выставлять свои чувства напоказ.

Патрик мог это понять, и ему нравилось это в людях. В некотором отношении он даже восхищался Верой. Она была сильная женщина.

Похороны закончились, и те немногие, кто пришел, разбрелись в разные стороны. Вера шла, низко опустив голову, по дорожке в сторону церкви. Холодный ветер пронизывал насквозь, и она повязала голову шарфом.

Долю секунды Патрик колебался. Ему пришлось преодолеть внутреннее сопротивление, прежде чем он решился догнать ее.

— Красивая церемония.

Вера горько улыбнулась:

— Ты знаешь не хуже меня, что похороны Андерса были такими же жалкими, как большая часть его жизни, но все же

ευχαριστώ για τον καλό λόγο. Ευγενικό εκ μέρους σου».

Η φωνή της Βέρας κουβαλούσε πολλά κουρασμένα χρόνια μέσα της.

«Ισως θα πρέπει, όντως, να είμαι ευγνώμων. Παλιότερα, δεν πάνε και πολλά χρόνια, δεν θα του επέτρεπαν ούτε τον ενταφιασμό στο νεκροταφείο. Θα τον έθαβαν κάπου παράμερα, έξω από καθαγιασμένο έδαφος, σε ένα μέρος που προοριζόταν ειδικά για “αυτοαναλωμένους”.

Υπάρχουν ακόμη πολλοί ηλικιωμένοι που πιστεύουν ότι οι “αυτοαναλωμένοι” δεν πάνε στον ουρανό».

Σιώπησε για λίγο. Ο Πάτρικ την περίμενε να συνεχίσει.
«Θα υπάρξουν νομικές συνέπειες για ό,τι έκανα με την αυτοκτονία του Άντερς;»

«Όχι, μπορώ να σου εγγυηθώ ότι δεν θα υπάρξουν. Βέβαια, είναι λυπηρό που έκανες ό,τι έκανες, και σίγουρα υπάρχουν νόμοι γι' αυτό, αλλά όχι, δεν πιστεύω ότι θα υπάρξουν νομικές κυρώσεις».

Προσπέρασαν τον ενοριακό οίκο και κατευθύνθηκαν αργά προς το σπίτι της Βέρας, το οποίο απείχε μόλις διακόσια μέτρα από την εκκλησία.

Ο Πάτρικ συλλογιζόταν όλη τη νύχτα για το πώς έπρεπε να κινηθεί και είχε καταλήξει σε μια σκληρή αλλά ευελπίστως επιτυχή λύση.

Της είπε αδιάφορα:

«Αυτό που θεωρώ πιο τραγικό σε αυτή την ιστορία με τον θάνατο του Άντερς και της Άλεξ είναι ότι έπρεπε να πεθάνει και ένα παιδί».

Η Βέρα στράφηκε απότομα προς το μέρος του. Σταμάτησε και τον άρπαξε σφιχτά από το μανίκι.

«Ποιο παιδί; Για τι πράγμα μιλάς;»

спасибо, спасибо за добрые слова.

— В голосе Веры прозвучала усталость, накопившаяся за долгие годы.

— Я, наверное, на самом деле должна быть благодарна. В прежние времена его бы ни за что не стали хоронить на освященной земле вместе со всеми, его бы похоронили где-нибудь за церковной оградой, в специально отведенном для самоубийц месте.

Многие из тех, кто постарше, по-прежнему верят в то, что самоубийцы не попадают в рай.

Она немного помолчала. Патрик ждал, что она скажет дальше.

— Я буду как-нибудь отвечать перед законом за то, что я сделала с самоубийством Андерса?

— Нет, я практически могу гарантировать, что ничего не будет. Конечно, не стоило этого делать, но у тебя были определенные причины, так что не думаю, что могут быть какие-нибудь последствия.

Они прошли мимо Дома собраний, медленно продвигаясь в направлении дома Веры, который стоял всего лишь в паре сотен метров от церкви.

Патрик размышлял всю ночь, как ему подступиться к делу, и в итоге придумал довольно обещающий, по его мнению, ход.

Он небрежно сказал:

— Самое трагическое во всей этой истории с Андерсом и Александрой — это смерть ребенка.

Вера резко повернулась к Патрику. Она остановилась и вцепилась в рукав его пальто.

— Какой ребенок? О чем вы говорите?

Ο Πάτρικ ένιωσε ευγνώμων που, παρά τις δυσκολίες, είχαν καταφέρει να κρατήσουν αυτή την πληροφορία μυστική.

«Το παιδί της Αλεξάνδρας. Ήταν έγκυος στον τρίτο μήνα όταν δολοφονήθηκε».

«Ο άντρας της.»

Η Βέρα σταμάτησε, αλλά ο Πάτρικ πίεσε τον εαυτό του να συνεχίσει με απόλυτη ψυχρότητα:

«Ο άντρας της δεν είχε καμία σχέση με αυτό το πράγμα. Προφανώς, δεν είχαν καμία ερωτική επαφή εδώ και χρόνια. Όχι, ο μπαμπάς φαίνεται πως ήταν κάποιος που τον συναντούσε συνήθως εδώ, στη Φιελμπάκα».

Η Βέρα κρατούσε τόσο σφιχτά το μανίκι του με αποτέλεσμα να ασπρίσουν οι αρθρώσεις της.

«Θεέ μου, ω Θεέ μου!»

«Ναι, είναι σίγουρα σκληρό. Να σκοτώνεις ένα αγέννητο παιδί. Σύμφωνα με την έκθεση νεκροψίας, ήταν μάλιστα ένα μικρό αγόρι».

Μόρφασε μέσα του με πόνο, αλλά πίεσε τον εαυτό του να σταματήσει εκεί και να περιμένει την αντίδραση στην οποία υπολόγιζε.

Στέκονταν κάτω από τη μεγάλη καστανιά, πενήντα μέτρα από το σπίτι της Βέρας. Εκείνη κινήθηκε με τόση εκρηκτική ορμή ώστε να πιάσει, πραγματικά, τον Πάτρικ στον ύπνο.

Έτρεξε εκπληκτικά γρήγορα για την ηλικία της, και πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρι ο Πάτρικ να συνέλθει και να τρέξει ξοπίσω της. Όταν έφτασε στο σπίτι της, η εξώπορτα ήταν ορθάνοιχτη, και ο Πάτρικ μπήκε μέσα.

Λυγμοί και αναφιλητά ακουγόταν από το μπάνιο στο χολ και μετά την άκουσε να ξερνάει με φοβερή ένταση.

Патрик был очень благодарен тому, что эта информация оставалась под замком и стала известна немногим.

— Ребенок Александры. Она была беременна, когда ее убили, на третьем месяце.

— Ее муж...

Вера запнулась, и Патрик спокойно продолжил, не выдавая своих чувств:

— Ее муж не имеет к этому никакого отношения. У них с Александрой не было близких отношений по крайней мере несколько лет. Нет, отец ребенка определенно тот, с кем она встречалась здесь, во Фьельбаке.

Вера еще крепче сжала рукав пальто Патрика:

— Боже ты мой, боже, боже мой.

— Да, это страшно, ребенку пришлось умереть. Убить неродившегося младенца. Согласно протоколу вскрытия, это был мальчик.

Патрика внутренне коробило, но он заставил себя не выдавать Вере всю правду, а дождаться реакции, которая, как он вычислил, должна последовать.

Они стояли под большим каштановым деревом метрах в пятидесяти от дома Веры. Когда она внезапно побежала, это застало Патрика врасплох.

Для своего возраста она двигалась неожиданно быстро, и Патрику потребовалось несколько секунд для того, чтобы сообразить, что происходит, и побежать за ней следом. Добравшись до ее дома, он увидел, что дверь распахнута настежь, и медленно вошел внутрь.

Стоя в прихожей, он слышал кашляющие звуки, доносившиеся из ванной. А потом, судя по всему, Веру начало рвать.

Ένιωσε πως ήταν λάθος να στέκεται εκεί και να περιμένει με τον σκούφο στο χέρι και να την ακούει να κάνει εμετό.

Έτσι, έβγαλε τα μουσκεμένα από το χιόνι παπούτσια του, κρέμασε το πανωφόρι του και πήγε στην κουζίνα. Όταν εμφανίστηκε η Βέρα, μερικά λεπτά αργότερα, η μηχανή του καφέ δούλευε και πάνω στο τραπέζι της κουζίνας υπήρχαν δύο φλιτζάνια.

Ήταν κατάχλωμη, και για πρώτη φορά ο Πάτρικ την είδε να δακρύζει. Όχι πολύ, σχεδόν ανεπαίσθητα, σαν μια λάμψη στην άκρη των ματιών, αλλά ήταν αρκετό. Η Βέρα κάθισε σχεδόν άκαμπτα σε μία από τις καρέκλες.

Μέσα σε μερικά λεπτά είχε γεράσει πολλά χρόνια και κινούνταν αργά, σαν μια πολύ μεγαλύτερη γυναίκα.

Ο Πάτρικ τής έδωσε άλλα μερικά λεπτά διορία όσο γέμιζε τα φλιτζάνια με καφέ και για τους δύο, αλλά, μόλις κάθισε κάτω, της έριξε αμέσως ένα αμειλικτό βλέμμα, δίνοντάς της να καταλάβει ότι είχε φτάσει η ώρα της αλήθειας. Εκείνη ήξερε ότι ο Πάτρικ γνώριζε και ότι δεν υπήρχε περίπτωση να κάνει πίσω τώρα.

«Δολοφόνησα δηλαδή το εγγόνι μου».

Ο Πάτρικ το εξέλαβε ως ρητορικό ερώτημα και δεν απάντησε. Αν της απαντούσε, θα ήταν υποχρεωμένος να της πει ψέματα. Άλλα, μια που είχε φτάσει ως εδώ, δεν μπορούσε να κάνει πίσω.

Θα ερχόταν η ώρα να της πει και την αλήθεια. Άλλα τώρα ήταν η σειρά της.

«Κατάλαβα πως ήσουν εσύ αυτή που δολοφόνησε την Άλεξ όταν μου είπες, ψέματα φυσικά, ότι ήσουν εκεί μία εβδομάδα πριν και ότι κρύωνες, αλλά ο λέβητας χάλασε μία εβδομάδα αργότερα, δηλαδή την εβδομάδα που πέθανε».

Η Βέρα είχε ένα απλανές βλέμμα και φαίνοταν σαν να μην άκουσε τι της είχε πει ο Πάτρικ.

Πατρικ чувствовал себя неловко, стоя в прихожей с шапкой в руке и слушая при этом, как Вера выворачивает.

Поэтому он снял свои промокшие ботинки, повесил пальто и прошел на кухню. Когда Вера появилась несколько минут спустя, в кофеварке уже булькал готовый кофе, а на кухонном столе стояли две чашки.

Она была бледной, и в первый раз Патрик увидел слезы, скорее даже следы слез, намек на капельки на ресницах, но этого хватило. Вера молча села на кухонный стул.

Всего лишь за несколько минут она состарилась на много лет и двигалась медленно, как очень-очень старая женщина.

Патрик решил дать ей несколько минут передышки, неторопливо налил им обоим кофе, потом сел напротив и вопросительно посмотрел Vere в глаза, надеясь, что она поймет его правильно. Пришло время для правды. Vere понимала, что Патрик все знает и что обратной дороги нет.

— Я, значит, убила своего внука?

Вопрос был риторическим, и Патрик ничего не ответил, а если бы ответил, то ему пришлось бы солгать. Но тем не менее, раз уж он зашел так далеко, отступать поздно.

Со временем Vere узнает всю правду, но сейчас подошла очередь Патрика задать вопрос.

— Я понял, что это ты убила Александру, когда ты солгала мне, что была у нее дома за неделю до ее смерти. Ты сказала, что сидела в холодном доме и мерзла, но за неделю до ее смерти отопление работало. Котел сломался перед самым ее приездом.

Вера смотрела в воздух ничего не выражавшими глазами; казалось, она не

«Είναι περίεργο. Μόλις τώρα συνειδητοποιώ ότι αφαίρεσα τη ζωή ενός ανθρώπου. Δεν βίωσα ποτέ τον θάνατο της Αλεξάνδρας σαν πραγματικό αλλά το παιδί του Αντερς. Μπορώ σχεδόν να το δω μπροστά μου.»

«Γιατί έπρεπε να πεθάνει η Αλεξάνδρα;»

Η Βέρα σήκωσε το χέρι της για να τον σταματήσει. Θα του τα έλεγε όλα αλλά με τον δικό της ρυθμό.

«Θα ξεσπούσε σκάνδαλο. Όλοι θα τον έδειχναν με το δάχτυλο και θα μιλούσαν γι' αυτόν. Έκανα αυτό που θεωρούσα σωστό. Ούτε φανταζόμουν ότι θα γινόταν, ούτως ή άλλως, αντικείμενο χλευασμούν. Ότι η σιωπή μου θα τον έτρωγε μέσα του και ότι θα του αφαιρούσε οτιδήποτε είχε αξία γι' αυτόν.

Ήταν τόσο απλό. Ο Καρλ-Έρικ ήρθε και με βρήκε και μου αφηγήθηκε όσα είχαν γίνει. Είχε μιλήσει πριν με τη Νέλι και τα είχαν συμφωνήσει. Δεν θα έβγαινε τίποτα καλό αν το μάθαινε όλο το χωριό. Θα ήταν το δικό μας μυστικό, και, αν ήθελα το καλύτερο για τον Αντερς, έπρεπε να το βουλώσω και να μην πω τίποτα.

Και το βούλωσα. Το είχα βουλωμένο όλ' αυτά τα χρόνια. Και κάθε χρόνο έκλεβα όσες αξίες είχαν απομείνει στον Αντερς. Κάθε χρόνο εκείνος έλιωνε μέσα στην προσωπική του κόλαση, κι εγώ επέλεξα να μη βλέψω το δικό μου μερίδιο ευθύνης σε όλ' αυτά.

Καθάριζα ό,τι άφηνε πίσω του και τον στήριζα όσο περισσότερο μπορούσα, αλλά το μόνο που δεν μπορούσα να κάνω ήταν να εξαφανίσω ό,τι είχε συμβεί. Δεν μπορείς ποτέ να πάρεις πίσω τη σιωπή».

Είχε πιει τον καφέ της με μερικές άπληστες ρουφηξίες και έτεινε με ερωτηματικό βλέμμα το φλιτζάνι της προς τον Πάτρικ. Εκείνος σηκώθηκε, έφερε την καφετιέρα και της το ξαναγέμισε. Ήταν λες και η συνήθεια να πίνει καφέ τη βοηθούσε να μένει γαντζωμένη στην

слышала ничего из того, что ей сказал Патрик.

— Странно, я только сейчас поняла, что отняла у другого человека жизнь. Смерть Александры я как-то по-настоящему и не воспринимала, но ребенок Андерса... Я почти что вижу его перед собой.

— Почему Александре пришлось умереть?

Вера подняла руку, прерывая его. Она расскажет, но расскажет сама.

— Разразился бы скандал, и все бы тыкали в него пальцем и говорили о нем. Я сделала то, что считала правильным. Я не знала, что он станет мишенью для насмешек и что мое молчание будет разъедать его изнутри и заберет у него все самое дорогое.

Все было очень просто. Карл-Эрик пришел ко мне и рассказал, что случилось. Он уже поговорил с Нелли, и они заключили соглашение. Они решили, что ничего хорошего не выйдет, если вся деревня узнает, — это должно было остаться нашей тайной. Он сказал, что я, наверное, понимаю, что для Андерса лучше, если я буду молчать.

И я молчала, молчала все эти годы. И каждый год опустошал Андерса больше, чем предыдущий. С каждым годом он проваливался в свой ад все глубже, а я предпочитала не замечать в этом своей вины.

Я прибирала за ним и опекала его, как могла, но единственное, чего я не могла сделать, — поступить так, как должна была поступить.

Она выпила свой кофе несколькими жадными глотками и протянула пустую чашку Патрику. Он поднялся и налил ей еще. Казалось, что привычная процедура питья кофе помогает Вере удерживаться в реальности.

πραγματικότητα.

«Μερικές φορές νομίζω ότι η σιωπή ήταν χειρότερη από τις κακοποιήσεις που υπέστη ο Άντερς.

Δεν μιλήσαμε ποτέ γι' αυτό, ούτε καν μέσα σε αυτούς εδώ τους τέσσερις τοίχους, και μόλις τώρα κατάλαβα πόσο κακό του έκανε αυτό.

Ίσως να ερμήνευσε τη σιωπή μου ως επίπληξη. Κι αυτό είναι που δεν αντέχω με τίποτα. Να είχε πιστέψει ότι τον κατηγορούσα γι' αυτό που του συνέβη.

Ποτέ δεν πέρασε τέτοια σκέψη από το μυαλό μου, ούτε για μια στιγμή, αλλά τώρα δεν θα μάθω ποτέ αν εκείνος το ήξερε».

Για μια στιγμή, εκείνη η πρόσοψη φάνηκε έτοιμη να ραγίσει, αλλά η Βέρα ξαναπήρε τη στητή στάση της εκεί που καθόταν και πίεσε τον εαυτό της να συνεχίσει.

Ο Πάτρικ μόνο να φανταστεί μπορούσε πόσο τεράστια προσπάθεια απαιτούσε αυτό.

«Με τα χρόνια, βρήκαμε κάποιου είδους ισορροπία. Έστω κι αν η ζωή μας ήταν άθλια, και των δυο μας, και ξέραμε τι είχαμε και πού είχαμε ο ένας τον άλλο.

Φυσικά, γνώριζα ότι εκείνος ακόμη συναντούσε την Άλεξ πού και πού και ότι υπήρχε κάποια περίεργη έλξη ανάμεσά τους, αλλά ήθελα ωστόσο να πιστεύω ότι θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε όπως κάναμε πάντα.

Μετά, ο Άντερς έτυχε ν' αναφέρει ότι η Άλεξ σκεφτόταν να αποκαλύψει ότι είχε συμβεί και στους δύο τους. Ήθελε να ξεθάψει όλα τα παλιά μυστικά, να τα βγάλει στο φως, νομίζω ότι είχε πει. Ο ίδιος φαινόταν σχεδόν αδιάφορος όταν το ανέφερε, αλλά για μένα ήταν σαν να με είχε διαπεράσει ηλεκτρικό ρεύμα.

Αυτό θα άλλαζε τα πάντα. Τίποτα δεν θα ήταν το ίδιο πια αν η Άλεξ αποκάλυπτε παλιά μυστικά τόσα χρόνια αργότερα. Σε τι θα

— Иногда я думаю, что молчание оказалось хуже, чем насилие.

Мы никогда об этом не говорили, в этих стенах мы не сказали об этом ни единого слова, и, кажется, я только сейчас в первый раз поняла, чем это могло для него быть.

Он мог истолковать мое молчание как упрек. Именно это меня сейчас гложет. Он мог подумать, что я обвиняю его в том, что с ним произошло.

Мне это раньше никогда не приходило в голову, ни разу, ни на секунду. А сейчас я уже никогда не узнаю, что он думал.

Вера на секунду приоткрылась, и Патрик увидел ее без привычной сдержанной маски, но потом Вера пересекла себя и продолжила.

Патрик мог только представить себе, сколько сил ей на это потребовалось.

— С годами у нас выработалось что-то вроде равновесия. Хотя жизнь была жестокой к нам обоим, мы всегда знали, что мы есть друг у друга.

Мне стало известно, что он встречается с Алекс и что у них какая-то особая тяга друг к другу, но я все же считала, что мы сможем продолжать жить так, как жили всегда.

А потом Андерс начал говорить, что Алекс собирается рассказать о случившемся тогда с ними, что она хочет вычистить шкафы и вытащить оттуда все старые скелеты. Он, по-моему, так и сказал. Глядя на него, можно было подумать, что ему все это безразлично, но меня словно током ударило.

Все бы переменилось. Ничего бы не осталось прежним и по-прежнему, если бы Алекс раскрыла старые тайны после

ωφελούσε; Και τι θα έλεγε ο κόσμος; Επίσης, παρόλο που ο Άντερς προσπαθούσε να δείχνει ότι δεν έδινε δεκάρα γι' αυτό, εγώ που τον ήξερα καλύτερα ήμουν σίγουρη ότι ούτε αυτός ήθελε να βγει και να τα αποκαλύψει όλα η Άλεξ, όπως δεν ήθελα κι εγώ. Ξέρω, μάλλον ήξερα, καλά τον γιο μου».

«Κι έτσι πήγες να τη βρεις».

«Ναι, πήγα εκείνη την Παρασκευή να τη βρω με την ελπίδα να προσπαθήσω να της βάλω μυαλό. Να την κάνω να καταλάβει ότι δεν μπορούσε να πάρει μόνη της μια απόφαση που θα μας επηρέαζε όλους».

«Αλλά εκείνη δεν το κατάλαβε αυτό».

Ένα χαμόγελο όλο πίκρα φάνηκε στα χείλη της Βέρας.

«Οχι, δεν το κατάλαβε».

Είχε πιει και το δεύτερο φλιτζάνι καφέ πριν τελειώσει καλά καλά ο Πάτρικ το πρώτο, αλλά τώρα το παραμέρισε και σταύρωσε τα χέρια της πάνω στο τραπέζι.

«Προσπάθησα να την παρακαλέσω να μην το κάνει. Της εξήγησα πόσο δύσκολο θα ήταν για τον Άντερς αν αποκάλυψε όλα όσα είχαν συμβεί, αλλά εκείνη με κοίταξε κατάματα και ισχυρίστηκε ότι σκεφτόμουν τον εαυτό μου και όχι τον Άντερς».

Ήταν σίγουρη ότι η αποκάλυψη αυτή θα ήταν λυτρωτική για τον Άντερς, έτσι μου είπε. Ποτέ του δεν είχε ζητήσει από κανέναν να το αποσιωπήσει, είπε, και μάλιστα μου πέταξε κατάμουτρα ότι εγώ, η Νέλι, ο Καρλ-Έρικ και η Μπίργιτ δεν σκεφτήκαμε κανέναν από τους δύο τους όταν αποφασίσαμε να το κρατήσουμε μυστικό και ότι το μόνο που σκεφτήκαμε ήταν να κρατήσουμε τη δική μας υπόληψη άσπιλη. Μπορείς να φανταστείς τέτοιο θράσος!»

Η οργή που φάνηκε για μια στιγμή στα μάτια της Βέρας έσβησε όσο γρήγορα είχε φουντώσει και αντικαταστάθηκε από ένα αδιάφορο, νεκρό βλέμμα. Συνέχισε την αφήγησή της με μονότονη φωνή:

«Κάτι έσπασε μέσα μου όταν την άκουσα να

столько лет. Что бы тогда произошло? И что бы люди сказали? И потом, хотя Андерс и сделал вид, что его это не трогает, я его слишком хорошо знала и поэтому сразу поняла, что он так же, как и я, не хочет, чтобы Александра все это рассказывала. Я знаю, точнее, знала своего сына.

— И ты решила пойти к ней.

— Да, вечером в ту пятницу я пришла к ней: я надеялась, что смогу ее убедить, заставлю понять, что она одна не может принимать окончательное решение, которое касается нас всех, но она не поняла.

— Вера горько улыбнулась.

— Нет, она не поняла.

Вера уже выпила вторую чашку кофе, в то время как Патрик справился только с половиной первой. Вера просто отставила свою чашку в сторону и сложила руки на столе.

— Я попробовала ее убедить. Я объяснила ей, как трудно будет Андерсу, если она обнародует то, что случилось. Она посмотрела мне прямо в глаза и заявила, что я думаю о себе, а не об Андерсе.

Она еще сказала, что Андерс поймет, как это хорошо и правильно, когда все это наконец выйдет наружу, и что он никогда не просил нас молчать. И потом еще добавила, что я, Нелли, Карл-Эрик и Биргит совсем не думали о них, когда решили сохранить это в секрете, и что мы просто хотели и были заинтересованы в том, чтобы, как она сказала, это не замарало нас. Ты можешь себе представить такую наглость?

Ярость, которая на долю секунды зажглась в глазах Веры, пропала так же быстро, как и появилась. Ее глаза опять стали остекленевшими и безразличными. Вера монотонно продолжала:

— Во мне прямо что-то взорвалось, когда

υποστηρίζει κάτι τόσο ανήκουστο. Πως δεν είχα κάνει ό,τι έκανα έχοντας κατά νου το καλό του Άντερς.

Μπορώ να πω ότι μου φάνηκε πως άκουσα σχεδόν εκείνο το κρακ μέσα μου και μετά έδρασα δίχως να σκεφτώ. Είχα μαζί μου, στην τσάντα μου, τα υπνωτικά χάπια μου και, όταν εκείνη πήγε στην κουζίνα, έτριψα κάνα δυο στο ποτήρι της με τον μηλίτη.

Μου είχε βάλει να πιω ένα ποτήρι κρασί όταν πήγα και, μόλις επέστρεψε από την κουζίνα, προσποιήθηκα ότι αποδεχόμουν όσα είχε πει και τη ρώτησα αν μπορούσαμε να τσουγκρίσουμε τα ποτήρια μας, να πιούμε και να χωρίσουμε σαν φίλες.

Έδειξε να την ευχαριστεί αυτό και μου έκανε παρέα στο ποτό. Λίγο αργότερα, κοιμήθηκε στον καναπέ. Δεν είχα σκεφτεί ακριβώς τι θα έκανα έπειτα· τα υπνωτικά χάπια ήταν ιδέα της στιγμής. Άλλα αμέσως μετά σκέφτηκα να το κάνω να μοιάζει με αυτοκτονία.

Δεν είχα αρκετά χάπια ώστε να της δώσω μια φονική δόση και το μόνο που σκέφτηκα ήταν να της κόψω τις φλέβες.

Τίξερα ότι πολλοί το έκαναν αυτό στην μπανιέρα και το θεώρησα καλή και εφικτή ιδέα».

Η φωνή της ακουγόταν μονότονη. Ήταν σαν να αφηγούνταν ένα εντελώς καθημερινό συμβάν, όχι έναν φόνο.

«Της έβγαλα όλα τα ρούχα. Νόμιζα ότι θα άντεχα να την κουβαλήσω. Όλ' αυτά τα χρόνια που καθάριζα σπίτια τα χέρια μου είχαν δυναμώσει, αλλά αποδείχτηκε αδύνατο. Έτσι, αναγκάστηκα να τη σύρω ως το μπάνιο και να τη σηκώσω για να τη ρίξω στην μπανιέρα.

Μετά, έκοψα τις φλέβες και στα δυο χέρια της με ένα ξυράφι που βρήκα στο ντουλάπι του μπάνιου. Μια που καθάριζα το σπίτι μία φορά την εβδομάδα εδώ και πολλά χρόνια, ήξερα πολύ καλά τα κατατόπια. Έπλυνα το δικό μου ποτήρι, έσβησα τα φώτα, κλείδωσα και έβαλα

она мне сказала такую неслыханную вещь, что я не имела права делать то, что сделала для моей единственной радости — Андерса.

Я почти слышала, как у меня внутри что-то щелкнуло, и потом я просто действовала. Без единой мысли. У меня в сумке лежало мое снотворное, и, когда она пошла на кухню, я положила таблетки в ее бокал с сидром.

Алекс налила мне бокал вина, когда я пришла, и, когда она снова вернулась из кухни, я притворилась, что все поняла и приняла, и предложила в знак дружбы поднять наши бокалы, прежде чем я уйду.

Она, видимо, была мне за это благодарна и составила компанию. Через некоторое время она заснула на диване, но я еще не знала, что буду делать дальше. Снотворное было временным решением, но у меня появилась мысль представить это как самоубийство.

У меня при себе оказалось слишком мало таблеток, чтобы доза была смертельной, и единственное, что мне пришло в голову, — перерезать ей вены.

Я знала, что многие делают это в ванне, и мне показалось, что это хорошая и вполне осуществимая идея.

Голос Веры звучал монотонно, словно она рассказывала о каком-то незатейливом будничном событии, а не об убийстве.

— Я сняла с нее всю одежду. Мне казалось, что я смогу ее донести, потому что у меня сильные руки после стольких лет уборки, но обнаружила, что это невозможно. Вместо этого я перетащила ее в ванную комнату и перевалила в ванну.

Потом я порезала ей обе руки там, где пульс, бритвой из шкафчика в ванной. Я убирала в этом доме раз в неделю много лет, поэтому все знала и хорошо ориентировалась. Я вымыла стакан, из которого пила, вышла, заперла за собой

το έξτρα κλειδί στη θέση του».

Ο Πάτρικ ήταν συγκλονισμένος, αλλά κατάφερε να μιλήσει με ήρεμη φωνή.

«Καταλαβαίνεις, υποθέτω, ότι πρέπει να έρθεις μαζί μου τώρα. Δεν χρειάζεται να τηλεφωνήσω για ενισχύσεις, έτσι δεν είναι;»

«Οχι, δεν χρειάζεται να το κάνεις. Μπορώ όμως να μαζέψω μερικά πράγματα για να τα πάρω μαζί μου;»

Εκείνος έγνεψε.

«Ναι, μπορείς».

Εκείνη σηκώθηκε. Μόλις έφτασε στην πόρτα, στράφηκε προς τα πίσω.

«Πώς να ξέρω ότι ήταν έγκυος; Βέβαια, δεν ήπιε καθόλου κρασί, το σκέφτηκα αυτό, αλλά δεν είχα ιδέα ότι το έκανε γι' αυτό τον λόγο.

Ίσως να μην έπινε πολύ ή μπορεί να έβγαινε και έπρεπε να οδηγήσει. Πώς να το ξέρω; Ήταν αδύνατον. Έτσι δεν είναι;»

Η φωνή της ήταν παρακλητική, και ο Πάτρικ αντιλήφθηκε ότι κούνησε το κεφάλι του καταφατικά εντελώς βουβός. Κάποια στιγμή θα της αποκάλυπτε ότι το παιδί δεν ήταν του Άντερς, αλλά προσώρας δεν τολμούσε να ανατρέψει την ισορροπία στην εμπιστοσύνη που του είχε δείξει.

Θα είχε την ευκαιρία να πει την ιστορία της και σε άλλους πριν μπορέσουν να κλείσουν την υπόθεση της Αλεξάνδρας Βίκνερ μια για πάντα. Αλλά κάτι τον ενοχλούσε. Είχε τη διαίσθηση ότι η Βέρα δεν του τα είχε πει όλα ακόμη.

Όταν μπήκε στο αυτοκίνητό του, πήρε το αντίγραφο του γράμματος που είχε αφήσει πίσω του ο Άντερς σαν έναν τελευταίο μήνυμα προς τον κόσμο. Διάβασε αργά αυτά που είχε γράψει ο Άντερς και για μια ακόμα φορά ο Πάτρικ ένιωσε πόσο έντονος ήταν ο πόνος που

дверь и положила запасной ключ на место.

Патрик был потрясен, но заставил себя говорить спокойно.

— Ты понимаешь, что сейчас должна пойти со мной. Надеюсь, мне не надо звонить и вызывать подмогу, или как?

— Нет, тебе это не понадобится. Могу я только собрать кое-что из вещей, чтобы взять с собой?

Он кивнул:

— Да, бери то, что надо.

Она поднялась, стоя в дверях, повернулась и посмотрела на него.

— Откуда я могла знать, что она беременна. Конечно, я видела, что она не пьет вино. Я об этом подумала, но понятия не имела из-за чего.

Может, у нее была повышенная чувствительность к алкоголю или она собиралась выходить из дома и куда-нибудь ехать на машине. Откуда мне знать. Это просто невозможно, верно?

Голос был умоляющим, и Патрик молча кивнул. Со временем он, конечно, расскажет ей, что это не был ребенок Андерса, но сейчас не осмеливался нарушить баланс в том признании, которое она ему сделала.

Есть еще другие, которым она должна рассказать свою историю до того, как они смогут закрыть полностью дело Александры Вийкнер. Но Патрика что-то беспокоило, его интуиция говорила ему, что Вера по-прежнему рассказывает не все.

Сев в машину, он достал свою копию письма, оставленного Андерсом как последнее послание миру. Он медленно прочитал написанные Андерсом строчки и еще раз почувствовал, насколько сильна боль, которая выплеснулась на него с

<p>κρυβόταν πίσω από τις λέξεις πάνω στο χαρτί.</p> <p>06</p> <p>Πάντα μ' εντυπώσιαζε η ειρωνεία στη ζωή μου. Το γεγονός ότι μπορώ να δημιουργώ ομορφιά με τα δάχτυλα και τα μάτια μου, ενώ σε όλα τ' άλλα καταφέρνω μόνο να δημιουργώ ασχήμια και καταστροφή.</p> <p>Γι' αυτό και το τελευταίο που κάνω είναι να καταστρέψω τους πίνακές μου. Για να υπάρχει και κάποια μορφή συνέπειας στη ζωή μου. Καλύτερα να είμαι συνεπής και ν' αφήσω μόνο σκατά πίσω μου παρά να θεωρούμαι σαν άνθρωπος πιο περίπλοκος απ' ό,τι αξίζω.</p> <p>Στην πραγματικότητα, είμαι απλός άνθρωπος. Το μόνο που θα ήθελα ήταν να απαλείψω μερικούς μήνες και συμβάντα από τη ζωή μου. Δεν νομίζω ότι λέγοντας αυτό ζητάω πολλά.</p> <p>Αλλά ίσως να μου άξιζαν όσα έπαθα στη ζωή. Ίσως να είχα κάνει κάτι τρομερό σε μια προηγούμενη ζωή για το οποίο πρέπει τώρα να πληρώσω το τίμημα.</p> <p>'Οχι ότι αυτό έχει κάποια σημασία. Αλλά καλό θα ήταν να ήξερα τι πράγμα πληρώνω τελικά.</p> <p>Ίσως θα αναρωτηθείτε γιατί επιλέγω ακριβώς αυτή τη στιγμή ν' αφήσω μια ζωή που δεν είχε κανένα νόημα εδώ και πολύ καιρό. Έλα ντε, μήπως ξέρω κι εγώ; Γιατί κάνει κάποιος κάτι σε μια ορισμένη χρονική στιγμή;</p> <p>Να αγαπούσα άραγε τόσο πολύ την Άλεξ ώστε η ζωή να χάσει και το ύστατο νόημά της; Μάλλον αυτή είναι μία από τις εξηγήσεις από την οποία θα πιαστείτε. Πραγματικά δεν ξέρω αν πρέπει να είμαι ειλικρινής. Η σκέψη του θανάτου με συντρόφευε όσο ζούσα, αλλά μόνο τώρα ένιωσα έτοιμος να πεθάνω.</p>	<p>бумаги.</p> <p>Глава 06</p> <p>Я часто удивлялся иронии моей жизни. Как так вышло, что своими руками я создавал красоту и при этом все остальное становилось лишь грязью и разрушением.</p> <p>Поэтому последнее, что я сделаю в этой жизни, — уничтожу свои картины. Чтобы в моей жизни появилась логика и последовательность. Оставить после себя лишь дермо, чтобы не казаться более сложным человеком. Я этого не заслужил.</p> <p>На самом деле я очень простой. Единственное, чего я желал, — это избавиться от нескольких месяцев и событий в моей жизни. И мне думается, хотел не так уж и много.</p> <p>Но может быть, я заслужил то, что получил. Наверное, я сделал что-то ужасное в прежней жизни и мне пришлось расплачиваться в этой.</p> <p>Хотя, наверное, это не играет особой роли. Но все же было бы интересно узнать, за что в таком случае я заплатил.</p> <p>Вы, может быть, хотите спросить, почему я выбрал именно этот момент, чтобы оставить жизнь, которая так долго была лишена смысла? А почему, вообще говоря, чтобы сделать что-то, люди выбирают какое-то определенное время?</p> <p>Любил ли я Александру настолько сильно, что жизнь потеряла смысл? Это одна из причин, которые можно принять. Честно говоря, я и сам толком не знаю. Я давно думаю о смерти как о старом друге, но в первый раз почувствовал, что готов.</p>
--	---

Και ίσως το γεγονός ότι πέθανε η Άλεξ να έκανε εφικτή και τη δική μου ελευθερία. Εκείνη ήταν πάντα η απρόσιτη, ήταν εκείνη που το κέλυφός της ούτε να το χαράξεις δεν μπορούσες. Το γεγονός ότι μπόρεσε να πεθάνει άνοιξε διάπλατα τις πόρτες των δυνατοτήτων μου προς την ίδια κατεύθυνση. Τα μπαγκάζια και τον εαυτό μου τα είχα έτοιμα από καιρό, το μόνο που απέμενε ήταν να επιβιβαστώ.

Μητέρα, συγχώρα με.

Άντερς

* * *

Η Σβία δεν αντιδρούσε όταν σηκωνόταν στις τέσσερις το πρωί, αλλά για σιγουριά κατέβηκε με μεγάλη προσοχή τη σκάλα με τα ρούχα στο χέρι.

Ο Έιλερτ ντύθηκε αθόρυβα στο καθιστικό και μετά έβγαλε τη βαλίτσα που την είχε κρύψει επιμελώς στο βάθος της δεσπέντζας.

Αυτό εδώ το σχεδίαζε μήνες και δεν είχε αφήσει τίποτα στην τύχη. Σήμερα ήταν η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής του.

Το αυτοκίνητο πήρε μπροστά μεμιάς παρά το ψύχος, και στις τέσσερις και είκοσι άφησε πίσω του το σπίτι στο οποίο είχε ζήσει τα πενήντα τελευταία χρόνια της ζωής του.

Διέσχισε μια Φιελμπάκα που κοιμόταν και δεν πάτησε γκάζι παρά μόνο όταν προσπέρασε τον παλιό μύλο και έστριψε προς το Ντίνγκλε. Ήταν μόλις είκοσι χιλιόμετρα μακριά από το Γέτεμποργ και το αεροδρόμιο Λαντβέτερ και μπορούσε να 'ναι

Смерть Алекс предоставила мне возможность освободиться. Она всегда оставалась недосягаемой, и сквозь ее скорлупу было просто невозможно пробиться. Ее смерть неожиданно широко открыла передо мной ту же самую дверь. Я все давно упаковал и давно готов, просто надо шагнуть.

Прости меня, мама.

Андерс

* * *

Он никак не мог избавиться от привычки вставать рано или, как некоторые сказали бы, среди ночи. Но на этот раз эта его привычка сулила кое-что новое.

Свеа не прореагировала, когда он поднялся в четыре часа, но для большей надежности он тихонько спустился вниз по лестнице с одеждой в руках, а не стал одеваться в спальню.

Эйлерт оделся в тишине гостиной, а потом достал дорожную сумку, тщательно запрятанную в самой глубине шкафа.

Он планировал это месяцами и ничего не хотел оставлять на волю случая. Сегодня первый день его новой жизни.

Машина завелась с первой попытки, несмотря на холод. И в двадцать минут пятого он отъезжал от дома, в котором жил, оставляя у себя за спиной пятьдесят лет.

Он неторопливо ехал через спящую Фьељбаку и не прибавил газу до тех пор, пока не проехал старую ветряную мельницу и не повернул в направлении Дингле. До Гётеборга было примерно двадцать миль, значит, примерно столько же до аэропорта

ήσυχος ως προς την ώρα. Το αεροπλάνο για την Ισπανία δεν θα έφευγε πριν από τις οχτώ.

Επιτέλους, θα ζούσε τη ζωή του όπως γούσταρε να τη ζήσει.

Το σχεδίαζε πολύ καιρό αυτό, πολλά χρόνια. Οι πόνοι γίνονταν χειρότεροι με τα χρόνια, όπως χειρότερη γινόταν και απογοήτευση για τη ζωή του με τη Σβία.

Ο Έιλερτ ήξερε ότι άξιζε περισσότερα. Είχε βρει μέσω Έντερνετ μια μικρή πανσιόν σε ένα χωριουδάκι στην ισπανική Κόστα ντελ Σολ. Απείχε αρκετά από τις παραλίες και τις τουριστικές περιοχές και είχε, ως εκ τούτου, καλή τιμή.

Είχε στείλει ηλεκτρονικό μήνυμα για να μάθει αν μπορούσε να μένει εκεί όλο τον χρόνο αν το επιθυμούσε. Αυτό ίσχυε, και η ιδιοκτήτρια θα του έκανε καλύτερη τιμή. Του είχε πάρει πάρα πολύ καιρό να μαζέψει τα λεφτά, κρυφά από τη Σβία, που έλεγχε αυστηρά ό,τι έκανε και έλεγε, αλλά στο τέλος τα κατάφερε.

Υπολόγιζε ότι θα τα έβγαζε πέρα για περίπου δύο χρόνια με τις μέχρι τώρα οικονομίες του αν ζούσε ταπεινά και μετά θα έβλεπε τι θα έκανε. Άλλα αυτή ακριβώς τη στιγμή δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να μειώσει τον ενθουσιασμό του.

Για πρώτη φορά εδώ και πενήντα χρόνια ένιωθε επιτέλους ελεύθερος και ανακάλυψε ότι πατούσε λίγο παραπάνω το γκάζι του παλιού Volvo από καθαρή ευτυχία. Το αμάξι θα το άφηνε στο πάρκινγκ μακράς διάρκειας. Η Σβία θα μάθαινε κάποια στιγμή πού το είχε αφήσει. Όχι ότι είχε σημασία.

Ποτέ της δεν είχε πάρει δίπλωμα οδήγησης και πάντα χρησιμοποιούσε τον Έιλερτ σαν απλήρωτο σοφέρ για να την πηγαίνει όπου γούσταρε.

Το μόνο που έτυπτε λίγο τη συνείδησή του ήταν τα παιδιά. Από την άλλη, βέβαια, ήταν πάντα περισσότερο τα παιδιά της Σβία παρά τα δικά του και, προς μεγάλη του λύπη, είχαν γίνει κι αυτά μικροπρεπή και κοντόφθαλμα

Ландветтер, и он мог позволить себе не торопиться. Самолет в Испанию вылетал в восемь часов.

Наконец он мог зажить такой жизнью, какой хотел.

Он долго это планировал — несколько лет. Возрастные болячки беспокоили все больше с каждым годом, но еще сильнее росло раздражение от жизни со Свеа.

Эйлерт считал, что заслуживал лучшего. По Интернету он нашел маленький пансионат в крошечной деревушке на побережье Испании, чуть дальше от пляжей и привычных туристских маршрутов, чем остальные, с приемлемой поэтому ценой.

Он послал имейл и получил ответ, что он может жить там круглый год, если захочет, и в этом случае владелица пансионата сделает ему еще скидку. Много времени ушло на то, чтобы собрать деньги под неусыпным оком Свеа, которая следила за всеми его делами и поступками.

Он подсчитал, что денег ему хватит примерно года на два, если жить экономно, а потом он, наверное, что-нибудь придумает. Сейчас ничто не могло повлиять на его решение.

В первый раз за пятьдесят лет он чувствовал себя свободным и от радости немного прибавил газу. Он собирался оставить машину на долговременной стоянке, потом Свеа узнает, где машина, хотя не то чтобы это играло какую-то роль.

У нее никогда не было водительских прав, и она использовала Эйлерта как бесплатного шофера, если ей приходилось ехать куда-нибудь.

Единственное, что немного тяготило его совесть, — так это мысль о детях. Но с другой стороны, они всегда были больше детьми Свеа, чем его детьми, и, к огорчению Эйлерта, выросли такими же

σαν κι εκείνη. Έφταιγε, βέβαια, λίγο και ο ίδιος γι' αυτό, αφού δούλευε όλη τη μέρα και πάντα έβρισκε δικαιολογίες να λείπει όσο περισσότερο μπορούσε από το σπίτι.

Αλλά είχε αποφασίσει να τους στείλει μια κάρτα από το Λαντβέτερ για να τους πληροφορήσει ότι εξαφανιζόταν οικειοθελώς και ότι δεν ήταν ανάγκη ν' ανησυχούν.

Δεν ήθελε, βέβαια, να βάλουν την αστυνομία να τον ψάχνει. Οι δρόμοι που διέσχιζε μέσα στο σκοτάδι ήταν εντελώς άδειοι και δεν έβαλε το ραδιόφωνο για να μπορέσει ν' απολαύσει τη σιωπή. Η ζωή τώρα άρχιζε.

* * *

«Δυσκολεύομαι απλώς να το καταλάβω. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι η Βέρα μπόρεσε να σκοτώσει την Άλεξ μόνο και μόνο για να μην αποκαλύψει τις σεξουαλικές κακοποιήσεις που είχαν υποστεί η ίδια και ο Άντερς πριν από είκοσι πέντε χρόνια».

Η Ερίκα στριφογύρισε σκεφτική το ποτήρι με το κρασί που είχε στο χέρι της.
«Δεν θα πρέπει να υποτιμά κανείς την ανάγκη που έχει ο καθένας να μη βγάζει μάτι σε μια μικρή κοινωνία. Αν γινόταν γνωστή εκείνη η παλιά ιστορία με τους βιασμούς, ο κόσμος θα είχε λόγο ν' αρχίσει να δείχνει με το δάχτυλο.

Από την άλλη, δεν την πιστεύω όταν λέει ότι το έκανε για χατίρι του Άντερς. Ισως να έχει δίκιο στο ότι ούτε ο Άντερς ήθελε να μάθει ο κόσμος τι είχε συμβεί με τον ίδιο και την Άλεξ, αλλά νομίζω ότι ήταν κυρίως η Βέρα αυτή που δεν μπορούσε ν' αντέξει στην ιδέα για τι θα έλεγε ο κόσμος πίσω από την πλάτη της αν έβγαινε στη φόρα όχι μόνο η σεξουαλική κακοποίηση του Άντερς όταν ήταν παιδί, αλλά και ότι η ίδια δεν έκανε τίποτα γι' αυτό και απλώς βοήθησε στην αποσιώπησή της. Πιστεύω ότι αυτή την ντροπή δεν μπορούσε ν' αντέξει.

Η δολοφονία της Άλεξ ήταν μια ιδέα της

мелочными и ограниченными, как их мать, в чем, безусловно, он видел и свою вину. Эйлерт работал целыми днями и находил для себя всевозможные предлоги, чтобы как можно реже бывать дома.

Но он решил для себя все же послать им открытку из Ландветтера и написать, что уехал по собственной воле и что им не стоит беспокоиться.

Он совсем не хотел, чтобы полиция объявила его в международный розыск. На дороге было темно и пусто. Эйлерт ехал в темноте, не включая радио, — он наслаждался тишиной. Жизнь начиналась.

* * *

— Мне трудно это понять — Вера убила Александру за то, что та хотела рассказать, как ее и Андерса изнасиловали двадцать пять лет назад.

— Эрика задумчиво крутила бокал с вином.

— Не надо недооценивать то, что в маленьких местечках нельзя высовываться. Если бы эта история вышла наружу, то у людей появилась бы новая причина тыкать пальцем.

Поэтому я не верю, что она сделала это ради Андерса. Может быть, она и права насчет того, что он совсем не хотел предавать огласке случившееся с ними, но я считаю, что в первую очередь она это сделала для себя. Она не могла смириться с мыслью, что люди будут шептаться у нее за спиной, когда узнают не только о том, что Андерс был изнасилован в детстве, но и о том, что она ничего не сделала и, вместо того чтобы помочь ему, умолчала обо всем.

Это был ее мгновенный порыв — убить

<p>στιγμής όταν κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να τη μεταπείσει.</p>	<p>Александру, поняв, что та не изменит своего решения.</p>
<p>Είχε μια παρόρμηση και την έκανε πράξη, μεθοδικά και εν ψυχρώ».</p>	<p>Она поддалась этому импульсу, а потом действовала методично и хладнокровно.</p>
<p>«Και πώς το παίρνει τώρα; Εννοώ, το ότι την αποκάλυψες».</p>	<p>— А как она это приняла? То, что ее осудят, хочу я сказать.</p>
<p>«Είναι εκπληκτικά ήρεμη. Νομίζω ότι η ανακούφισή της ήταν μεγάλη όταν της είπαμε ότι ο Άντερς δεν ήταν πατέρας του παιδιού και ότι, τελικά, δεν δολοφόνησε και το αγέννητο εγγόνι της.</p>	<p>— Она удивительно спокойна. Думаю, она почувствовала огромное облегчение, когда мы рассказали ей, что Андерс не был отцом ребенка, и, следовательно, она не убивала своего неродившегося внука.</p>
<p>‘Υστερα από αυτό το μαντάτο δείχνει να μην ενδιαφέρεται καν για το τι μπορεί να της συμβεί. Και γιατί να ενδιαφέρεται άλλωστε;</p>	<p>А после этого ей, похоже, стало совершенно безразлично, что с ней происходит. Да и почему должно быть иначе?</p>
<p>Ο γιος της είναι νεκρός, δεν έχει ούτε φίλους ούτε ζωή. Αποκαλύφθηκαν όλα, δεν έχει πια κάτι άλλο να χάσει. Μόνο την ελευθερία της, κι αυτή δεν σημαίνει και πολλά τώρα πια, απ’ ό,τι φαίνεται».</p>	<p>Ее сын мертв, у нее нет никаких друзей, нет личной жизни — все закончено, и ей нечего больше терять, разве что свою свободу. А насколько я понимаю, сейчас свобода мало что значит для нее.</p>
<p>Κάθονταν στο σπίτι του Πάτρικ και μοιράζονταν ένα μπουκάλι κρασί μετά το φαγητό.</p>	<p>Они сидели в доме Патрика и пили вино после того, как поужинали вместе.</p>
<p>Η Ερίκα απολάμβανε την ηρεμία και τη σιωπή. Χαιρόταν πολύ που είχε την Άννα και τα παιδιά στο σπίτι, αλλά μερικές φορές το πράγμα παρατραβούσε και τούτη η μέρα ήταν μία από αυτές.</p>	<p>Эрика наслаждалась тишиной и покоем. Ей очень нравилось, что у нее дома Анна и дети, но иногда дом превращался в настоящий бедлам, как, например, сегодня.</p>
<p>Ο Πάτρικ είχε περάσει όλη του τη μέρα με ανακρίσεις, αλλά, όταν τελείωσε, πήγε και την πήρε από το σπίτι, μαζί με το μικρό βαλιτσάκι με τα απαραίτητα για τη διανυκτέρευση, και τώρα κάθονταν πάνω στον καναπέ σαν ένα οποιοδήποτε ζευγάρι που είχε γυρίσει από μια μέρα σκληρής δουλειάς.</p>	<p>Патрик целый день был занят допросом; закончив, он заехал за Эрикой. Она взяла кое-какие вещи, и теперь они сидели, обнявшись, на диване, как давние супруги, прожившие вместе много лет.</p>
<p>Η Ερίκα έκλεισε τα μάτια. Αυτή ακριβώς η στιγμή ήταν υπέροχη και τρομακτική συνάμα. Όλα ήταν τόσο τέλεια, αλλά ταυτόχρονα δεν μπορούσε να μη σκέφτεται ότι ακριβώς έπειτα από τόση ευτυχία όλα μπορεί να πήγαιναν κατά διαβόλου.</p>	<p>Эрика закрыла глаза. Эта минута была чудесной и одновременно пугающей. Все складывалось замечательно, но в то же время она не могла не думать, что, может быть, это скоро кончится.</p>
<p>Το τι θα γινόταν αν επέστρεφε να μείνει στο διαμέρισμα στη Στοκχόλμη ήταν κάτι που δεν</p>	<p>Что, если ей придется возвращаться домой в Стокгольм? Она не хотела об этом думать.</p>

ήθελε ούτε να το σκέφτεται.

Η ίδια και η Άννα παρέκαμπταν το θέμα του σπιτιού εδώ και μέρες τώρα και, σαν να ήταν συνεννοημένες, είχαν επιλέξει να μην αναφερθούν καθόλου σε αυτό ακόμη.

Η Ερίκα πίστευε, εξάλλου, ότι η Άννα δεν είχε όρεξη να πάρει τέτοιες αποφάσεις και άφησε το θέμα στο απυρόβλητο.

Απόψε όμως δεν ήθελε να σκέφτεται το μέλλον. Καλύτερα να μη σκεφτόταν καθόλου το αύριο και να προσπαθούσε να απολαύσει αυτές τις στιγμές όσο περισσότερο γινόταν. Πίεσε τον εαυτό της ν' αφήσει κατά μέρος τις άσχημες σκέψεις.

«Μίλησα με τον εκδοτικό οίκο σήμερα. Για το βιβλίο με την ιστορία της Άλεξ.»
«Ναι; Και τι είπαν;»

Η ανυπομονησία στα μάτια του Πάτρικ την ικανοποίησε.

«Πιστεύουν ότι η ιδέα είναι λαμπρή και θέλουν να τους στείλω το γρηγορότερο δυνατόν το υλικό που έχω.

Έχω, βέβαια, να τελειώσω το βιβλίο για τη Σέλμα, αλλά μου έδωσαν έναν μήνα παράταση και τους υποσχέθηκα να είναι έτοιμο μέχρι τον Σεπτέμβριο.

Νομίζω ότι θα τα καταφέρω να γράψω και τα δύο παράλληλα. Μέχρι τώρα τα πήγα αρκετά καλά με το παράλληλο γράψιμο».

«Τι λέει ο εκδοτικός οίκος για τη νομική πλευρά του θέματος; Υπάρχει κίνδυνος να σε μηνύσει η οικογένεια της Άλεξ;»

«Ο νόμος περί ελευθεροτυπίας είναι αρκετά σαφής. Έχω δικαίωμα να γράψω γι' αυτό, ακόμα και χωρίς τη συγκατάθεσή τους, αλλά, φυσικά, πιστεύω ότι θα μου τη δώσουν αν τους αναλύσω το σχέδιό μου και τη μορφή που θα πάρει το βιβλίο.

Όντως, δεν ενδιαφέρομαι να γράψω κάτι κουτσομπολίστικο και ανούσιο, αλλά κάτι για

Они с Анной избегали говорить о доме уже несколько дней, как бы по молчаливому согласию отложив обсуждение этого вопроса.

Эрика считала, что сейчас Анна совершенно не способна принимать решения, и поэтому оставила все на потом.

Сегодня вечером она не хотела думать о будущем. Лучше не ломать голову над тем, что будет завтра, а наслаждаться минутой и получать как можно больше удовольствия от того, что есть. Она заставила себя выкинуть из головы грустные мысли.

— Я разговаривала сегодня с издательством насчет книги об Алекс.

— Не может быть! Что они сказали?

Эрике стало приятно, когда увидела искренний интерес в глазах Патрика.

— Они считают, что мысль просто блестящая, и хотят, чтобы я прислала им рукопись как можно скорее.

Но я по-прежнему должна дописать книгу о Сельме: мне дали отсрочку на месяц, так что я обещала закончить к сентябрю.

Я думаю, что справлюсь и параллельно напишу обе книги — по крайней мере, до сих пор у меня это получалось.

— А что думают в издательстве насчет юридической стороны вопроса? Наверное, это рискованно: ведь семья Алекс может предъявить тебе иск?

— Закон о свободе печати вполне ясен. У меня есть право об этом писать, даже без их согласия, но я, понятное дело, надеюсь, что они согласятся, если я только им все объясню и расскажу, как у меня появилась мысль об этой книге.

Я совершенно не пытаюсь выдать что-нибудь сенсационное, а пишу о том, что

τα πραγματικά γεγονότα και για το πώς ήταν πραγματικά η Άλεξ».

«Και η αγορά; Νομίζεις ότι υπάρχει ενδιαφέρον γι' αυτό τον τύπο βιβλίων;»

Τα μάτια του Πάτρικ έλαμπαν, και η Ερίκα χάρηκε για τον ενθουσιασμό που έδειχνε για τη δουλειά της. Ήξερε πόσο σημαντικό ήταν το βιβλίο γι' αυτήν και φερόταν ανάλογα.

«Ακόμα κι εκεί συμφωνήσαμε ότι πρέπει να υπάρχει ενδιαφέρον. Στις ΗΠΑ η ζήτηση για βιβλία που στηρίζονται σε πραγματικά εγκλήματα είναι τεράστια. Η μεγαλύτερη συγγραφέας αυτού του είδους βιβλίων, η Αν Ρουλ, πουλάει εκατομμύρια βιβλία.

Επίσης, αυτός ο τύπος βιβλίων είναι ένα αρκετά νέο φαινόμενο εδώ. Υπάρχουν ελάχιστα τέτοια βιβλία που ακολουθούν λίγο αυτή τη γραμμή, όπως για παράδειγμα αυτό που γράφτηκε πριν από κάνα δυο χρόνια για την υπόθεση με τον γιατρό και τον παθολογοανατόμο, αλλά τίποτα που να είναι εντελώς γνήσιο.

Όπως ακριβώς και η Αν Ρουλ, έτσι κι εγώ θα ήθελα να κάνω πολλή δουλειά στο θέμα της έρευνας. Να ελέγξω δεδομένα, να μιλήσω με όλους τους εμπλεκόμενους και μετά να γράψω ένα βιβλίο που να είναι όσο πιο κοντά γίνεται στην αλήθεια των πραγματικών γεγονότων».

«Πιστεύεις ότι η οικογένεια της Άλεξ θα δεχτεί να τους κάνεις ερωτήσεις;»

«Δεν ξέρω». Η Ερίκα τύλιξε μια τούφα από τα μαλλιά της γύρω από το δάχτυλό της.

«Πραγματικά, δεν ξέρω. Εν πάσῃ περιπτώσει, εγώ θα τους ρωτήσω και αν δεν θελήσουν να ικανοποιήσουν το αίτημά μου, θα προσπαθήσω να το παρακάμψω κατά κάποιον τρόπο.

Έχω το σοβαρό πλεονέκτημα να γνωρίζω ήδη τόσα πολλά γι' αυτούς. Πρέπει, βέβαια, να πω ότι διστάζω να τους ρωτήσω, αλλά θα το λύσω σίγουρα.

случилось на самом деле, и о том, какой в действительности была Алекс.

— А книжный рынок? Как они считают, будет ли интерес к книге такого плана?

Глаза Патрика светились, и Эрика радовалась его энтузиазму в отношении ее дел. Он знал, как много для нее значила эта книга и все, что с ней связано.

— Мы все уверены, что интерес будет. В США романы true crime идут нарасхват. Самая известная писательница этого жанра — Анн Руле, ее книги продаются миллионными тиражами.

А для Швеции это все довольно ново. Есть несколько книг подобного направления: например, та, что вышла пару лет назад, помнишь, где рассказывалось о враче и вскрытии, — но именно такой, как моя, еще не было.

Как и Анн Руле, я хочу уделить большое внимание расследованию — голые факты, беседы со всеми участниками — и написать книгу о том, что случилось, настолько правдивую, насколько только можно.

— Ты считаешь, что семья Алекс согласится?

— Я не знаю.

— Эрика накрутила прядь волос на палец.

— Я действительно не знаю, но в любом случае спрошу, и если они не согласятся, то попробую как-нибудь это обойти.

Мне очень помогло то, что они мне так много рассказали; сейчас я, конечно, немного побаиваюсь разговора с ними, но так или иначе я должна это сделать.

Αν αυτό το βιβλίο πουλήσει, δεν θα έχω αντίρρηση ν' αρχίσω να γράφω για ενδιαφέρουσες νομικές περιπτώσεις, οπότε πρέπει να συνηθίσω να ενοχλώ λίγο τους συγγενείς αυτών των ανθρώπων. Είναι ένα απαραίτητο στοιχείο για τη δουλειά αυτή. Πιστεύω, επίσης, ότι οι άνθρωποι έχουν την ανάγκη να μιλήσουν, να πουν την ιστορία τους».

«Με άλλα λόγια, δηλαδή, θα προσπαθήσεις να μιλήσεις και με τη Βέρα».

«Ναι, οπωσδήποτε. Δεν έχω ιδέα αν θα το δεχτεί, αλλά εγώ θα προσπαθήσω, όπως και να 'χει. Ισως να θέλει να μου μιλήσει, ίσως όχι. Δεν μπορώ να την πιέσω».

Σήκωσε τους ώμους της σε μια κίνηση που σήμαινε αδιαφορία, αλλά σίγουρα το βιβλίο δεν θα ήταν εξίσου καλό αν δεν κατάφερνε τη Βέρα να μιλήσει. Αυτό που είχε γράψει μέχρι τώρα ήταν ένας σκελετός. Από εδώ και πέρα έπρεπε να δουλέψει σκληρά για να βάλει κάμποση σάρκα στα οστά.

«Κι εσύ;»

Γύρισε λίγο το κορμί της στον καναπέ και έβαλε τα πόδια της πάνω στο γόνατο του Πάτρικ, ο οποίος κατάλαβε τι ήθελε και άρχισε υπάκουα να της κάνει μασάζ στα πόδια.

«Πώς ήταν η μέρα σου; Είσαι ο ήρωας του τμήματος τώρα;»

Ο βαρύς αναστεναγμός που έβγαλε ο Πάτρικ άφησε να εννοηθεί ότι δεν ήταν έτσι τα πράγματα.

«Μπα. Μη μου πεις ότι πίστευες πως ο Μέλμπεργ θα άφηνε να πάει η δόξα σε άλλον, έστω κι αν του ανήκε.

Πηγαινοέρχεται όλη τη μέρα μεταξύ δωματίου ανακρίσεων και διαφόρων συνεντεύξεων στα ΜΜΕ. Το “εγώ” είναι πλέον η συνηθέστερη αντωνυμία που βγαίνει από τα χείλη του στις συνεντεύξεις με τους δημοσιογράφους.

Если книга будет хорошо продаваться, то, возможно, я продолжу писать об интересных расследованиях, так что мне к этому надо привыкать. И еще одна вещь: я думаю, что у людей есть потребность быть выслушанными, потребность рассказать кому-то свою историю — и у тех, и у других, и у жертв, и у преступников.

— Другими словами, ты хочешь сказать, что собираешься поговорить с Верой?

— Да, конечно. Я не имею ни малейшего понятия, согласится она или нет, но в любом случае попробую. Может быть, она захочет рассказать, может быть, нет. Но я не буду ее принуждать.

Эрика пожала плечами с деланным безразличием, но она знала, что книга очень много потеряла, если Вера не согласится. То, что она до сих пор написала, представляло собой скорее скелет, основу книги, а дальше ей надо было упорно работать и наращивать плоть на этих костях.

— А ты как?

Она немного развернулась на диване и положила ноги на колени Патрику, который понял намек и послушно начал массировать ее ступни.

— Как у тебя прошел день? Ты теперь герой в участке?

Судя по тяжелому вздоху Патрика, дело обстояло несколько иначе.

— Мелльберг не был бы Мелльбергом, если бы не присвоил всю славу себе.

Он летал, как бумеранг, между комнатой для допросов и журналистами. Общаясь с прессой, каждую фразу Мелльберг начинал с местоимения, и ты, наверное, не очень удивишься, если я скажу, что это было местоимение «я».

Θα ένιωθα τεράστια έκπληξη αν μάθαινα ότι έκανε έστω και μια φορά αναφορά του ονόματος μου. Άλλά δεν πάει στον διάβολο. Ποιος θέλει να δει τ' όνομά του στις εφημερίδες; Χτες συνέλαβα έναν δολοφόνο και αυτό μου φτάνει και μου περισσεύει για πολύ καιρό».

«Εχω ακούσει περί ευγενών προθέσεων, αλλά αυτό παραπάει».

Η Ερίκα τού έριξε δυο τρεις ανάλαφρες γροθιές στον ώμο.

«Παραδέξου τώρα ότι θα ήθελες πολύ να στέκεσαι μπροστά στο μικρόφωνο μιας μεγάλης συνέντευξης Τύπου, με το στήθος φουσκωμένο, και να περιγράφεις πόσο ευφυώς κατάφερες να υπολογίσεις ποιος ήταν ο δολοφόνος».

«Ε, εντάξει, ίσως να είχε λίγη πλάκα να δω και το δικό μου όνομα τουλάχιστον σε μια μικρή γωνιά κάποιας τοπικής εφημερίδας. Άλλα τώρα τα πράγματα είναι όπως είναι.

Ο Μέλμπεργ θα κλέψει και την τελευταία ρανίδα δόξας, κι εγώ δεν μπορώ να κάνω τίποτα γι' αυτό».

«Πιστεύεις ότι θα πάρει εκείνη τη μετάθεση που θέλει τόσο πολύ;»

«Αχ, μακάρι να τανε έτσι. Οχι, διότι η ηγεσία στο Γέτεμποργ είναι πολύ ικανοποιημένη που τον έχει εδώ, οπότε φοβάμαι ότι θα τον τρώμε στη μάπα μέχρι να πάρει σύνταξη. Όπως φοβάμαι, επίσης, ότι αυτή η μέρα είναι ακόμα πολύ μακριά».

«Καημένε Πάτρικ».

Του χάιδεψε τα μαλλιά, κι αυτός το πήρε σαν σημάδι να πηδήσει πάνω της και να την ακινητοποιήσει αποκάτω του εκεί, στον καναπέ.

Το κρασί είχε κάνει τα μέλη να βαρύνουν και η ζεστασιά του κορμιού του πέρασε σιγά σιγά στο δικό της. Η ανάσα του άλλαξε χαρακτήρα και έγινε βαρύτερη, αλλά η Ερίκα είχε να του κάνει μερικές ερωτήσεις ακόμα. Πίεσε τον

И для меня стало бы большим сюрпризом, если бы он хоть раз упомянул мое имя. Но какая разница, чье имя появится в газете? Я вчера арестовал убийцу, и мне этого вполне достаточно.

— Просто поразительно. Какое благородство.

— Эрика игриво стукнула Патрика по плечу.

— Признайся, ты бы, наверное, хотел стоять перед микрофоном на большой пресс-конференции, выпятив грудь колесом, и рассказывать, как гениально ухитрился вычислить убийцу.

— Не-а, с меня было бы достаточно небольшого упоминания обо мне в местной газете.

Но сейчас все так, как оно есть. Мелльберг собирается присвоить себе всю честь и славу, и с этим, хоть на уши встань, ничего не поделаешь.

— А как ты думаешь, он получит свой перевод, о котором мечтает?

— Если бы только так. Нет, я подозреваю, начальство в Гётеборге очень устраивает то, что он сидит здесь. Так что, боюсь, нам придется с ним мыкаться, пока он не уйдет на пенсию, а до этого радостного дня еще очень и очень далеко.

— Бедный Патрик.

Она погладила его по волосам. Он воспринял это как сигнал к активным действиям, набросился на Эрику и подмял ее под себя на диване.

От вина ее тело отяжелело, она чувствовала, какой он теплый. Дыхание Патрика участилось, но у Эрики все еще имелось к нему несколько вопросов. Она заставила себя опять сесть и отпихнула

εαυτό της να ανακαθίσει στον καναπέ και με ήπια σπρωξίματα έστειλε τον Πάτρικ στη δική του γωνιά ξανά.

«Ναι, αλλά νιώθεις ικανοποιημένος με όλ' αυτά; Με την εξαφάνιση του Νίλς, για παράδειγμα. Δεν έμαθες τίποτα παραπανίσιο από τη Βέρα;»

«Οχι, ισχυρίζεται ότι δεν ξέρει τίποτα γι' αυτό. Δυστυχώς για κείνη δεν την πιστεύω. Πιστεύω ότι είχε έναν πολύ σοβαρότερο λόγο να κρύψει τον Άντερς και όχι μόνο μήπως μάθαινε ο κόσμος ότι ο Νίλς τον είχε κακοποιήσει σεξουαλικά.

Νομίζω ότι ήξερε ακριβώς τι είχε συμβεί με τον Νίλς και ήθελε να κρύψει αυτό το μυστικό πάση θυσία.

Αλλά πρέπει να πω ότι με ενοχλεί που χρειάζεται να κάνω ακόμη υποθέσεις. Οι άνθρωποι δεν γίνονται καπνός έτσι στα καλά καθούμενα. Ο Νίλς κάπου είναι και υπάρχει επίσης, υπάρχει κάποιος ή κάποιοι οι οποίοι ξέρουν πού είναι. Εν πάσῃ περιπτώσει, έχω μια θεωρία».

Της εξήγησε με το νι και με το σίγμα την υποθετική εξέλιξη των πραγμάτων και της παρέθεσε τις συγκυρίες που τον οδήγησαν στην ανάπτυξη αυτής της ιδέας.

Η Ερίκα ένιωσε να ανατριχιάζει, παρά τη ζέστη που είχε στο σπίτι. Ακουγόταν απίστευτο αλλά και αληθιφανές.

Καταλάβαινε, επίσης, ότι ο Πάτρικ δεν θα μπορούσε ποτέ ν' αποδείξει έστω και κάτι από όλ' αυτά. Και μια απόδειξη ίσως να μη βιηθούσε σε τίποτα.

Είχαν περάσει τόσα χρόνια. Είχαν ήδη καταστραφεί τόσες ζωές που δεν είχε νόημα η καταστροφή ακόμα μίας.

«Ξέρω ότι αυτό δεν θα με οδηγήσει ποτέ πουθενά. Κι όμως, θέλω να ξέρω για δική μου ικανοποίηση. Έζησα με αυτή την υπόθεση πολλές βδομάδες τώρα και πρέπει να την τελειώσω όπως θέλω εγώ».

Πατρικα обратно в его угол дивана.

— Но ты сейчас всем доволен? Тебя все устраивает? А исчезновение Нильса? Тебе не удалось больше ничего разузнать у Веры?

— Нет, она утверждает, что ничего об этом не знает. Увы, но я ей не верю. Я считаю, что у нее более серьезные причины защищать Андерса, чем боязнь публичной огласки того факта, что Нильс его изнасиловал.

Думаю, она точно знает, что случилось с Нильсом, и старается сохранить эту тайну любой ценой.

Но должен признаться: меня раздражает, что это лишь предположение. Люди не растворяются в воздухе, он где-то есть, и кто-то знает, где именно. Ну во всяком случае, у меня есть одна теория.

Он шаг за шагом воспроизвел для нее возможное развитие событий, еще раз припомнив обстоятельства, на которых базировалась его идея.

Эрика почувствовала, как ее охватил холод, хотя в комнате было тепло. Это казалось невероятным и в то же время логичным.

Она также понимала, что Патрик никогда не сможет доказать ничего из того, о чем ей рассказывал, и что, возможно, это не будет иметь никакого значения.

Столько лет прошло, столько жизней уже исковеркано, и, думается, никому не пойдет на пользу, если будет разрушена еще одна.

— Я знаю, что это никогда ни к чему не приведет. Но я хочу знать правду. Я жил этим делом несколько недель, и мне нужна концовка.

«Ναι, αλλά τι θα κάνεις; Και εννοώ, τι μπορείς να κάνεις;»

Ο Πάτρικ αναστέναξε.

«Θα ζητήσω απλώς να μου δώσουν μερικές απαντήσεις. Αν δεν ρωτήσεις, δεν παίρνεις ποτέ απάντηση, έτσι δεν είναι;»

Η Ερίκα τον κοίταξε ερευνητικά.

«Δεν νομίζω ότι είναι καλή ιδέα, αλλά εσύ ξέρεις καλύτερα».

«Ναι, αυτό ελπίζω. Μπορούμε όμως ν' αφήσουμε κατά μέρος τους θανάτους και τις δυστυχίες γι' απόψε και να ασχοληθούμε λίγο μ' εμάς;»

«Νομίζω ότι είναι μια υπέροχη ιδέα».

Έριξε ξανά το βάρος του πάνω στο κορμί της, και αυτή τη φορά δεν τον έσπρωξε κανείς μακριά.

Όταν έφυγε από το σπίτι, η Ερίκα ήταν ακόμη στο κρεβάτι. Δεν του έκανε καρδιά να την ξυπνήσει, αλλά σηκώθηκε αθόρυβα, ντύθηκε και έφυγε με το αυτοκίνητο.

Κάπου διαισθάνθηκε μια μικρή έκπληξη, αλλά και μια συγκρατημένη προσμονή όταν έκλεισε αυτό το ραντεβού.

Η προϋπόθεση ήταν να συναντηθούν διακριτικά, και ο Πάτρικ δεν είχε κανένα πρόβλημα στο να συμφωνήσει.

Γι' αυτό και είχε σηκωθεί από τις εφτά το πρωί δευτεριάτικα. Οδηγώντας προς τη Φιελμπάκα, συνάντησε ελάχιστα αυτοκίνητα. Έστριψε όταν είδε μια πινακίδα που έγραφε Βεντέ και πάρκαρε σ' ένα εντελώς άδειο πάρκινγκ που βρισκόταν λίγο παραπέρα στον ίδιο δρόμο. Μετά περίμενε.

Δέκα λεπτά αργότερα έστριψε άλλο ένα αμάξι στο πάρκινγκ και πάρκαρε δίπλα στο δικό του. Ο οδηγός βγήκε έξω, άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού στο αυτοκίνητο του Πάτρικ και

— Но что ты будешь делать? Что ты вообще можешь в этом случае сделать?

Патрик вздохнул:

— Я просто-напросто немножко попрошу, чтобы мне ответили. Ведь обычно, когда человек хочет что-то узнать, он спрашивает, не так ли?

Эрика внимательно посмотрела на него:

— Я не знаю, насколько это блестящая идея, но ты, наверное, знаешь лучше.

— Да, я надеюсь. А можем мы оставить в покое смерть и трагедии на этот вечер и заняться наконец друг другом?

— Мне кажется, это блестящая мысль.

Он опять навалился на нее, и на этот раз Патрика уже никто не отпихивал.

Когда он вышел из дома, Эрика еще спала. У него не хватило духу будить ее, и он просто тихо поднялся, оделся и ушел.

Он испытывал не только закономерный интерес, но и некоторую настороженность, договариваясь об этой встрече.

Согласно выдвинутому ему условию, они должны встретиться в уединенном месте, и Патрик без труда решил эту проблему.

Поэтому сейчас, ранним утром понедельника, он был уже на ногах и ехал в темноте в направлении Фьељбаки по почти пустынному шоссе. Он свернул возле таблички, на которой было написано «Ведде», и остановился на парковке чуть в стороне от дороги. Семь часов. Он приехал первым. Патрик ждал.

Спустя десять минут еще одна машина свернула на парковку и остановилась рядом, водитель вышел, открыл пассажирскую дверь машины Патрика и сел

μπήκε μέσα. Ο Πάτρικ είχε αφήσει τη μηχανή στο ρελαντί για να δουλεύει το καλοριφέρ, διότι αλλιώς θα πάγωναν.

«Είναι μάλλον λίγο συναρπαστικό αυτό εδώ, να συναντιόμαστε κρυφά προστατευμένοι από το σκοτάδι. Το ερώτημα όμως παραμένει: Γιατί;»

Ο Γιαν τον κοίταξε με ήρεμο αλλά απορημένο βλέμμα.

«Νόμιζα ότι η έρευνα είχε τελειώσει πια.
Έχετε τον δολοφόνο της Άλεξ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, αυτό είναι αλήθεια. Αλλά υπάρχουν ακόμη κάποια κομμάτια του παζλ που δεν ταιριάζουν ακριβώς και αυτό με ενοχλεί αφάνταστα».

«Μπα; Και ποια μπορεί να είναι αυτά τα κομμάτια;»

Τίποτα στο πρόσωπο του Γιαν δεν αποκάλυπτε τα συναισθήματά του. Ο Πάτρικ αναρωτήθηκε αν είχε σηκωθεί με τα κοκόρια τζάμπα και βερεσέ. Αλλά τώρα ήταν εδώ και καλύτερα να ολοκλήρωνε αυτό που είχε αρχίσει.

«Όπως θα άκουσες ίσως, ο θετός αδερφός σου, ο Νίλς, κακοποιούσε σεξουαλικά την Αλεξάνδρα και τον Άντερς».

«Ναι, το άκουσα. Τρομακτικό. Και σκέφτομαι τη μητέρα».

«Αν και δεν ήταν ακριβώς άγνωστο γι' αυτή. Το ήξερε ήδη».

«Και βέβαια το ήξερε. Χειρίστηκε την κατάσταση με τον μοναδικό τρόπο που ήξερε. Με τη μεγαλύτερη δυνατή διακριτικότητα. Το οικογενειακό όνομα έπρεπε, φυσικά, να προστατευτεί. Όλα τ' άλλα έρχονταν σε δεύτερη μοίρα».

«Κι εσύ πώς νιώθεις γι' αυτό. Ότι ο αδερφός σου ήταν παιδεραστής και ότι η μητέρα σου το ήξερε και τον προστάτευε;»

Ο Γιαν δεν έδειξε να πτοείται. Τίναξε κάποιους ανύπαρκτους κόκκους σκόνης από τον γιακά

в салон. Двигатель был на холостом ходу, чтобы работала печка, иначе бы они скоро замерзли.

— Довольно захватывающее ощущение — встречаться в безлюдном месте под покровом темноты. Вопрос только в том — зачем?

— Ян выглядел совершенно спокойным, но слегка заинтересованным.

— Я считал, что расследование уже закончено. У вас ведь теперь есть убийца Алекс, не правда ли?

— Да, совершенно верно. Но по-прежнему недостает нескольких кусочков, и это меня раздражает.

— Ах так? И что же это такое?

Лицо Яна оставалось абсолютно бесстрастным. Патрик подумал: а вдруг окажется, что он совершенно напрасно так зверски рано вылез из кровати? Но он был здесь, и стоило довести начатое до конца.

— Как ты, наверное, слышал, твой сводный брат Нильс изнасиловал Александру и Андерса.

— Да, я слышал об этом. Жуткая история. Особенно когда подумаешь о маме.

— Вообще-то для нее это не стало новостью. Она уже была в курсе.

— Конечно, она была в курсе и разрешила ситуацию единственным способом, который знала, со всей возможной тщательностью. Она защищала доброе имя семьи. Все остальное перед этим отступало.

— А что ты чувствуешь по этому поводу? Ведь твой брат был педофилом, а твоя мать об этом знала и покрывала его.

Ян не позволил вывести себя из равновесия. Он стряхнул несколько невидимых

του πανωφοριού του, ανασήκωσε το ένα φρύδι και απάντησε στον Πάτρικ, αφού σκέφτηκε μερικά δευτερόλεπτα:

«Κατανοώ, φυσικά, τη μητέρα. Έκανε το μοναδικό πράγμα που μπορούσε να κάνει και, εδώ που τα λέμε, το κακό είχε ήδη γίνει. Έτσι δεν είναι;».

«Ναι, βεβαίως, μπορείς να το δεις και έτσι. Το ερώτημα είναι πού εξαφανίστηκε μετά ο Νιλς. Δεν ειδοποίησε κανέναν από την οικογένεια;»

«Αν το είχε κάνει, θα ειδοποιούσαμε την αστυνομία σαν καλοί πολίτες». Η ειρωνεία ήταν τόσο καλά καλυμμένη στο ύφος που χρησιμοποιούσε ώστε να εντοπίζεται πολύ δύσκολα.

«Αλλά καταλαβαίνω ότι επέλεξε να εξαφανιστεί. Τι άλλο του έμενε εδώ πέρα;

Η μητέρα είχε μάθει τι τύπος ήταν τελικά και, βέβαια, δεν μπορούσε να δουλέψει άλλο στο σχολείο. Φρόντισε η μητέρα γι' αυτό. Γι' αυτό έφυγε.

Πιθανώς να ζει σε κάποια θερμή χώρα με εύκολη πρόσβαση σε μικρά κοριτσάκια και αγοράκια».

«Δεν νομίζω».

«Μπα; Και γιατί παρακαλώ; Βρήκατε τον παροιμιώδη σκελετό σε κάποια γκαρνταρόμπα;»

Ο Πάτρικ αγνόησε τον χωρατατζίδικο τόνο του Γιαν.

«Όχι, δεν βρήκαμε τίποτα. Αλλά, ξέρεις, έχω μια μικρή θεωρία.»

«Μα αυτό είναι συναρπαστικό».

«Δεν νομίζω ότι ο Νιλς κακοποιούσε σεξουαλικά μόνο την Άλεξ και τον Άντερς. Πιστεύω ότι το βασικό θύμα ήταν αυτό που βρισκόταν πολύ κοντά του. Το οποίο μπορούσε να πλησιάσει εύκολα. Πιστεύω ότι

пылинок с пальто и лишь немного приподнял бровь, ответив Патрику несколько секунд спустя.

— Я, ясное дело, понимаю маму. Она поступала как могла и умела, и зло ведь уже было совершено, не правда ли?

— Да, это очевидно, но вопрос в том, куда Нильс направился потом? Никто из вас ничего о нем не слышал?

— В этом случае мы бы, безусловно, информировали полицию, как честные, законопослушные граждане. — В голосе Яна прозвучала легкая, едва заметная ирония.

— Но я понимаю, почему он предпочел исчезнуть. Что ему оставалось?

Мать узнала, кто он на самом деле и какой он, и Нильс больше не мог продолжать работать в школе. Я думаю, что это она, по крайней мере, понимала. Он и подался отсюда.

По всей вероятности, он теперь живет в какой-нибудь стране с теплым климатом, где можно легко заполучить маленьких девочек и маленьких мальчиков.

— Я так не думаю.

— Ах так? И почему же? Ты нашел в каком-нибудь гардеробе еще один скелет?

Патрик проигнорировал его насмешливый тон:

— Да нет, не получилось. Но понимаешь, у меня есть одна теория.

— Интересно, очень интересно.

— Я не думаю, что Нильс ограничился только Александрой и Андерсоном. Я думаю, что его наипервойшей жертвой стал тот, кто был у него под рукой, до кого было проще всего добраться. Я думаю, что этой жертвой

κακοποιούσε κι εσένα».

Για πρώτη φορά ο Πάτρικ νόμισε ότι είδε μια ρωγμή στη λαμπρή, λουστραρισμένη πρόσωψη του Γιαν, αλλά το επόμενο δευτερόλεπτο τον είδε ν' ανακτά τον, έστω επιφανειακό, έλεγχό του.

«Ενδιαφέρουσα θεωρία. Πού τη στηρίζεις ακριβώς;»

«Σε όχι και τόσα πολλά, οφείλω να ομολογήσω. Άλλα βρήκα κάτι που συνέδεε και τους τρεις σας. Στα παιδικάτα σας. Είδα ένα μικρό κομμάτι δέρμα στο γραφείο σου όταν σε επισκέφθηκα.

Πρέπει να έχει μεγάλη σημασία για σένα, έτσι δεν είναι; Κάτι συμβολίζει. Μια αμοιβαία δέσμευση, μια αλληλεγγύη, έναν όρκο αίματος.

Το φυλάς εδώ και είκοσι πέντε χρόνια. Το ίδιο έκαναν η Άλεξ και ο Άντερς με τα δικά τους.

Στην πίσω μεριά όλων αυτών υπάρχει ένα ξεθωριασμένο δακτυλικό αποτύπωμα από αίμα, και γι' αυτό πιστεύω ότι εσείς, με εκείνο τον πολύ δραματικό τρόπο των παιδιών, δώσατε έναν όρκο αίματος.

Μετά υπήρχαν τρία γράμματα καμένα στην μπροστινή πλευρά του δέρματος. «Ο.Τ.Σ» Δεν κατάφερα να καταλάβω τι σημαίνουν. Μήπως μπορείς να με βοηθήσεις με αυτό;»

Ο Πάτρικ έβλεπε, σχεδόν κυριολεκτικά, μπροστά του πώς δύο διαφορετικές δυνάμεις μάχονταν μέσα στον Γιαν. Από τη μια η λογική που του έλεγε να μην πει απολύτως τίποτα κι από την άλλη δεν θα έπρεπε να υποτιμάει κανείς την επιθυμία της αποκάλυψης ενός μυστικού, την εκμυστήρευση σε κάποιον.

Ο Πάτρικ στηρίζόταν στον εγωισμό του Γιαν και στοιχημάτιζε όλα του τα υπάρχοντα στο ότι ο Γιαν δεν θα άντεχε στον πειρασμό να ξαλαφρώσει την καρδιά του σε κάποιον που έδειχνε ενδιαφέρον. Αποφάσισε να τον βοηθήσει λίγο παραπάνω και να διευκολύνει την απόφασή του.

был ты.

На долю секунды Патрик заметил перемену в Яне, но тот моментально снова взял себя в руки.

— Интересная теория. И на чем она у тебя базируется?

— Должен признаться, оснований мало. Но я нашел определенную связь между вами троими в вашем детстве. Я видел маленький кожаный ярлычок в твоем кабинете, когда приходил к тебе.

По-видимому, он для тебя довольно много значит, он что-то символизирует: союз, общность, кровную связь.

Ты хранил его двадцать три года, и так же поступили со своими Андерс и Александра.

На задней стороне каждого — отпечаток вымазанного кровью пальца. Я полагаю, что, будучи детьми, вы для большей драматичности таким образом символизировали кровную связь.

Есть еще три буквы, выжженные на коже, — «Д.Т.М». Это мне истолковать не удалось. Может быть, ты мне поможешь в этом пункте?

Патрик буквально видел, как Ян борется с искушением: с одной стороны, благородное приказывало ему молчать, не выдавая своей тайны, а с другой стороны, в нем жило свойственное всем людям непреодолимое желание рассказать, выговориться перед кем-то.

Патрик возлагал свои надежды на это Яна и готов был поставить все свои деньги на то, что Ян не сможет преодолеть искушение облегчить свое сердце перед кем-то, кто слушает с интересом. Патрик попытался помочь Яну поскорее принять решение.

«Ο, τι θα ειπωθεί εδώ θα μείνει εδώ, μεταξύ μας. Δεν έχω ούτε την αντοχή ούτε τους πόρους να ψάξω κάτι που συνέβη πριν από είκοσι πέντε χρόνια και δεν πιστεύω ότι θα μπορούσα να βρω αποδείξεις ακόμα κι αν προσπαθούσα. Αυτό είναι για μένα προσωπικά. Πρέπει να μάθω».

Ο πειρασμός έγινε πια μεγαλύτερος από αυτόν που μπορούσε να αντέξει ο Γιαν.

«“Οι Τρεις Σωματοφύλακες” αυτό σημαίνει το “Ο.Τ.Σ.” Γελοία και ξεκαρδιστικά ρομαντικό, αλλά έτσι βλέπαμε τους εαυτούς μας. Ήμασταν εμείς κόντρα στον κόσμο ολάκερο. Όταν ήμασταν μαζί, ξεχνούσαμε τι μας είχε συμβεί. Ποτέ δεν μιλούσαμε γι’ αυτό μεταξύ μας, αλλά δεν χρειαζόταν κιόλας. Το είχαμε καταλάβει. Συμφωνήσαμε να βρισκόμαστε πάντα ο ένας δίπλα στον άλλο.

Χαρακώσαμε από ένα δάχτυλο με ένα κομμάτι γυαλί που είχαμε βρει και ανακατέψαμε τα αίματά μας και φτιάξαμε το έμβλημά μας με το μείγμα αυτό.

»Ημουν ο δυνατότερος απ’ όλους μας. Ήμουν αναγκασμένος να είμαι ο δυνατότερος. Οι άλλοι μπορούσαν τουλάχιστον να νιώθουν κάποια ασφάλεια στο σπίτι τους. Εγώ κοιτούσα πάντα πίσω μου και τις νύχτες ξάπλωνα σκεπασμένος μέχρι το σαγόνι με το πάπλωμα και περίμενα ν’ ακούσω τα βήματα που ήξερα ότι θ’ ακούγονταν, πρώτα στο χολ και μετά όλο και πιο κοντά μου».

Ήταν σαν να είχε σπάσει ένα φράγμα. Ο Γιαν μιλούσε με έναν μανιασμένο ρυθμό, και ο Πάτρικ σώπαινε για να μη διακόψει την ορμητική κατεβασιά των λέξεων. Ο Γιαν άναψε ένα τσιγάρο, κατέβασε το παράθυρο λίγο για να φυσάει τον καπνό και συνέχισε:

«Ζούσαμε σ’ έναν δικό μας κόσμο. Συναντιόμασταν όταν δεν μας έβλεπε κανένας και αναζητούσαμε παρηγοριά κι ασφάλεια στη μικρή μας παρέα. Το παράξενο ήταν πως, ενώ θα έπρεπε να λειτουργούμε ως παρέα αντίθετα, να υπενθυμίζουμε δηλαδή ο ένας στον άλλο τα βάσανά μας, μόνο μαζί μπορούσαμε να

— Все, о чем здесь сейчас говорится, останется между нами. У меня нет ни желания, ни возможности затевать расследование того, что случилось двадцать три года назад. Я думаю, что едва ли смог бы найти какие-нибудь доказательства, даже если бы и попытался. Это нужно лично мне. Я должен узнать.

Искушение оказалось слишком велико для Яна.

— Три мушкетера. Поэтому там написано «Д.Т.М.».[30] Идиотизм и дурацкая романтика, но так мы себя видели. Мы были одни против всего мира. Вместе мы забывали, что с нами случилось. Мы никогда не говорили об этом друг с другом, нам это было совсем не нужно, но мы все же понимали. Мы поклялись, что всегда будем верны друг другу.

Мы нашли кусок стекла, каждый порезал свой палец, мы смешали кровь, и это стало нашей эмблемой.

Мне было хуже всех. Мне пришлось стать самым несчастным. Они, по крайней мере, могли чувствовать себя в безопасности дома, а я всегда оглядывался через плечо. А по вечерам лежал в кровати, натянув на себя одеяло, и прислушивался, не раздастся ли звук шагов — сначала из прихожей, а потом все ближе и ближе.

Слова лились, словно прорвало плотину. Ян говорил лихорадочно быстро, Патрик не произнес ни звука, боясь прервать этот поток слов. Ян зажег сигарету, немного приспустил окно, чтобы дым шел наружу, и продолжал:

— Мы жили в нашем собственном мире. Мы встречались, когда нас никто не видел, и искали друг у друга утешения и безопасности. Интересно, что, хотя мы на самом деле никогда не могли избавиться от воспоминаний о зле, которое с нами случилось, мы забывали о нем, только когда

<p>δραπετεύσουμε για λίγο.</p> <p>Ούτε που ξέρω πώς το ξέραμε. Πώς έγινε και κολλήσαμε ο ένας πάνω στον άλλο. Άλλα το ξέραμε, κατά κάποιον τρόπο. Ήταν αναπόφευκτη η ένωσή μας. Εγώ είχα την ιδέα να το λύσουμε με τον δικό μας τρόπο.</p> <p>Η Άλεξ και ο Άντερς το είδαν αρχικά σαν παιχνίδι, αλλά εγώ ήξερα ότι έπρεπε να γίνει σοβαρά. Δεν υπήρχε άλλη διέξοδος.</p> <p>Μια κρύα και ηλιόλουστη μέρα πήγαμε πέρα στους πάγους ο θετός αδερφός μου κι εγώ. Δεν ήταν δύσκολο να τον ξεγελάσω. Του άρεσε πολύ που πήρα την πρωτοβουλία και χάρηκε με την προοπτική της μικρής εκδρομής μας.</p> <p>Είχα περάσει πολλές ώρες στον πάγο εκείνο τον χειμώνα και ήξερα ακριβώς πουύ έπρεπε να τον πάω. Ο Άντερς και η Άλεξ περίμεναν εκεί.</p> <p>Ο Νίλς έμεινε έκπληκτος όταν τους είδε, αλλά ήταν τόσο αλαζόνας που δεν το εξέλαβε καθόλου ως απειλή. Εξάλλου, τι ήμασταν; Παιδάκια ήμασταν.</p> <p>Τα υπόλοιπα ήταν εύκολα. Ένα κενό στον πάγο, ένα σπρώξιμο και πάει, χάθηκε. Στην αρχή ήμασταν πολύ ανακουφισμένοι. Οι πρώτες μέρες ήταν υπέροχες.</p> <p>Η Νέλι είχε τρελαθεί από την ανησυχία της για την εξαφάνιση του Νίλς, αλλά εγώ ξάπλωνα τα βράδια στο κρεβάτι μου χαμογελαστός. Άκουγα την απουσία των βημάτων.</p> <p>Μετά, έγινε χαμός. Οι γονείς της Άλεξ κάτι είχαν ανακαλύψει, δεν ξέρω πώς, και πήγαν στη Νέλι. Η Άλεξ δεν άντεξε όλες τις ερωτήσεις και τις πιέσεις και τα είπε όλα, ακόμα και για μένα και για τον Άντερς.</p> <p>Όχι τι είχαμε κάνει με τον Νίλς, αλλά όλα όσα είχαν γίνει πριν. Κι αν τότε πίστεψα για λίγο πως η θετή μητέρα μου θα με λυπόταν, πήρα το μάθημα της ζωής μου μια κι έξω τότε.</p> <p>Η Νέλι δεν με ξανακοίταξε κατάματα. Ποτέ της δεν ξαναρώτησε πού ήταν ο Νίλς.</p>	<p>были вместе.</p> <p>Я не знаю, как мы увидели друг друга, как так получилось, что мы друг друга нашли, но мы почему-то все знали. И то, что мы сошлись, было неизбежно. И это у меня появилась идея, что мы должны решить все по-своему.</p> <p>Алекс и Андерс сначала думали, что это игра, но я знал, что все серьезно. Другого исхода не могло быть.</p> <p>Однажды в холодный и ясный зимний день мы вышли на лед — мой сводный брат и я. Мне не стоило большого труда обмануть его, он страшно обрадовался, когда я проявил инициативу, и с нетерпением ждал нашей прогулки.</p> <p>Той зимой я много часов провел на льду и знал точно, куда мне его отвести. Андерс и Алекс ждали нас там.</p> <p>Нильс удивился, когда их заметил, но он был настолько самоуверен, что не видел в нас никакой угрозы — ведь мы всего лишь дети.</p> <p>Остальное просто: прорубь, толчок — и его не стало. После этого мы сначала почувствовали облегчение, первые дни были просто чудесны.</p> <p>Нелли сходила с ума, переживая, куда пропал Нильс, а я лежал по вечерам в своей кровати и улыбался, потому что больше не слышал приближающихся шагов.</p> <p>А потом начался ад. Родители Алекс что-то узнали, непонятно как, и пошли к Нелли. Алекс не смогла выдержать напора вопросов и все рассказала, в том числе и про меня, и про Андерса.</p> <p>Но она умолчала о том, что мы сделали с Нильсом. Я думал, что встречу хоть какое-то сочувствие со стороны своей приемной матери, но вместо этого получил урок.</p> <p>Нелли больше никогда не смотрела мне в глаза, и она никогда не спрашивала меня о</p>
--	---

Αναρωτιέμαι καμιά φορά αν είχε καταλάβει κάτι.

«Έμαθε και η Βέρα για τις κακοποιήσεις».

«Ναι, αλλά η μητέρα ήταν επιδέξια με αυτά. Εκμεταλλεύτηκε το γεγονός ότι η Βέρα προστάτευε υπερβολικά τον Άντερς και ότι ήθελε να κρατάει τα προσγήματα και δεν χρειάστηκε ούτε καν να την πληρώσει ή να της δώσει κάποια καλή δουλειά για να μη μιλήσει».

«Πιστεύεις ότι η Βέρα έμαθε, αργά ή γρήγορα, τι ακριβώς είχε γίνει με τον Νιλς;»

«Είμαι σίγουρος γι' αυτό. Δεν νομίζω ότι ο Άντερς θα άντεχε να μην το αποκαλύψει στη Βέρα όλ' αυτά τα χρόνια». Ο Πάτρικ σκεφτόταν μεγαλόφωνα τώρα.

«Οπότε, η Βέρα μάλλον σκότωσε την Άλεξ όχι απλώς για να μη μαθευτούν οι κακοποιήσεις, αλλά επειδή φοβόταν μήπως ο Άντερς καταδικαστεί για φόνο».

Το χαμόγελο του Γιαν ήταν σχεδόν χαιρέκακο.

«Κάτι που είναι σχεδόν κωμικό με το σκεπτικό ότι ο φόνος, αφενός, έχει παραγραφεί και, αφετέρου, κανείς δεν θα ενδιαφερόταν να μας μηνύσει τώρα, έπειτα από τόσα χρόνια, αν αναλογιζόταν τι είχε γίνει και το πόσο μικρά ήμασταν».

Ο Πάτρικ αναγκάστηκε, εντελώς απρόθυμα, να σκεφτεί ότι ο Γιαν είχε δίκιο. Δεν θα υπήρχαν συνέπειες αν η Άλεξ είχε πάει στην αστυνομία και αφηγούνταν όσα είχαν γίνει, αλλά πιθανότατα η Βέρα να μην το κατάλαβε ποτέ της αυτό, αλλά επέμεινε να πιστεύει ότι υπήρχε πραγματικός κίνδυνος να πάει στη φυλακή για φόνο ο Άντερς.

«Συνεχίσατε την παρέα μετά; Εσύ, η Άλεξ και ο Άντερς;»

«Όχι. Η Άλεξ μετακόμισε σχεδόν αμέσως μετά και ο Άντερς χάθηκε μέσα στον δικό του μικρό

τομ, где Нильс. Иногда я задаю себе вопрос: а что она знает?

— Вере тоже все стало известно о насилии.

— Да, но мама действовала очень умело. Она играла на желании Веры защитить Андерса и не поднимать всю эту историю; она не раз ей платила или подкупала ее тем, что давала хорошую работу, лишь бы Вера продолжала молчать.

— Как ты считаешь — рано или поздно, но Вера, наверное, узнала о том, что случилось с Нильсом?

— Я в этом совершенно уверен. Я не думаю, что Андерс за все эти годы смог это от нее утаить. Патрик подумал вслух:

— Таким образом, по всей вероятности, Вера убила Алекс не только, чтобы сохранить в тайне факт насилия, — она, кроме того, боялась, что Андерса могут обвинить в убийстве.

На лице Яна появилась откровенно довольная улыбка.

— Что почти комично, если подумать о том, что за давностью лет никто бы не стал заниматься этим убийством. Да и кто бы предъявил сейчас нам обвинение, учитывая все обстоятельства и то, что мы были тогда малолетними детьми?

Против своей воли Патрик был вынужден признать, что Ян прав. Если бы Алекс пришла в полицию и рассказала обо всем, что случилось, то ее рассказ не возымел бы никаких последствий. Но, по-видимому, Вера этого никогда не понимала и считала, что Андерс рискует оказаться в тюрьме за убийство.

— Вы поддерживали потом контакт: ты, Алекс и Андерс?

— Нет, Алекс уехала почти сразу же, а Андерс ушел в свой мирок. Конечно, мы

κόσμο. Βλεπόμασταν καμιά φορά, αλλά μόνο όταν ο Άντερς μιόυ τηλεφώνησε μετά τον θάνατο της Άλεξ και φώναζε και ούρλιαζε υποστηρίζοντας ότι εγώ την είχα σκοτώσει μιλήσαμε για πρώτη φορά έπειτα από είκοσι πέντε χρόνια.

Φυσικά, το αρνήθηκα, δεν είχα άλλωστε καμία σχέση με τον θάνατό της, αλλά εκείνος επέμενε».

«Δεν ήξερες ότι είχε σκεφτεί να πάει στην αστυνομία για να μιλήσει για τον θάνατο του Νιλς;»

«Οχι, δεν ήξερα τίποτα πριν από τον θάνατό της. Μου το είπε ο Άντερς αφού είχε πεθάνει».

Ο Γιαν σχημάτισε αδιάφορα μερικά δαχτυλίδια καπνού μέσα στο αμάξι.

«Τι θα συνέβαινε αν το μάθαινες;»

«Δεν πρόκειται να το μάθουμε ποτέ αυτό, έτσι δεν είναι;»

Στράφηκε στον Πάτρικ και τον κοίταξε με τα ψυχρά καταγάλανα μάτια του. Ο Πάτρικ ανατρίχιασε. Όχι, δεν θα το μάθαιναν ποτέ, ήταν σίγουρο.

«Αλλά, όπως είπα, κανείς δεν θα ενδιαφερόταν να μας βάλει φυλακή γι' αυτό. Μετά, πρέπει να σου ομολογήσω οικειοθελώς ότι αυτό θα είχε κάνει λίγο πιο περίπλοκη τη σχέση μου με τη μητέρα μου».

Έπειτα, ο Γιαν άλλαξε απότομα θέμα.

«Αλλά, απ' ό,τι άκουσα, έφερε πιο κοντά την Άλεξ και τον Άντερς. Σκέψου, ε; Ή πεντάμορφη και το τέρας. Ισως έπρεπε να το εκμεταλλευτώ κι εγώ, έτσι, λόγω παλιάς φιλίας.»

Ο Πάτρικ δεν ένιωθε καμιά συμπόνια για τον άντρα που καθόταν δίπλα του. Βέβαια, τα παιδικά του χρόνια ήταν σκέτη κόλαση, αλλά υπήρχε και κάτι άλλο μέσα στον Γιαν. Κάτι πολύ μοχθηρό και πολύ σάπιο που έσταζε από όλους τους πόρους του.

иногда видели друг друга, но двадцать три года не разговаривали — до тех пор, пока Андерс не позвонил мне после смерти Алекс. Он визжал, орал и утверждал, что это я ее убил.

Я, конечно, все отрицал, я не имел никакого отношения к ее смерти, но он мне не верил.

— А ты не знаешь, не собирался ли он пойти в полицию и рассказать о смерти Нильса?

— До ее смерти — нет. Но Андерс говорил об этом после того, как Александра умерла.

Ян невозмутимо выпускал дым колечками.

— А как так получилось, что ты об этом знаешь?

— Это, наверное, останется тайной.

Он повернулся к Патрику и посмотрел на него своими холодными голубыми глазами. Патрик вздрогнул. Да, это останется тайной.

— Но, как было сказано, никто не станет заводить дело и в чем-нибудь нас обвинять. Правда, должен признать, это несколько осложнило мои отношения с матерью.

— И потом Ян внезапно резко поменял тему:

— Насколько я слышал, ходит очень много разговоров про Андерса и Алекс, болтают о красавице и чудовище. Наверное, как я решил для себя, это можно отнести на счет старой дружбы...

Патрик не испытывал ничего похожего на сочувствие к человеку, сидящему рядом. Конечно, в детстве ему пришлось пережить ад, но было в Яне что-то еще — зло и жестокость, которые так и сочились из него.

Εντελώς ενστικτωδώς τον ρώτησε:

«Οι γονείς σου πέθαναν σε πραγματικά τραγικές συνθήκες. Ξέρεις τίποτα παραπάνω γι' αυτό πέρα από τα αποτελέσματα της έρευνας;».

Ένα χαμόγελο χάραξε το στόμα του Γιαν. Κατέβασε το τζάμι λίγο ακόμα και πέταξε με ακρίβεια σκοπευτή τη γόπα έξω από το παράθυρο.

«Ένα δυστύχημα μπορεί να συμβεί από τη μια στιγμή στην άλλη, έτσι δεν είναι; Ένα λαμπατέρ που πέφτει, μια κουρτίνα που ανεμίζει. Μεικτά τυχαία συμβάντα που συμπίπτουν και κάνουν τη μεγάλη σύμπτωση. Μετά, μπορεί να σχηματίσει κανείς την εντύπωση ότι είναι καθαρά θέλημα Θεού που τα δυστυχήματα συμβαίνουν σε ανθρώπους που τα αξίζουν».

«Γιατί συμφώνησες να με συναντήσεις; Γιατί μου τα είπες όλα τελικά;»

«Απόρησα κι εγώ ο ίδιος με τον εαυτό μου. Όντως, σκεφτόμουν να μην έρθω, αλλά η περιέργεια πήρε το πάνω χέρι, υποθέτω. Αναρωτιόμουν πόσα ήξερες και πόσα είχες απλώς μαντέψει.

Μετά, είναι ότι μέσα σε όλους μας κατοικεί η ανάγκη να μιλάμε για εξοργιστικές και μη πράξεις μας με κάποιον. Ειδικά όταν αυτός ο κάποιος δεν μπορεί να κάνει τίποτα για τις εξοργιστικές πράξεις μας όταν τις μαθαίνει.

Ο θάνατος του Νίλς βρίσκεται πολύ πίσω στο παρελθόν, υπάρχει ο λόγος μου και ο λόγος σου, και κανείς δεν πρόκειται να σε πιστέψει, φοβάμαι».

Ο Γιαν βγήκε από το αμάξι, αλλά επέστρεψε και έσκυψε για να βλέπει τον Πάτρικ.

«Υποθέτω ότι το έγκλημα ωφελεί κάποιους ανθρώπους. Κάποια μέρα θα κληρονομήσω μια πολύ μεγάλη περιουσία. Αν ο Νίλς ζούσε, αμφιβάλλω αν θα είχα τέτοια δυνατότητα».

Совершенно неожиданно Патрик спросил:

— Твои родители умерли при трагических обстоятельствах. Ты больше не знаешь ничего, помимо того, что выяснилось при расследовании?

В уголках рта Яна заиграла улыбка. Он приспустил окно еще ниже и щелчком выбросил окурок.

— Несчастные случаи происходят так легко, не правда ли? Упала лампа, загорелась штора — случайные обстоятельства, которые вместе становятся происшествием. И только один Бог знает, почему иногда несчастья случаются с людьми, которые этого заслужили.

— А почему ты приехал на встречу со мной? Почему ты мне это рассказываешь?

— Я вообще-то сам удивляюсь. На самом деле я не думал приезжать, но, видимо, любопытство оказалось сильнее меня. Мне стало очень интересно: что ты знаешь и о чем догадываешься.

И потом — у нас у всех есть потребность рассказывать кому-нибудь о наших подвигах и деяниях. Особенно когда этот кто-нибудь после того, как выслушает, ничего ни с этими подвигами, ни с этими деяниями сделать не сможет.

Смерть Нильса осталась далеко в прошлом. Мое слово против твоего слова — и боюсь, тебе в любом случае никто не поверит.

Ян вышел из машины, но повернулся и наклонился к окну.

— Я считаю, что преступление иногда оплачивается. Однажды наступит день, когда я унаследую очень приличное состояние. Будь Нильс жив, то сильно сомневаюсь, что я оказался бы в такой

Αστειευόμενος, τον χαιρέτησε στρατιωτικά φέρνοντας δύο δάχτυλα στο μέτωπο, έκλεισε την πόρτα και πήγε στο αμάξι του.

Ο Πάτρικ ένιωσε ένα χαιρέκακο χαμόγελο να παίζει και στα δικά του χείλη.

Ο Γιαν σίγουρα δεν ήξερε για τη σχέση της Τζουλιας με τη Νέλι ή για τον ρόλο που η Τζουλια θα είχε την ημέρα που θα άνοιγαν τη διαθήκη. Αναντίρρητα, άγνωσται αι βουλαί του Υψίστου.

* * *

Το ζεστό αεράκι χάιδευε τα αυλακωμένα μάγουλά του εκεί που καθόταν στο μικρό μπαλκονάκι του.

Ο ήλιος ζέσταινε και γιάτρευε τις πονεμένες αρθρώσεις του και τώρα πια κινούνταν όλοι και πιο ανεμπόδιστα κάθε μέρα που περνούσε. Πήγαινε καθημερινά στη δουλειά του κάτω στην ψαραγορά, όπου βοηθούσε να πουλάνε τις ψαριές που έρχονταν νωρίς το πρωί με τα ψαροκάτικα.

Εδώ δεν υπήρχε κανένας που προσπαθούσε ν' αρπάξει το δικαίωμα των ηλικιωμένων να είναι χρήσιμοι. Αντιθέτως, έβρισκε ότι όλοι τον σέβονταν και τον εκτιμούσαν περισσότερο από ποτέ στη ζωή του, και αργά αλλά σταθερά είχε αρχίσει να κάνει και φίλους σ' εκείνο το μικρό χωριό.

Βέβαια, είχε κάποια προβλήματα με τη γλώσσα, αλλά ανακάλυψε ότι μπορούσε, επίσης, να τα καταφέρνει με νοήματα και καλές προθέσεις, ενώ το λεξιλόγιό του πλούτιζε, επίσης, αργά και σταθερά.

Το ένα ή τα δύο ποτηράκια έπειτα από τη δουλειά μιας καλής μέρας τον βοηθούσαν να ξεχνάει τον συνεσταλμένο χαρακτήρα του, και προς μεγάλη του έκπληξη ανακάλυψε ότι είχε αρχίσει να γίνεται λίγο πιο φλύαρος.

ситуации.

Он отдал Патрику насмешливый салют, подняв два пальца ко лбу, захлопнул дверцу и пошел к своей машине.

Патрик почувствовал, как по его лицу расплывается довольная улыбка.

Ян определенно ничего не знал ни об отношениях Джулии и Нелли, ни о роли, которую Джулия сыграет в тот день, когда огласят завещание. Человек бессилен остановить мельницу богов.

* * *

Теплый ветерок гладил его морщинистые щеки, когда он сидел на своем маленьком балконе.

Солнце согревало и лечило его натруженные руки. И каждый новый день приносил ему все больше радости. Он каждое утро ходил на рыбный рынок и помогал продавать улов, который рано утром выгружали на берег с катеров.

Здесь никто даже не пытался лишить пожилого человека его права приносить пользу. Напротив, никогда раньше в своей жизни он не чувствовал себя таким нужным иуважаемым. И медленно, но верно он начал находить в этой маленькой деревушке друзей.

Конечно, поначалу были небольшие проблемы с языком, но жестами и добрым отношением удавалось неплохо изъясняться, а со временем это стало легче делать.

Стаканчик-другой после рабочего дня тоже помогал преодолеть смущение, и, к его удивлению, все так сложилось, что он начал даже разговаривать.

Εκεί, λοιπόν, που καθόταν στο μπαλκονάκι του και κοιτούσε την πλούσια βλάστηση να μετατρέπεται στα πιο γαλανά νερά που είχε δει ποτέ του, ο Έιλερτ ένιωσε ότι πιο κοντά στον παράδεισο δεν υπήρχε περίπτωση να βρεθεί.

Ένα πρόσθετο μπαχαρικό στη ζωή του ήταν το καθημερινό φλερτ με την αφράτη Ρόζα, την ιδιοκτήτρια της πανσιόν όπου έμενε, και άφηνε τον εαυτό του να παίζει με την ιδέα ότι αυτό θα εξελισσόταν κάποια μέρα σε κάτι περισσότερο από ένα δια-σκεδαστικό φλερτ. Η έλξη υπήρχε, σίγουρα πράγματα, και ο άνθρωπος δεν ήταν φτιαγμένος να ζει μόνος του.

Για μια στιγμή, σκέφτηκε τη Σβία εκεί, στην πατρίδα. Μετά όμως απόδιωξε τη δυσάρεστη σκέψη, έκλεισε τα μάτια και απόλαυσε έναν επάξια κερδισμένο μεσημεριανό υπνάκο.

Когда Эйлерт сидел на балконе и смотрел поверх цветущей зелени на самое голубое, которое он когда-либо видел, море, он чувствовал себя почти в раю.

Некоторую остроту придавал его жизни ежедневный флирт с пышнотелой хозяйкой пансионата Розой, и он позволял себе иногда потешиться мыслью, что, может быть, со временем это перерастет в нечто большее. Его это привлекало, что уж тут говорить: человек не создан для того, чтобы жить один.

На секунду он подумал о Свеа, оставшейся там, дома. Потом выбросил из головы неприятную мысль, закрыл глаза и продолжил наслаждаться заслуженной сиестой.